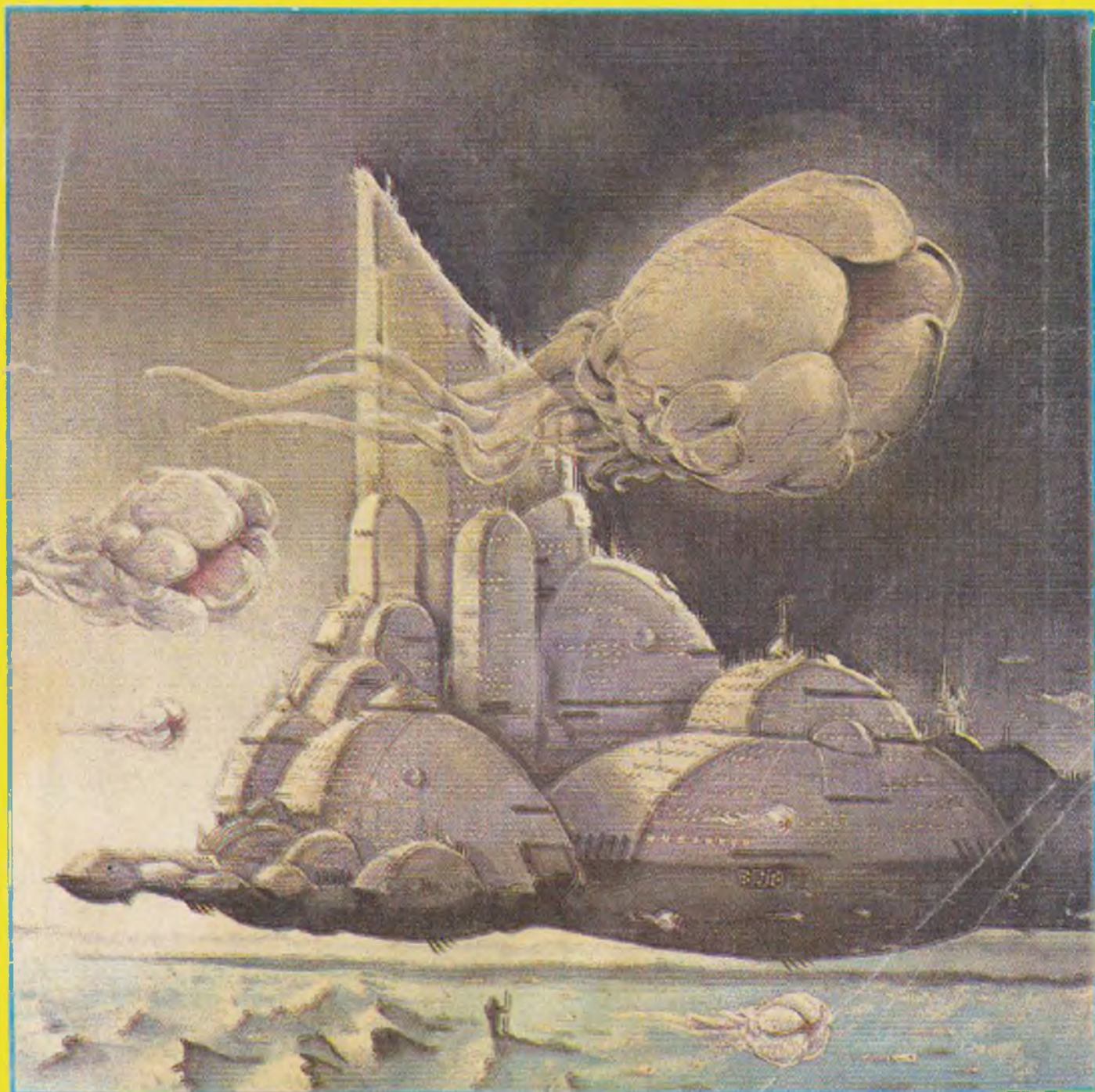

B
ROTO
BIBLIOTEKA
X-100
S F

GOSPODARI KRUGA

BROJ 20 ● 350 DINARA

S. TYRKLEY

NAUČNA FANTASTIKA

20

1987

S. Tyrkley

GOSPODARI KRUGA

X-100

Urednik izdanja

GRADIMIR PAŠČANOVIĆ

Recenzent

R. DURMAN

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »**DNEVNIK**«, **OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«**, Bulevar 23. oktobra 31 Novi Sad, telefon (021) 621-555. Broj žiro-računa: 65700-603-6350. Direktor **NIŠRO »DNEVNIK«**: **JOVAN SMEDEREVAC**, Rukovodilac **OOUR »Izdavačka delatnost«**: **ILJA VOJNOVIĆ**, Glavni i odgovorni urednik **OOUR**: **TODOR ĐURIĆ**, Urednik Redakcije knjiga: **MILORAD PREDOJEVIĆ**, Sekretar Redakcije: **ZDENKA KARABASIL**, Tehnički urednik: **JULIŠ ARVANITIDIS**, Korektor: **SAVA MALEŠEVIĆ**

Tiraž: 20.000 primeraka

S. Tykley

GOSPODARI KRUGA

PROLOG

Noć je bila mračna i prljava, čovek izluden i kao istrgnut iz crnila koje ga je okruživalo. Kosmodrom i brod predstavljali su samo izdužene senke iza njegovih leđa, grad je narastao u njegovim zenicama ispunjavajući ga strepnjom. Dug put jasno se očitavao na njegovom letačkom kombinezonu. Kristali kosmičke prašine skupljali su oskudni sjaj neona u beskrajno kratkim intervalima treptanja, kada je prolazio kraj izvora svetlosti. Grad je nalikovao hiljadama drugih, prenatrpana ljudska košnica koja je škripala besom.

Disao je duboko i sa prekidima, zagledan napred, ne obazirući se na prolaznike oko sebe, tiho pokretanje usana ili ustrašene poglede prepoznavanja koji su klizili duž njegovog lica.

Korača. Noć ritmički udara sa svakim pokretom tela, ulica duga, preduga. Krikovi, mnoštvo zvukova, vrisak mutantkinja iz barova pored kojih prolazi, sve para tamu i ne dozvoljava čulima da se opuste. Korača.

Kosa mu je duga i gusta, samo što je leva strana potpuno bela. Ta strana lica izgleda ukočeno, kao i usna kada izgovara reči. Svestan je da izaziva strah, gađenje, neskriiveni užas. Suviše je ludih na ulicama ovog paklenog i bezimenog grada, ali niko, niko ne želi sudara-

nje s tim zenicama u kojima caruje ludilo.

Luda Smrt.

Čuje taj mukli šapat, bič kratkih reči koje se prenose od mesta do mesta, nezaustavljiv i silovit. Luda Smrt... Luda Smrt.

Njegovo ime, deo imena, ili osobina koja mu je tokom vremena pridodata klizi ukorak sa njim, putuje i brže, neuporedivo brže. I svi realno mudri uklanjaju se sa njegovog puta. Ili ostaju, obuzeti sopstvenom vizijom stvarnosti, zaokupljeni unutrašnjim košmarom. Bivaju za-lepljeni za zid, odbačeni u stranu muklim udarom snažne šake, ili progoreni titanskim, bleštavim jezikom razarača iz njegovog pojasa... Ako su dovoljno ljudi da posegnu za svojim oružjem. Prsti su mu kao slepljeni sa drškom bacača zraka.

Tama predgrada sklapa se nad njegovom glavom. Korača sve dalje dok žile iskaču na površinu njegovog tkiva. Krv bubnja u venama, oseća pritisak, navalu pritiska. I bol, bol u glavi.

Zastade. Osmotri.

Toliko mnogo tame.

Kao da je Kosmos pritisnuo svom težinom. Podiže glavu i oči se sudariše sa zvezdama. Buljio je u raspored sazvežđa i lagano prebirao po sećanju.

Ako android nije slagao, pomisli, ovo bi trebalo da bude prava planeta. Pravi grad. Pravo mesto.

Tamo... gde škiljava svetlost obasjava par metara okoline... Tamo. Ruka mu protrlja vrat, zađe dublje ispod okovratnika kombinezona, prsti napipaše mesto, zaceljenu ranu, ukopaše se i izvadiše bol. Ne živi i prisutnu, ne ranu iz koje kaplje krv, ne, samo davno sećanje u mozgu. Još bolnije za njega.

Kako verovati jednom androidu?

Nije imao drugih mogućnosti, drugih alternativa. Morao je napred, do suočenja sa istinom. Ili još jednim porazom.

Gurnuo je lagano vrata, koja se bešumno skloniše u stranu. Ipak, zvuk je negde odjeknuo, neko je postao svestan njegovog ulaska, ništa nije ostajalo neregistrovano. Na kraju, nije ni želeo da ostane neprimećen. Nije dolazio da otima, nudio je.

Nosnice se sudariše sa izrazitim mirisom kojeg je tako davno izgubio. Iznova je osećao, u tom malom intervalu proticanja vremena, gutao ustima, otvorenim zenicama. Moć. Moć.

Par očiju ga je posmatrao, cenio njegovo uznemirenje. Prostorija je bila natrpana koječim, ali ipak je bilo dovoljno prostora za kretanje i slobodno manipulisanje. U stvari, tek sada je zapazio da soba ima izvanrednu dubinu, kao pomak u dimenzijama, dugačak hodnik, izdubljen u steni, levak koji se širio u visinu i dužinu. Trik sa sočivastim ogledalima, pomislio je. Utisak zaludivanja. Ipak, bilo je dosta robe poslagane na sve strane. Šum zujanja, zvuk na ivici čujnosti, memljivo pomeranje nevidljivih udova, kretanje života u mraku prostorije.

Oči su i dalje stajale na njegovom licu. Sišao je niz nekoliko stepenica, skratio rastojanje. Te oči su imale ogradu od nosa, dugog, oštrog. Iz jedne nosnice je šumeći izbijao vazduh, leve obrve nije bilo, ili vlasnik nije želeo da je ima. Stas je mogao biti loman ili prikriven zastorom

tkanine, nije mogao da odredi odjednom, nije ni želeo. Niz desni obraz protezao se dug ožiljak, odmah je prepoznao kandžu jagasa. U sebi je odao priznanje – jagas je dosta vredeo na kosmičkoj berzi. Ne dosta – mnogo. Prsti su stajali na pultu, dugi, oštri, zasečenih noktiju koji su se presijavali. Tipičan znak uživanja jake droge, koja bi se kristalizovala u rožnatim delovima prstiju. I to je govorilo o bogatstvu.

Oči su pitale i čekale. Vreme za reći.

– Zovem se Mejden – rekao je.

Oštri nos se neznatno pomerio. Tanka crta ispod, koja je označavala usne, namreškala se i odlučila za neutralni osmeh.

– Znam – čuo je šapat. Zmijski, leden. – Znam. Ti si Mejden Najamnik.

Mejden klimnu glavom. Ta činjenica je bila mnogima poznata.

– Luda Smrt – šapat se slio u poslednji odjek.

I to je bilo mnogima poznato. Skoro uvek bolno.

– Ti si Grom – rekao je umesto odgovora. – Trgovac.

– I skup sam. To ti je poznato, Najamniče.

Od svih nadražaja u velikoj prostoriji, zvukova i mirisa, ka Mejdenu je išao samo jedan, direktan i užasno vatren. Nije bilo načina da sakrije svoju želju. Bila je više nego očita. Grom je bio svestan šta znači to skupljanje Najamnikovih zenica u polutami, grčenje prstiju, ali daleko od drške razarača za pojasom. Nije postojao način otimanja. Na ovom mestu moglo je samo da se kupi i proda. Obojica su to znali.

– Imam tvoju cenu – reče Mejden.

– Lud si, Najamniče.

Crta koja je označavala sasušene, pergamentne usne Trgovca, razvukla se, otkrivajući uske zube. Koliko ih je bilo – trideset, četrdeset? Više? Prsti se pomeriše za koji milimetar bliže dršci smrtne vreline.

– Ne nazivaj me tako – promrsi Mejden. – Znam dovoljno u kojoj sam meri obuzet ludilom. Znam kakav me nadimak prati. Izbegni ponavljanje.

Oči Groma se skupiše, zenice zai-graše mržnjom.

– Rekao si nemogućnost, Najamni-
niče. Niko nema moju cenu. Ni ti
sam.

Mejden izbeže odgovor. Umesto toga leva šaka lagano skliznu u gornji metalizirani džep na kombi-nezonu. Napola ukočeni prsti pipali su dok ne dohvatiše sva tri mala i nepravilna predmeta. Kada je izvu-kao šaku, prsti su bili sklopljeni. Napravio je nekoliko koraka i stao pred Gromom. Delila ih je samo neprovidna pregrada, koja mu je dosezala do pojasa. Spustio je stis-nutu pesnicu na pult i lagano je ot-vorio.

– Tražio si ovo – promrsio je. Vrc bola već je bio prepunjen, disao je teško i uznemireno. Ograda prstiju popusti i tri kristala zasi-jaše pred razrogačenim Gromovim očima.

Na mestu gde su stajali, Najamni-kova koža počinjala je da žuti, za-tim plavi, prelazeći u sve izrazitiju nijansu crvenog. Šaka Trgovca sunu napred, ali ograda prstiju iz-nova se uspostavi.

– Ne još -- reče Mejden suvo. – Ne još. Gde je vantas?

Četiri brazde znoja bile su ispi-sane niz uglačanu površinu pulta, kako su se trgovčevi prsti vraćali nazad. Nije nikada ni imao petog. Zajedno sa ostalima na ovoj pla-neti.

– Vlasnik im je bio Orfo – promrmljao je Grom. – Nikada ne bi živ dozvolio da ih drugi odnese. Ti sad...

– I nije više živ – prekinuo ga je Najamnikov glas. – Izbriši Orfa iz sećanja, Trgovče. Radimo sada naš dogovoreni posao. Tražio si Orfove kristale, u isto vreme i moju glavu. Ja želim vantas.

– Orfo je bio u koliziji sa njima...

Orfo je mrtav. Zauvek Bio je ši-nezo – najamnik, vešt igri sa pla-menim noževima. Jednostavno, nije uspeo. Čudno, Trgovče, ali imao sam utisak da me je očekivao. Da je unapred znao.

Kapci se navukoše preko izdajnič-kog sjaja zenica.

– Ništa čudno – odgovorio je Grom. – Šinezo – najamnik je uvek na oprezu.

– Neka bude tako. Orfo je među senama svojih ratničkih predaka. Bio je dubre, što se mene tiče, Trgovče, ali pružio sam mu priliku. On meni, verujem ne. Rasipao bi mi utrobu dugo vremena pre nego što bi me usmrtio.

– Govoriš besmislice.

– Zar nisam lud? Pogledaj, otvor-
iću šaku... pogledaj... Ti znaš, Grome, šta znači konstantna pro-mena boje. Pogledaj dno, tamo gde se kristali spajaju s tkivom. Već se vidi purpur. Kada lagano dođe do zelenog, to predstavlja pouzdan znak da počinje kolizija. Na tvojoj planeti pridaju magičnu moć ovim kristalima. Orfov život se ugasio kada sam ih odvojio od njega. Mo-rao sam pri tom da mu odsečem šaku... Uveravam te, tada je već bio među svojim mutiranim i prokle-tim senama prošlosti... Verujete da kristali donose dugovečnost. Ti veruješ u to, Grome.

– Proklet bio, Najamniče!

Prsti obeju šaka zaribaše po ugla-čanoj podlozi pulta. Usne su bile groteska unutrašnje muke koja je izjedala Trgovca, uski zubi su zaš-kripali. – Proklet bio!

– Već jesam – odgovorio je hladno Mejden. – Dakle, Purpura nestaje sa mog dlana. Želiš li da vi-diš zelenilo gubitka?

– Šta želiš, kopile smrti?

– Vantasa.

– Ne! Proklet bio, ne!

– Jedini si na Gameli koji ga po-seduje – reče mirno Mejden.

Mirno? Osećao je kako mu krv ključa, prokleti pas trgovine nije se dao ni pri pogledu na kristale koje je mistično obožavao, kidao je Najamnikov mir, terao ludačko srce da udara besomučnom silinom. Znoj se slivao niz mišićava leđa Lude Smrti, ali igra je bila započeta. Nije bilo načina da dobije vantasa sem da mu ga sam Grom da. Ko bi ga pronašao u lavirintima? Stari ožiljak je pekao kao sama žeravica, šiljak bola bio je zariven duboko u njegov podeljeni um. Još uvek je bio Jednostruk, ali vapio je za svojom davnom Dvostrukošću.

– Jedini – ponovio je. – Pogođili smo se. Tražio si svoju cenu. Doneo sam je.

– Ubio si Orfa – zapišta Grom.

– Moj način izvršavanja pogodbe, osušeni psu! Mogao bih da te progorim razaračem, ali ne želim zao glas. Niko ne ubija trgovce, niko, pa ni sam Mejden Najamnik! Živećeš, čak i ako me izigraš! Gledaj jagasov sine, gledaj kako se zelenilo pomera... Još malo i kristali će uroniti u moje meso... Imam znak na jagodici, imam ga, zar ne? Znak prokletstva, znak Najamništva... To je bol, ali ovo će biti zadovoljstvo... Mnogo, mnogo zadovoljstva u noćima, Grome! Imaću svoje tri lične zvezde u mesu i krvi!

– Umukni! Umukni! – Grom je vrisnuo, dok mu se tanak trag pljuvačke ocrtao na tankim usnama. Najamnik je isuviše dobro znao da koristi reč bola. Ko bi, inače, bio toliko lud da ubija drugog, da uništava ostale uništavajući pri tome i sopstvenu nadu?

– Uzmi bilo šta drugo – četvoroprsta šaka mahnula je ka mračnoj unutrašnjosti – bilo šta! Jagas je oštar, možda skoro kao i ti... Slagaćete se u karakterima. Turno pas kida udove neprijatelja svog vlasnika brže od svakog dvonošca. Imaš mnogo neprijatelja, Najamniče... pomisli...

– Vantas – ponovi Mejden. Iznova je otvorio sjajnu šaku prisile. Grč obli Gromovo lice. Borili su se očima, iskeženim zubima, dahom, zgrčenim i stegnutim telima koja se nisu približavala. Iz Gromovog grla izlazilo je krkljanje. Topio se, klizio...

– Biraj, biraj...

– Vantas.

– Dvostrukost ti je donela iščeznuće do pola.

– Ja lutam, Grome. Postoji još hiljadu planeta. Usporiću simbiozu kristala, zadržavaću dah. Znam da negde postoji put ka planeti vantasa. Imaću kristale za zaborav, ako je ne nađem.

Četvoroprsta pesnica udari o pult. Mejden zatvori šaku. Gromovo lice postade skupljena, smežurana maska, oči se uokviriše kolotovima tamne mržnje.

Postoji još jedan način na koji možeš da uzmeš ono šta ti je potrebno.

– Ne želim taj način, Trgovče.

– Onda izaberi bilo šta drugo. U bilo kojoj količini.

– O, ne, prokletniče! Sve ostalo, osim vantasa, ne zanima me nimalo! Prodaj to svoje sakupljeno životinjsko dubre ojađenim koji nađu u tvoj brlog! Interesuje me samo vantasi!

– Bori se za njega.

– Već jesam! – zaurla Mejden, posegnuvši prstima ka Gromovom vratu, ali se zadrža u pola pokreta. Nije smeo da dozvoli da bes ispliva na površinu njegovog bića i zaslepi ga, oduzme mu moć logičkog rasuđivanja i usmrti sva nastojanja da se domogne vantasa. Čemu je onda imala svrhe smrt Groma? Sada je bio u blizini onoga što mu je oduvek bilo potrebno, nije smeo da uništava sopstvenu budućnost, ma kakva ona bila.

– Izvršio sam svoj deo, Trgovče. Izvrši i ti svoj!

– Neka vantasi izabere

Na dlanu se pojavljivalo daleko, jedva primetno zelenilo. Još malo, još samo malo vremena i kolizija će otpočeti. Kristali su za Mejdena bili besmislica, krajnje razvratna mogućnost nadoknade. Mogao je da ima bilo šta za zaborav – drogu, žestoki i gorući alkohol u svim krčmama astro-luka gde bi svratio, podatno meso mutantkinja... sve. Kristali su bili samo trenutna opsenasena.

– Neka tako bude – najzad je prevaleo preko usana. – Neka tako bude, Trgovče.

– Izvadi kristale – tanke usne su se oblizivale. Mejden zatvori šaku. – Donesi vantasa – uzvratilo je.

Telo obavijeno tkaninom zastade samo trenutak, proveravajući izraz na Najamnikovom licu. Izgledalo je da je neodlučan, a zatim klimnu. Bilo je jasno da je Mejden pristao.

Koliko je vremena prošlo? Minut, stotinu? Mejden je i dalje stajao, zatvorene i stisnute šake. Kristali su mirovali, on je mirovao, čekao, bludeo mišlju po prostori. Osećao je približavanje bola, smrti, nečije smrti. Trgovčeve? Njegove?

Jednostrukost je iscrpljivala. Otupljivala mu je čula u njegovom traganju za nečim što su mnogi nazivali Opsenom. On je traga po planetama, među zvezdama je spavao, nakljukan drogom ili vatrenim dahom alkohola. Dug, opojan san zaborava. Hladnoća kosmičke tame klizila je duž njegove umirene i smrznute kože, prelazila preko nepokretnih i golih udova u kapsuli. Budio se, nalivao, hodao. Čak i povremeni poslovi koje bi prihvatao, nisu mu ništa drugo značili do otkidanje delova velikog Zaborava. U usnama bilo koje mutantkinje, u telu bilo kojeg ženskog androida, nije bilo ničeg sem praznine, otupljenosti, besmisla. Svako buđenje donosilo je nemi užas u njihovim zenicama, kada bi posmatrale njegovu telo, dug i strašan ožiljak, lu-

dilo koje bi curilo u mlazu iz njega. Ponekad u kapima, a tada bi bile srećne. Svako uranjanje u takvu vrstu zaborava, svaki novi najamnički i ubistveni zvezdani posao, kidali su njegov ponovo vaspostavljeni mir Jednostrukosti.

Znao je da ludi.

Znao je da neizostavno mora da se domogne prošlosti. Niko nije mogao u prošlost, da izbriše prah vremena. On je morao to da postigne, na svoj čudovišni način. Takva vrsta paradoksa, svojstvena njegovom ludilu, donela je trenutni odmor, povlačenje u razmišljanje, odstupanje ludila.

Opsena je ostavljala tako malo tragova. Gotovo beznačajnih, samo naslućujući miris nečega što je davno izgubljeno. U ponorima svesti carovala je pustoš. Senka Zemlje. Znak prokletstva i otuđenosti na jagodici, znak koji pulsira. Bio je obeležen.

Postojala je i Dvostrukost. Jednom ju je izgubio, a nije želeo poniranje u vrtlog tame iz koje bi izvuкао sećanje. Čemu?

Bio je lud u dovoljnoj meri da to izbegava. Morao je da se dokopa vantasa, da otpočne novi krug simbioze, novo spajanje uma.

Ili da umre.

Nije želeo da umre.

Android je rekao: Gamela. Andros, koga je izvukao iz neke vatrene gužve. Nije mario za njih, sem onih suprotnog pola, ali te noći je bilo i previše smrti, ili je njegovo ludilo bilo ublaženo. Andros je rekao samo to i nestao. Prethodno je video čudovišni ožiljak, shvatio dubinu Mejdenove patnje. Ili mu je nametnuo još veću. Nije znao dok nije dospeo do nje.

Andros nije lagao. Grč na levom kraju usne zatreperio je – da, vremenom su naučili i to da vešto rade, ili ih je druženje sa ljudima i mutantima poguralo u oblikovanje sopstvenog karaktera. Andros

koga je izvukao nije slagao, do sada.

Trgovac se vraćao.

Mejdenovim telom prode čisti, mentalni, grčevit jecaj želje. Osetio je vantasa u celoj srži svog bića, vre-lina šiknu do u najmanji deo njega. Bubrio je, drhtao, roptao.

Grom se naslađivao Mejdenovom uznemirenošću.

– Tako – reče, spuštajući bez-bojnu posudu veličine čovečjih ruku – tako. Sad smo kompletni, Najamniče. Vidim da si spreman, uskoro ćemo otpočeti.

– Zmijo! – jeknu Mejden. – Ti si pripremljen, možda u simbiozi. Imao si toliko vremena za ovaj trenutak. Nikada nisi ni hteo da pro-daš vantasa!

– Tačno, Najamniče. Sada mogu to i da kažem. Orfo je bio suviše opasan da bih sam intervenisao. Čekao sam. Dosta njih otposlao sam u smrt, na vatreni Orfov šiljak noža. Želeli su razne stvari sa ovog mesta. Čudno, malo njih je pokušalo da otkupi vantasa.

– Svi su išli kod Orfa?

– O, ne. Nekima sam ga ovde pro-davao. Ali, nisu uspeli.

– Huljo! Ti imaš vezu sa njim, inače se ne bi lako usudio na takav korak! Ništa nisi rizikovao, uvek si znao krajnji rezultat.

– Zašto ne? Grom ima pravo da se zabavlja. Ko poželi najviše, mora i da se suoči sa tim. Svi su bili slabi, neizgrađeni, tako... meki. Ubijali smo ih zajedno.

Mejden pljunu na pod.

– Znao sam da ćeš pokušati dvo-struku igru. Upozorili su me na to.

– Pa ipak si ovde. Hajde, stavi blaster na pult. I kristale, svakako.

Mejden lagano otvori šaku. Kri-stali istog trenutka počеше da poja-čavaju sjaj. Desnom rukom lagano ih je uzeo, osećajući bol pri cepanju tkiva. Nije bilo krvi, ostajao je samo plitki trag uranjanja. Brižljivo ih je stavio kraj posude.

– I razarač – Grom razvuče tanke usne. – Ne zaboravi i razarač, Najamniče.

Nije bilo drugog načina. Sad nije želeo povratak, ne kada je objekat njegove paranoične želje bio tako blizu. Gotovo da je mogao da čuje tiho, mentalno predenje vantasa. Šta ga je očekivalo – smrt, ili dugo čekanje na gubitak svesti u Gromovom naslađivanju njegovom 'ne-moći? Zmija je izašla iz svoje košuljice, uzdigla glavu i posmatrala ga blistavim zenicama mržnje. Grom je čekao, otrovnica spremna za ujed. Možda je i smrt imala nekih prednosti...

– Pokušaj, Luda Smrti – reče Trgovac. – Objekat tvoje želje je pred tobom. On čeka. Da li si dovoljno jak da ga izvučeš iz mene, osvojiš ga, razoriš simbiotičnu vezu?

– Mnogo brbljaš, psu! – odvrati Mejden. – Dugo nisi bio među zvez-dama. Sirovi smrad tvojih mučenih zveri izbija iz tebe. Ne poznaješ kre-tanje moći, ne shvataš ono što leži u mojoj glavi. Ja sam već jednom imao vantasa!

Zvuk izgovorenih reči pogodi u Gromovo ispruženo i izvakano lice.

– Ti si – šta?

– Gledaj, zmijo! – Mejden strže deo kombinezona sa svog levog ramena i pred užasnutim Gromovim očima ukaza se dugačak i čudo-višan ožiljak. Nije bilo potrebno mnogo pameti da se zaključi od čega potiče ta ružna i zarasla rana koja zahvata deo leđa i vrata, kao da ga je rastrzala kandža neke zveri.

– Gledaj – ponovio je – gledaj! To će ti biti poslednje što si video! Tvoji prsti i mozak igrali su prljavu igru sa Mejdenom, ali ja sam navikao na to. Želeo si da vantas iza-bere silu koja će mu odgovarati – neka bude tako! Neka bude tako, psu!

Naglo je ispružio desnu ruku i zaustavio prste na hladnoj i bezboj-

noj ivici posude. Njegova želja pulsirala je sa svakim udarom srca, širila se kroz vene, udove, do najmanjeg kapilara. Ako ga vantas odbaci... ne, ne, čak je i smrt bila bolja od toga.

Mejdenove zenice bile su duboko uronjene u sivilo iza Gromovih kapaka, sivilo koje je iznenada počelo da se širi. – Mislio si da samo želim vantasa, zar ne? Nisi mogao da pretpostaviš zbog čega izgledam nakazno, zašto me prati monstruozni nadimak, ne! Sada znaš...

Sivilo je izbijalo i na perga-mentno Gromovo lice, ospe koje su se nezaustavljivo širile. Unutrašnjost se slamala, um mu se prazio, osećao je kidanje simbiotičke veze, kolaps. Gubio se. Nestajao. Topio se u prostoriji prepunoj strave i mraka.

Urliknuo je jednorn, nekoliko puta. Odgovorili su mu potmuli krici zarobljenih zveri. Kakofonija vriskova, zvuk izgubljene i narušene nekadašnje slobode, udaralo je sve u Mejdena koji se nije obazirao. Čekao je, osluškivao. Da li je toliko snažan? Može li njegov nagon da privuče nešto kao što je vantas?

Dodir.

Zatim nagli mentalni udar, približavanje. Vrisnuo je, Mejden Najamnik je urlao, ne od bola, ne od ulivajućeg užasa... Njegov mozak, otvoren i spreman, primao je silovite nadražaje koji su dolazili od vantasa, nije bio mrtav, nije bio odbačen, njegova snaga je bila superiorni magnet koji je privukao. Vatrene misaoni pojmovi eksplodirali su jedan za drugim u njegovoj glavi, postajali su jasni, prepoznatljivi, tako bliski...

Još jedan krik slatkog bola, spustio se, ne, pao je na kolena, pod je bio uglaćan i bez odraza, nije mislio, nije ništa želeo... Ispunjen samo je buljio u mrak, osećajući kako se lagano prigušuje uzavrela mentalna strast. Vreme nemilosrdnog

uništavanja sopstvenog bića prošlo je sa ulaskom vantasa u njegov um.

Ustao je kao Mejden rušitelj. U tom pogledu Grom je spazio sopstveni poraz. Prokleti Najamnik bio je snažniji nego što je mogao da pretpostavi, a vantas je uvek klizio ka latentno isijavajućoj moći. Zver u ljudskom obličju sada je stajala i buljila u njega. Lice je bilo zgrčena groteska likovanja.

– Izgubio si – promrmlja Mejden, stavljajući razarač za pojas – sada si prazan, zauvek!

Ruka mu skliznu u posudu. Uz ruku, vantas je krenuo nagore, više je to ličilo na povlačenje. Mejden je u stvari imao samo pogrešan utisak, vantas i nisu posedovali razvijeni aparat mišićnog pokretanja. Njegovi prsti su izvlačili biće, privlačili ga, iznosili. Čupavi dugodlaki, zamršeni živi oblik izroni iz posude. Grom jeknu. Nije bilo sumnje – svi njegovi nemi pozivi, preklinjanja, mentalni pritisak, sve se gubilo u nemogućnosti kontakta. Vantas je odabrao jaču stranu. Šta je taj divljačni Najamnik nosio u svom mozgu? Prokleti kućkin sin, pomisli Grom, trebao sam odmah da ga ubijem! Bio bi odlična hrana za jagase.

Vantas je bio na Mejdenovom ramenu, omotao se delom i oko vrata, presijavajuće, pulsirajuće krzno sile.

– Uspeo si – prosikta Grom. – Nosi ga! Kristali su, ipak, moji. To za tebe više nema značaja, Najamniče.

Nešto slično osmehu kliznu niz krajeve Mejdenovih usana.

– Tvoji? Uzmi ih, hajde.

Četvoroprsta, kandžasta šaka pružila se ka svetlećim kristalima. Grom uzdahnu. Nešto je ostajalo i za njega, osim mržnje. Tako je bar mislio u trenutku.

Blistavi zrak uskog naponu udari u mesto gde su kristali stajali. Kratak blesak i svega nestade u atomskoj pari. Grom kriknu, povlaćći

prste. Tačnije tri, jedan je ostao, spaljen i odsečen na mestu gde su kristali do maločas bili.

Najamnik se povlačio unazad ka vratima. Miris krvi uznemirio je zatvorene zveri, trubile su, vrištale nezemaljskim krikovima pomame, urlale u svojim kavezima i rupama. Osećale su smrt i raspadanje.

Stojeći na samim vratima, Mejdén se smejaó, šarajući zracima blastera po prostoriji, pogađajući brave, razarajući okove, rešetke, rušeći zidove. Senka smrti i strave u mračnom okviru dovratka.

— Ne! Ne! — Trgovčev glas probijao se kroz brešu — ne čini to! Uzmi koliko hoćeš, nosi! Niko ne ubija trgovce, prokletniče!

Odgovor je bio leđeno jasan.

— Ja to i ne činim, Grome! Samo puštam tvoje zveri na slobodu, darujem im ono što si uskratio svakoj među ovim zidovima. Raduj se sa njima, razgovaraj... Ukroti jagasa, kad si izgubio nešto više... Luda Smrt ti poklanja život!

Krik iz Gromovog grla bio je jedini odgovor. Nije bilo mesta gde bi se sklonio od razjarenih životinjskih oblika koji su jurnuli iz svojih zatvorenih klopki, sa kojih je sada spao okov. Zrak iz razarača rasturi poprsje šestonožne zveri koja je jurnula ka magličastom obličju na vratima. Druga zver, još ubistvenija i jača nije dozvoljavala izlazak.

Trgovčev kolu-umrtvljivač nerava delovao je u neposrednoj okolini. Samo, bilo je pitanje vremena kada će se napon istrošiti, i obojica su to znali.

— Ubij me! Ubij me! — vrištao je Grom, pucajući na raznolike čudovišne oblike koji su ga napadali.

— Prokletstvo jednog Groma može da predstavlja prepreku na putu Najamnika — glasio je oštri odgovor od dalekih vrata. — Bori se i razmišljaj o tome, dok život bude isticao iz tebe, Trgovče!

I vrata se bešumno zaklopiše za ledima Najamnika. Ostatak Gromovog krika nikada nije čuo.

Tama je bila gušća, nebo sa još više zvezda. Gle, sada je mogao da mirno podigne glavu, da upije u širom otvorene zenice sav taj sjaj, bez ranijeg straha od beskonačnog padanja u ništavilo. Ponovo uspostavljena dualnost donosila je tako željenu sigurnost.

Iznova Dvostruki.

Ja sam Mejdén, pomisli. Mejdén Dvostruki. Još jednom, još jednom. Ponavljao je, šaptao, urlao u srce noći. Otvoreni um je primao uticaj vantasa, stari sklad se vaspostavljao.

Nebo nije palo.

Zvezde su i dalje bile gore, hladne, nedodirljive. On, Mejdén Najamnik, Mejdén Luda Smrt, bio je dole, ukopan u tlo. Prsti su milovali toplo krzno, misli su plele mentalnu mrežu siline. Najzad. Posle toliko čekanja. Najzad.

I samo za kratko pomeri zavesu tmíne.

1.

Plemeniti od Sarta bio je najvažnija ličnost Agencije, i zato je oduvek sedeo iza svog radnog stola, koji je bio opremljen svom potrebnom aparaturom. Snažnog trupa, gotovo neskladno razvijenih ramena, sa krupnom glavom i kontrastno sitnim očima, ulivao je mistični strah svojim potčinjenim službenicima. Bio je vrhunsko utemeljenje Agencije, prvi čovek u nizu. Iznad sebe i, svakako, Agencije, priznavao je samo Zemlju. Ta reč je ionako predstavljala dovoljnu količinu magle za neupućene. Agencija je objedinjavala sve u sebi — od pitanja odbrane naseljenih svetova, do pitanja daljeg eksplozivnog trenda naseljavanja novootkrivenih planeta.

On je bio mozak.

Kao i svaki mozak, bilo mu je potrebno da ima uvek nove i tačne podatke. Sada je upravo čekao njih.

Oštar pogled zaustavio se na figuri koja je nemo čekala ispred masivnog radnog stola od prirodnog drveta. Velika i skupocena retkost, ali plemeniti od Sarta mogao je sebi da dozvoli takav luksuz. Bio je moć. Bio je mozak i vreli pečat Agencije.

— Pretpostavljam da su svi pozvani prihvatili dolazak — rekao je bezvoljnim glasom, kakvim se uvek obraćao svom bledom sekretaru. Mrzeo je androide, ali u ljudska bića nije imao veliko poverenje. Najzad, androidi su predstavljali maksimalno regulisanu i u najvećoj meri kontrolisanu izvesnost. U svakom trenutku mogao je da prati reakcije svog sekretara. Sa ljudskim bićem, uz svu nepouzdanost, to bi išlo teže. A plemeniti od Sarta nije želeo slabe tačke u Agenciji.

— Da — odgovorio je sekretar istim bezbojnim i beživotnim glasom.

— Idi — naredio je. — Uvedi ih.

Sekretar iščeze kroz masivna vrata. Plemeniti od Sarta je čekao, jer je želeo da potroši malo dragoce-nog vremena u čekanju. Znao je da ih android neće uvesti pre nego što zasvetli senzor sa one strane vrata. Moć je dozvoljavala i takve male hirove.

Odaja je bila prostrana, sa deset sedišta ispred njegovog radnog stola. Velika galaktička karta nalazila se dužinom celog suprotnog zida, sa obeležnim sazvežđima i pravcima prostiranja zemaljske ekspanzije i kolonizacije. Zapravo, sve je bila jedna ogromna holo projekcija, trodimenzionalni raspored zvezda na tom mestu. Sama moć sijala je ka njemu, moć Zemlje, moć Agencije. Veliki hronometar, koji za poslednjih pet stotina godina nijednom nije stao, niti je i za deset sekundi otišao napred ili nazad, pokazivao je tri sata izjutra po zemaljskom vremenu. Vremenu relevantnom za sve naseljene svetove.

Koliko je prošlo, pomisli. Dve? Tri godine? Mogao je da iz kompjuterskog terminala na svom stolu izvuče i taj podatak, naoko nevažan, ali želeo je da sam promozga o tome. Da, nepune tri zemaljske godine.

Licem mu prelete grimasa bolnog poraza. To jeste bio poraz. Neuspeh njegov, i Agencije. Neuspeh Zemlje. Na izvesnim mestima to mu je blago stavljeno do znanja. Blago jer niko nije želo da ima za neprijatelja svemoćnog prvog čoveka Agencije. Ipak, faktički, imao je iznad sebe formalnu vlast upravljakog tela zemaljske imperije. Nevolja je bila u tom što plemeniti od Sarta nije voleo neuspehe. Naročito ne svoje.

Prokleti Zajler, opsova besno u sebi. Glupan koji je ispustio životnu šansu iz šaka. Planovi su morali da budu revidirani, izvesni procesi zaustavljeni. A Zemlja nije imala vremena za čekanje. Ne u dovoljnoj meri kako se nekima činilo.

Pre nepune tri godine primio je sve svoje neposredne pomoćnike u istoj ovoj odaji. Bacio je letimičan pogled i rekao:

— Primio sam jednu zanimljivu poruku, gotovo neverovatnu.

Niko ništa nije rekao. Čekali su.

Pružio je okvir sa metalnim filmom svom sekretaru i ovaj je prilazio jednom po jednom, zadržavajući se pred njima dovoljno dugo da bi svako mogao da pročita na svom ličnom terminalu. Pratio je reakcije na njihovim licima. Teško je išlo, godine provedene sa njim naterale su ih da navuku ledenu masku mira. Međutim, mogao je da shvati svaki pojedinačni misaoni proces u bilo kojoj glavi. To isto mučilo je i njega.

— Svi ste je videli — rekao je najzad, ostavljajući je u specijalnu pregradu stola. — Ako nemata ništa protiv, ponoviću je još jednom, ovog puta glasno. Svaka reč je urezana u mom mozgu. Tada ćemo zajednički da ocenimo njeno značenje.

Glave su klimnule ujednačenim tempom.

– Pratite me – nastavio je. – Poruka glasi:

»Objekat za kojim se tragalo nije otposlao.

Akcija propala. Nema mogućnosti dalje detekcije. Zajler mrtav. Kraj.»

Podigao je pogled ka njima.

– Pitanja? rekao je.

Stiln, mrzovoljan i sirov, prvi je prekinuo nastalu tišinu:

– Vrlo kratko, vrlo sažeto. Ko je poslao poruku?

Sart sleže ramenima.

– Amert. Proverom se ustanovilo da je jedan od registrovanih agenata na Koptosu.

Vero je bio grlen, ali i brz u reakcijama. Nije dozvoljavao da Stiln pokupi sve poene od gazde. Nakašljao se i upitao:

– Koliko znam, Zajler nije bio jedini naš operativac na toj planeti. Šta je sa tim drugim?

Smežurani Koroli, sa najvećim stažom u Agenciji posle Sarta, ubacio se u razgovor:

– Da si proučio sve momente u vezi sa tom akcijom, znao bi. Ksund. Govori li ti nešto to ime?

Krupne, mutne oči Veroa prostreliše smežurano lice. Koroli je ponekad imao zmijski jezik.

– Ne sećam se – promrmlja.

– Čudno – nastavljao je Koroli, vešto iskorišćavajući klisko tlo na kome se našao njegov oponent – zar niste često upražnjavali iste poroke? Unapred se izvinjavam ako sam zamenio ličnosti.

Sart odluči da je bilo dosta praznog govora. Zabubnjao je prstima po stolu.

– Zajler i Ksund nisu uspeali. Jednostavno, i to se dogodilo. Naša mreža na Koptosu se pocepala i raspala. A objekat nije uništen, niti je dopremljen na Zemlju. Mislim da je svima jasno šta sve to znači.

Svima je bilo jasno. I svi su ćutali.

– Poruka je sama po sebi veoma zanimljiva. Potpisnik nije želeo da

bude anoniman, ali je izbegao preterano detaljisanje. Šifra koja je upotrebljena govori da ga je sam Zajler uputio u taj posao. Taj... Amert, ne potiče sa Zemlje, Koptos je njegova matična planeta.

– Sigurno mutant – promrsi Vero.

– Nema podataka. Najzad, to nije ni bitno. Činjenica je da je planirana akcija propala. Ko je bio Zajlerov neposredni pretpostavljeni?

Njegov pogled skliznuo je do Tarfa. Sedeo je sasvim po strani, ćutljiv i nem. Visoko čelo, na potpuno obrijanoj lobanji, odavalo je inteligenciju, oči su bile zaokupljene terminalom ispred sebe i podacima koji su iskakali. Suv i stalozhen, čekao je svoj red. Taj trenutak je došao.

– Ja – odgovorio je. – Zajler je bio svestan opasnosti u koju ide – dodao je.

– Ne interesuje me život jednog operativca – odvratio je suvo Sart.

– Agencija se ne obazire na pojedinačne gubitke. Želim podatke o misiji. Sve.

Tarf zbunjeno klimnu glavom.

– Zajler i Ksund su poslani na Koptos. Cilj je bilo registrovanje odbeglog objekta, jedinog preživelog posle akcije uništavanja astro-luke. To neplanirano iskliznuće, detaljnom proverom ustanovljeno je kao nesavršenost. »Kiborg« je izgubio deo implantiranog.

– Izgubio?

Zajedljiv ton pogodio je Tarfov sujetu, ali progutao je tu Sartovu opasku.

– To je greška konstruktora i operatora. To se nije moglo predvideti našim analizama. Moje odeljenje preuzelo je već gotove podatke.

– Ne pokušavaj da to podmetneš mom odeljenju – uskočio je Vero.

– Kretali smo se u potpuno novom polju psioničkih reakcija. Uostalom, to je bio prvi, opitni model. Na operacionom postolju, u svim testovima pokazao se kao savršen. Kop-

tos je nečim doveo do poremećaja. Kiborg je, jednostavno, iskočio iz modulacije.

– Jednostavno?

Ovoga puta zajedljiva primedba prenela se na Verove reči i objašnjenja. Ovaj pocrvene, osećajući navalu krvi u lice.

– Trenutna kriva refleksija, plemeniti. Molim za razumevanje konstrukcije i operativne jedinice. Svi pokazatelji na Zemlji govorili su o savršenosti. Ništa nije stajalo na putu korišćenja. Kao takvog, objekat smo predali dalje.

Sartov pogled premesti se na Tarfa. Ovaj nastavi:

– Koptos je van jurisdikcije zemaljske vlade. Kolonije su teške, naša mreža se teško uspostavlja. Zajler i Ksund nisu imali lak posao.

– Zemlji je potreban fazen – reče Sart.

– Svakako. Ali, oni na Koptosu imaju o tome drugačije mišljenje.

– Pa zato i postoji Agencija, do vraga! – viknu Sart. – Zar to ne može da uđe u vaše glupave glave? Ili se ne usudujete da to jasno iskazete? Niko ne želi da se petlja sa prljavim poslovima, ali mi postoji-mo! Mi smo senka, moć, prsti koji stežu na kosmičkim daljinama! Jedna akcija nije uspela, jedan plan je propao a dalje? Vreme, vreme ne radi za nas, za Agenciju, za Zemlju! Kolonizacija ne može da se zaustavi. Sada imamo demografsku eksploziju, koja pretila da uzdrma temelje vlasti. Koptos i još neke mutirane planete, te tačke u prostoru, ne predstavljaju više do običnog uznemirenja. Naše brodove, sve brodove najzad, pokreće fazen. A njega ima tamo! Ako pristanemo na ucenu, zakopali smo sebe do vrata. Zemlja ne trpi poraze, zapamtite zauvek! Zapišite rok koji koji će zasvetleti na vašim memoratorima. Tog dana srešćemo se iznova na ovo istom mestu. Tada ću želeti da čujem šta ste preduzeli po ovom pitanju Gotovo.

I bilo je tada gotovo. Sart uzdahnu. Protivnik je stavio do znanja da će se boriti. Možda nije shvatio kakvu moć poseduje u utrobama triangla planeta, ali uvek je postojala mogućnost osvešćivanja. Uslovi pod kojima je Zemlja dobijala fazen, bili su više nego ponižavajući. Ili je na taj način sve shvatao plemeniti od Sarta. Zemlja je morala da plaća. Do tada to nikada nije činila.

Čekanju je bio kraj.

Strpljenje je eksplodiralo. Sart je znao da poseduje odgovore na pitanja koja su ga mučila. Zbog toga ih je i pre vremena pozvao na razgovor.

Hronometar je pokazivao tri sata i osam minuta. Pritisnu dugme spoljnog senzora. Bilo je vreme za razgovor.

Posmatrali su ga sa neskrivenom pažnjom. Stiln ništa nije izgubio od svoje mrzovoljnosti. Vero je brzo preletao očima po prostoriji. Na licu mu se video trag noćasnih prekomernih uživanja, nije bilo dovoljno vremena za brisanje. Koroli je češao svoj nos i posmatrao galaktičku kartu, dok je Tarf izgledao kao čovek koji se odlično zabavlja.

Sart odlučio da prekine tišinu. Pritisnuo je određene dirke i na galaktičkoj karti se blago intenzivirao određena sazvežđa bojom.

– Triangl planeta je uočljiv svima – rekao je – Očekujem izveštaj od svih. Tarf?

– Brižljivim ispitivanjem na samom Koptosu došli smo do novih podataka. Većina je sažeta i dostavljena tebi. Ukratko, sasvim je izvesno da je osoba po imenu Amert, govorila istinu. Zajler i Ksund su ubijeni. To predstavlja ozbiljan razlog za brigu.

– Za brigu! – prasnu Vero. – Ubijena dva operativca, dva idiota po imenu Zajler i Ksund! Oni su i

zaslužili da budu ubijeni, tako mi Zemlje! Zašto su dozvolili da im se ti divljaci toliko približe da ih mogu ubiti? Šta su uopšte radili? Sedeli su tamo dole i uživali u primitivnim porocima! A objekat im je izmakao iz ruku! Suviše im je bilo dobro i zaboravili su na svoje primarne i prioritetne dužnosti! Trebalo je da se domognu kiborga i dopreme ga nazad na Zemlju! Samo tako moje odeljenje je moglo da ustanovi pravu prirodu iskakanja iz modularnih skala kretanja!

– Jesi li završio? – upita Tarf.

– Za sada jesam. Ali, opet ću se vratiti na to. Najzad, pala je mrlja na rad mog odeljenja. Taj kiborg je bio prvi u seriji, jedinica koja je prva krenula u neposrednu akciju. Neću da govorim o prirodi te akcije, najzad, to je deo Stilnovog odeljenja. Ali, svime ja jasno da mi tapkamo u mestu. Ostale jedinice ne smeju se upotrebiti iz jednostavnog razloga: svaka može bilo gde da iskoči, kao prva!

– Istina – prekide ga Sart. – Neka nastavi Tarf.

Tarf sleže ramenima i nastavi:

– Uspostavljen je kontakt sa Koptosijancem. Stajalo je mnogo truda i života, ali došli smo do izvesnih podataka. Objekat koji je tražen pokazao se kao prilično neulovljiv. Znam, to je od ranije bilo poznato, ali ispostavilo se da je izgradio nove autonomne sisteme odbrane. Novi logički sklad rezonovanja, nove nivoe svesti. Kiborg je lično ubio Zajlera. I ostale iz njegove operativne grupe, koje je regrutovao na Koptosu.

Sart je lupkao prstom po ekranu terminala. – Šta znači ovo ime? Na koga se ono odnosi?

– Bez mnogo detaljnih podataka. Amertovi odgovori su se u tom slučaju pokazali kao potpuno neusklađeni. Kao da je veliki strah sprečavao njegovu želju da sarađuje.

Koroli se zabulji u ekran ispred sebe.

– Mejden – promrmlja – Da li to ime sadrži nešto specifično u originalnom koptosijanskom značenju?

Tarf pritisnu dirku. – Znači. Mada ne može da se dovede u direktnu vezu sa koptosijančevim strahom. Obeležni. Označeni. Neko ko je svojevrsno žigosan. Svakako, na lošijoj skali merila.

– Dalje. – Sart nije trpeo udaljavanja.

– Zajler je imao izvesnih problema na Koptosu. Spoljni svetovi, za razliku od unutrašnjih svetova zemaljske federacije, ili imperije ako bolje zvuči, suviše su ograničeni i podozrivi. Zbog svega toga morao je da angažuje Mejdena.

– Iz kog razloga baš njega?

Tarf je unjkavi Korolijev glas ponekad zaista išao na živce:

– Iz razloga što je vrhunski Najamnik. A naš kiborg svakako nije bio za potcenjivanje. Ubijao je naše agente, uništavao ih sa velikom dozom lakoće. To, valjda, može da uđe u tvoj mozak, Koroli? Taj Mejden je posedovao znatnu reputaciju. Iako nije uspeo, Zajler nije bio glup. Agencija ne trpi takve u svojim redovima.

Zaoka je mogla biti upućena bilo kome. Niko nije reagovao. Tarf nade za shodno da nastavi.

– Zajler je imao sva ovlašćenja. To je, verovatno, bila greška, jer nije javljao o svakom svom koraku. Nailazio je na prepreke. Spoljni svetovi mrze Zemlju, ne podnose uplićanje unutrašnjih ekspanzora, kako nas nazivaju. Morao je da se osloni na sopstvene snage i da nas neredovno izveštava. Poslednja njegova vest govorila je o uspehu. Kiborg je bio ulovljen, taj Mejden, obeležni, obavio je svoj deo posla.

– Zašto je puklo onda? – upita Vero.

– Zašto? Zašto? I ja bih hteo odgovore. Amert nije želeo o tome da govori. Kada su ga naši operativci registrovali, bio je ruina. Gomila

straha i droge. Bilo je mučno izvlačiti podatke iz ruševine. Vrlo mučno.

– Gde je sada?

– U vazduhu Koptosa. Razvejan. Nije bio za ništa kada su završili sa njim. Stimulativna sredstva razaraju moždano tkivo i pretvaraju neurone u neupotrebljivu masu.

– Nevažno – prokomentariša Sart. – Nastavi dalje.

– Potpun izveštaj je kompjuterski obrađen i pripremljen. Dostavio sam ga tebi.

– Da – nakašlja se Sart. Sada je trebao da im saopšti zbog čega ih je pozvao. Bacio je kratak pogled na svoje pomoćnike. Gomila budala, ili skupina retkih genija?

– Spoljni svetovi sužavaju prostor našeg delovanja. Zvanična Zemlja ne priznaje niti jednu našu akciju, ali naređenja stižu. Triangl planeta mora biti privučen na našu stranu. Pre ili kasnije stručnjaci sa neke od planeta spoljnih svetova shvatiće razloge našeg interesovanja. Za sada ne poseduju dovoljno osetljivu tehnologiju da bi otkrili nalazišta fazena na jednoj od tri planete, ali proticanje vremena ide samo njima u korist. Naši brodovi moraju da imaju redovno snabdevanje, Zemljine rezerve se iscrpljuju. Zato je i odobrena opsežna akcija. Prvo, pripreme za osvajanje Koptosa proširivanjem mreže agenata. Drugo, registrovanje odbeglog kiborga i njegovo dopremanje na Zemlju. Svi planovi o daljoj neposrednoj upotrebi ostalih primeraka stoje. Ne smemo rizikovati još jedan neuspeh. A jasno vam je kakvo oružje predstavlja kiborg.

– Savršeno – promrmlja Stiln.

– Upravo tako. Savršeno, jedinstveno, neuhvatljivo oružje udara i odmazde. Vrhunac zemaljske tehnologije. Sada je izgubljeno. Ne i zauvek. Ekipa koja će poći, mora da ga se domogne. Makar po cenu uništenja Koptosa.

– Zemlji je poprilično stalo do jednog kiborga – reče Koroli.

– Nije u pitanju ljudsko biće – uzvрати oštro Sart. – Kiborg je nosio oznaku jedan. Prvi u seriji. U svim simulacijama na Zemlji pokazao je vrhunske kvalitete. Nema pouzdanih garancija da se bilo koji od ostalih neće ponašati identično prvome.

– Zar plan ne može da se izmeni?

– Sada je kasno za to. Spoljni svetovi se naoružavaju. Svakako da i oni poseduju nešto slično Agenciji. Šta ako se oni domognu kiborga pre nas? U slučaju sukoba, moramo imati prednost prvog udarca.

– Ali kako može da se ispita valjanost, ako se ne izvrši provera u izuzetnim okolnostima? – upita Vero.

– I proveriće se – odgovori sporo Sart. – Ekipa koja bude išla na Koptos imaće i kiborga broj dva iz serije. Ili bilo kog drugog. I to će predstavljati kontrolisanu proveru.

– Ko je određen? – upita Stiln.

– Tarf – odgovorio je Sart. – On će biti Agencija, tamo, na Koptosu. – Ali, neće biti sam.

Ostali se zagledaše. Sart klimnu ka Tarfu i ovaj preuze reč. Pritisnuo je određene dirke i na ekranima svakog zasvetleše podaci.

– To je moj plan. Organizovanje čitave mreže, kretanje i ubacivanje u sve pore organizovanog života na Koptosu i ostalim dvema planetama. Detekcija ležišta fazena. Skupljanje svih raspoloživih podataka. Uništavanje protivničkih agenata i punktova otpora. Priprema za planirane diverzantske akcije. Na kraju otkrivanje mesta gde se nalazi kiborg. Lov, hvatanje i dopremanje nazad na Zemlju.

– Savršeno – Sart se zadovoljno nasmeši. – Imaćeš sva sredstva, sve potencijale. Brodove, opremu, ljudstvo. U količinama za koje smatraš da su razumne i da neće privući nepotrebnu pažnju naših protivnika. Ima li još šta?

– Još jedna stvar.
– A to je?
– Osim drugog kiborga iz serije, čija će se operativnost proveriti u lovu na begunca, vodim još nekog.

– Android?

– O, ne. Androidi će sačinjavati deo posade, androidi različitih namena. Mislio sam na onu vrstu koja je već upotrebljavana u nekim od ranijih akcija, kojima je rukovodio i Zajler. Ne... u pitanju je ljudsko biće.

– Da li je to neki operativac Agencije? – upita Vero.

– Ne – Tarf zavrte glavom. – On je mutant.

– Šta si rekao?

Oči ostale trojice sa nevericom su merile svaki deo Tarfovog lica.

– Poludeo si! Na Zemlji ne postoji ni jedan pripadnik spoljnih svetova!

– Polako... – Tarf smirujuće pokuša da ih utiša pokretima ruku

– polako. Zapravo, to i nije niko od spoljnih. Rekao sam mutant, da. Ali, predstavimo to na ovaj način... Ja sam imao svoja naređenja koja su bila veoma određena. U tim okvirima sam i delao. Oni iz Planskog biroa zamislili su kostur, moje je bilo da sa svojom ekipom modeliram ostatak tkiva. Uveravam vas da je stvar apsolutno poverljiva i da niko, osim nas iz Agencije, ne zna suštinu. Znam da bi to bila veoma loša propaganda za samu Agenciju... Čovek o kome govorim je jedan od genetski izrođenih.

– Pa zar se oni ne šalju na spoljne svetove? – razgoropadi se Vero.

– Svakako, svakako... Ali, meni je bio potreban sasvim određen čovek, tačnije biće iz koga su pojedine osobine izvučene, ili koje nikad nije ni imao... Zamislimo jednog čoveka i privremeno ga nazovimo Gamom. Taj Gama je u sebi nosio genetske tragove svoje izopačenosti. To je stajalo u njemu, čekalo svoj vremenski detonator koji je

pokrenuo suptilne procese razgradnje. Jednostavno, to je još u početku izmaklo genetičarima ili kontrolorima. Za normalne ljudske pojmove on je idiot. Ali, izuzetno vešt idiot, lucidan i suptilan u pojedinim momentima. On nema svojstvo upravljanja, međutim, kao izvršilac može da se iskaže kao nezamenljiv. Taj Gama je imao pristup u Biro za transport u spoljne svetove. Tamo je imao mogućnost da sazna mnoge poverljive stvari. Tu je imao i svoj prvi napad. Oni glupani iz Genetičkog hteli su da postupe po kratkom postupku, ali moje odeljenje ga je preuzelo. Jednom od mojih agenata palo je na pamet da pogleda sve kodirane dnevnike njegovih redovnih pregleda. Pojava takvog idiota predstavlja nečiju grešku. I greška je ustanovljena. On je umeo da izmanipuliše na svakom rutinskom pregledu, nekako je osećao predstojeću krizu, podešavao je i dugo ostajao skriven. Genetski kod mu je izrazito loš, daleki predak mu je bio sa one strane zakona.

– Ti si, Tarfe, poznati autoritet za ta pitanja – ubacio se Stiln, sa dosta zajedljivosti u glasu. – Ipak, rado bih čuo suštinu, ako nemaš ništa protiv.

– Gama je, na svoj način, inteligentan. I svirep, kad zatreba. Biće savršeni antipod našim eventualnim protivnicima na Koptosu. Pretpostavljam ga mnogim svojim agentima. Oni koriste mozak, on se radije služi svojim nagonima. Direktno je odgovoran za četiri ubistva, koliko se zna. Toliko je, mislim, priznao.

– Monstruozno – primeti Korioli.

– Zavisi iz kog se ugla posmatra. Na nesreću, svoje sposobnosti je bio okrenuo protiv nas. Posle podešavanja, koja su izvršena u njegovom mozgu, postao je potpuno odan Agenciji. Zналаčki je obrađen od strane odgovarajućih službi pretrage mozga, doraden i modifikovan.

van. Sada imamo živo, ubilačko stvorenje. U onom paklu Gama će nam itekako biti potreban.

– I gde je sad on? – upita Sart.

– Ako uključite ekran biće pred vama. Čeka u susednoj prostoriji.

2.

Ovo je bilo prvi put da su Gamu toliko vremena ostavili samog. Se-deo je udobno zavaljen u nešto što se moglo nazvati oblikom za od-mor, savršeno je prijanjalo uz nje-govo blago opušteno telo, odmara-jući mu napregnute mišiće. Osetio je opuštanje volje, nije bilo potrebe da je nameće bilo kome, nije takode bilo ni blagotvornog uticaja prisile. Suvi, sa obrijanom lobanjom, nare-dio mu je da čeka. Gama se zamisli nad tom činjenicom.

Suvi je imao u sebi dozu svirepo-sti i to se Gami svidalo. Cenio je snagu, mogućnost slamanja tuđe volje. Suvi, koji je sebe u razgovoru nazivao Tarf, imao je moć u sebi. U svojim košmarima, često je slušao njegov glas. Ipak, šta se dešavalo ranije? U vremenu pre košmara? Pre obrade?

Više to i nije bilo bitno. Obrijana lobanja obećavala je skok u pro-storu, nove svetove, atmosferu koju je osećao duboko u sebi, u nedrima svog potiskivanog bića. Znao je da Tarf predstavlja jednog od Plemenitih, i mogao je da računa na iz-vesnu saradnju sa njegove strane. Tarf je očekivao usluge od njega, Game. I dosta puta mu je ubacivao u glavu da postoji jedan gospodar – on, Tarf.

Gami je za sada tako odgovaralo. Komešanje misli u svojoj glavi, auto-matski je pratio nemim mahanjem ruku. Smešio se, mada bi to posma-traću izgledalo kao keženje. Nije mogao da se odvikne od ovakvih sanjarenja u budnom stanju i da postane realniji. Tarf, ili neko od ostalih, rekao je jednom da je to u vezi sa njegovim razrušenim oseća-

njem za ravnotežu. Svesno – nes-vesno. Gluposti. Gama je jedino že-leo komešanje, stari grč u miši-ćima, zvukove koji su izlazili iz grla žrtve. Tarf je obećao opasnost, bol. Smrt, čak.

Ali, to će biti sutra.

Za poslednjih pet godina ubio je četiri čoveka. Nije mogao da se seti redosleda, ali bile su u pitanju sit-nice. Pogrešan pogled. Gama nije voleo da ga gledaju. Ili da ga oslov-ljavaju, ne kada bi mu naišla kriza. Onda nije mogao da se kontroliše, napadao je bilo koga, prvog ko bi se stvorio na njegovom rušilačkom putu.

Tarf je rekao da nešto sa njego-vim genima nije u redu. Prošlost, skretanje na genealoškom stablu predaka, izopačenje. Tarf je često lupetao gluposti, ali Gama je znao da ćuti. Otvarao je mozak kada su to tražili, puštao ih da kopaju i vade sve napolje, da krpe i spajaju, brišu i ubacuju. Zatim bi sve vraćali. Bez nekih stvari bilo je bolje, sa nekima mučnije, ali u suštini nije žalio. Imao je priliv nove snage.

Stari, ubilački nagon nije izba-čen. Bio je pojačan.

Obrijana lobanja je rekla – če-kaj, sedi, miruj. Gama čeka. Gama sedi. Gama miruje. Znao je da je preobraćen u neku vrstu mašine, ljudske mašine, spreman za nešto što ga očekuje, negde među zvez-dama. Do koje će planete biti odba-čen, u kom sektoru Galaksije? Negde sa mnogo uzbuđenja, sa do-sta njemu sličnih, nadao se.

Ali, postojalo je jedno »ali«.

Gama nije znao kada će to biti.

Bio je prepun podataka, izoštre-nih i zabranjenih nagona, sa nju-hom i krvoločnošću kao u besnog psa. Učinili su šta su hteli, predao se jer je tako i sam želeo. Sad više nije imao kud...

3.

Plemeniti od Sarta pažljivo je posmatrao na ekranu lik čoveka u

drugoj prostoriji. Setio se teorije nekih naučnika koji su tvrdili da kod genetskih izopačenih, karakter neizostavno izbija na lice. Ovoga puta delio je takvo mišljenje. Na Gami se zaista videlo šta se krije u dubokoj unutrašnjosti.

– To je zver – prigušeno reče Vero.

– Misaoni aparat prinude – odgovori Tarf.

– U čemu je razlika između tog... Game, i kondicioniranog androida? – javi se Koroli.

– Android deluje u skladu sa implantiranim potencijalima naredbi. Gama poseduje stepen odlučnosti više. U osnovi je ljudsko biće, genetski izrođeno, da, ali ima ljudski um. U datim situacijama moći će da pravi nadgradnju.

– Sam da deluje?

– U izvesnom smislu. Moći će da se, jednostavnije rečeno, prilagođava situaciji.

– Šta ga sprečava da se okrene protiv nas? Koptos je ludačka sredina, ne jednom sam danas čuo o tome. Gama je izrođena jedinka koja će se možda osetiti svojim među ostalima sličnim sebi. Nije li to smetnja planovima Agencije? – upitao je Stiln.

– To ne. U svojoj preoblikovanoj svesti ima usadene striktne naredbe. Svako suprotstavljanje odvešće ga u sopstveni misaoni i telesni kolaps. Obezbedili smo se od svakog mogućeg iskakanja.

– Ko je sve upoznat sa ovim? – upita Sart.

– Postojanje Game je izbrisano. Za zvanična tela, on je proglašen genetski izrođenim i upućen na spoljne svetove. U suštini, on će tamo i biti poslat.

Sartove pronicljive oči za trenutak se zadržase na Tarfovim zenicama. Bio je zadovoljan.

– Zvuči kao dobro obavljen i pripremljen posao.

– I jeste – nadoveza se Tarf. – Iz Zajlerovog neuspeha izvukli smo

određene konsekvence. Svi podaci su kompjuterski obrađeni. Amer-tovi izveštaji, takode. Znamo psihološki profil Mejdena, demografski presek Koptosa, moguća kretanja i pravce iskliznuća. Kiborško iskakanje iz programa istovremeno je proučavano. To je dosta čudna psiha, sa dosta novih elemenata koje nijedan od ostalih u seriji ne poseduje. Time će biti lakše lociranje i hvatanje.

Ostali su ćutali. Tarf se lagano uspinjao lestvicom moći.

– Vodim sa sobom originale – nastavio je suvi operativac. – Gama je lud, ali sva njegova psiha je poznata. U stanju je tempirane bombe koju ću ja lično da aktiviram.

– Kakva je uloga onog drugog... Mejdena, u celom planu?

– Informativna. On je jedini uspeo, na neki svoj način, da registruje begunca, približi mu se i ulovi ga. Kasnije je došlo do iskliznuća. Pretpostavljam da je u pitanju greška samog Zajlera.

– Oduvek je bio budala – promrmlja Vero.

– Kao i Ksund – nadoveza se Koroli.

– Jasno – reče Tarf. – Oni su morali sve da drže u svojim rukama. Brod u kome se nalazio Ksund, eksplodirao je. Mogućnost slučaja je zanemarljiva. To govori, ili o organizovanoj diverziji kontraobaveštajne službe spoljnih svetova, ili o delovanju druge grupacije koja je provalila Zajlerovo delovanje. Ukratko, takvi propusti više se neće dešavati. Mejden će biti privučen, i iskorišćen za detaljna obaveštenja.

– Ako je i deo informacija tačan – ubacio se Stiln – ne bi bilo na odmet da se privuče da radi za Agenciju.

– Zajlerovi izveštaji su bili negativni. Sa tim obeleženima čovek nikada ne može biti siguran. Vodi-

ćemo i o toj mogućnosti računa, svakako.

Sart pritisnu dirku i svetlost lagano zgasnu. Jedini sjaj dolazio je od holo projekcije velike galaktičke karte na suprotnoj strani prostorijske. Druga dirka polako izjednači boju Triangla planeta sa ostalim koje su pripadale unutrašnjim svetovima.

— Zemlja želi ovo — rekao je oporo i tvrdo. — Pripajanje. Totalno prisajedinjenje. Utapanje u tkivo unutrašnjih svetova. Zemlja želi fazen, baze za novi skok u srce Galaksije. Zapamti to, Tarfe, dobro to zapamti. Svi to utuvite u svoje glave. Nekada, jednom, te planete su izgubljene. To je bila velika greška. Na nama je da ih povratimo. Jednom zauvek, po bilo koju cenu.

Tarf ustade. U tami, mogao je da oseti Sartovu moć kojom ga je pritiskao. Bio je otvoren, primao je, slušao.

— Čekaćemo znak. Kada on bude stigao, flota će krenuti. Ne zaboravi: Agencija ne trpi greške. Ako uspeš, bićeš nagrađen. Ako ne uspeš... nećeš više postojati. Bićeš izbrisan. Zauvek.

Tarf je znao da u tim rečima nema nimalo laži. Odjekivale su u njemu i dok je izlazio, kada je nadgledao poslednje pripreme, kao i dok se približavao izletištu.

Utonuo je u duboki hibernacioni san pre maksimalnog ubrzavanja broda, ne zaboravljajući Sartove reči. Zvučale su podjednako zlokobno kao i kad su po prvi put bile izgovorene.

4.

Napuštajući vulkansku zaravan Manora, Lara se pela još jedan sat, uz visoku planinu na desnoj strani. Sa strane je mogla da vidi ponore koji su se prostirali u dubinu, guste kovitlace isparenja svih vrsta, i beličast put koji se gubio negde dole. To je nije interesovalo. Želela je da

stigne do platoa, na kome je bila letačka postaja, odakle je mogla da se prebaci do prvog velikog grada. Brižljivo je osluškivala tokom celog puta i probijanja šumom, tako čudesno gustom da se jedva videlo kuda se ide. Njoj to nije smetalo. Njene oči, prilagođene okolini, pronalazile su vijugav put koji je nalikovao nehajno ispuštenom koncu, sluh je klasifikovao svaki zvuk, šum ili krik ptice, izgubljene zveri u čestaru.

Već šest sati je išla a da nije srela nikoga na svom putu. Ti predeli, uostalom, nisu bili omiljeni kod vodiča. Njoj nije ni bio potreban, imala je sebe samu, svoja čula koja su bila nepogrešiva.

Oprez!

Negde ispred nje, malo po strani, kojih dvadeset dva-tri metra, vrebalo je stvorenje. Zver. Mogla je da čuje disanje tih životinjskih pluća, prigušenih do granice čujnosti. Sluh joj momentalno dade prioritet tom zvuku, njen um trenutno odredi daljinu, ugao pod kojim je snažno telo usmereno na tlo. Ostali zvuci nestadoše na ivicama fonije, sve je bilo predodređeno opasnosti. Samo je malo usporila kretanje, ustanovila sklad ruku i nogu, smirila blago gibanje dojki. Mogla je da razabere prevlačenje kandži preko kore eukato drveta, zver je očigledno bila grabežljivac koji nije birao žrtvu. Krvoločan, šest kratkih, ali snažnih nogu, ne veći od pola metra. Ali, bio je sav u mišićima. Pojačala je čujnost, mogla je da dopre i do samih otkucaja dva srca koja su udarala u snažnom grudnom košu zveri.

To je predstavljalo neznatno opterećenje. Njen mozak preuredi ranije izračunati plan odbrane. Umesto jednom, bilo je potrebno dejstvovati dvema rukama.

Još nekoliko metara. Dva srca, duboko u grudima životinje, pojačaje rad. Zver se napinjala, spremala za ubistven skok. Da je bilo ko

drugi hodao ovom isprekidanom stazom, ne bi bio svestan predstojeće opasnosti. Ona je znala. Lara je bila spremna.

Šestonožni šumski đavo iskakao je iznenada, ili se sručivao sa grane nekog drveta. Četiri snažna očnjaka-kidača zarivala bi se duboko u vratno tkivo, kandže bi doprle do vitalnih arterija i žrtva je brzo umirala. Precizan aparat samoodržanja.

Tri metra... dva i po... dva...

Jedan metar. Telo joj je bilo ukrućeno, mišići modifikovani u snažne opruge, butine i listovi su krenuli napred, ali oči su joj sekle mrak, videla je blagi sjaj tih uspravnih, mačjih zenica, razjapljene čeljusti, šest izuzetno oštarih, otrovnih očnjaka. Bubnjanje dva srca dostiglo je maksimum kada je njeno telo došlo na tačku sudara.

Urlik, spojen sa iskakanjem smrti! Životinjska opruga probi čestir i nade se na tački, na mestu gde je trebalo da bude objekat hrane. Smrt u obliku kandži i čeljusti sklopi se u prazno...

Njen mozak sinhronizovao je momenat napada, iskakanje i predviđeni životinjski udar u deliću vremenskog pomaka sa njenih odbrambenim reakcijama. Telo je moralo da izdrži izvesnu količinu kinetičke energije od mase zveri, iza nje je bila rasuta paprat, nije postojala mogućnost ozlede. Noga, tako glatka i vitka, spustila se, Lara je već bila na desnom kolenu kada je šestonožni đavo urliknuo i nasrnuo, obe ruke su zauzele izračunati ugao susretanja. Iznad njene glave čeljusti zahvatiše vazduh, osetila je udar, mračnu želju za kidanjem.

Obe šake sudariše se sa grudnim košom šumskog đavola, probiše mišićnu masu, masno tkivo, razlomile čvrsta rebra i udariše pravo u dva srca. Išćupala ih je gotovo u istom momentu, padajući na leđa. Prevrnula se preko glave, dok zver tresnu u čestir sa jezivim krikom

umiranja. Tren kasnije Lara je stajala, držeći dva srca u rukama. Odbaci ih sa gađenjem, posmatrajući šumskog kidača koji se trzao. Život je već bio napustio krvoločnog mračnog presretača neopreznih, ali su damari još igrali. Saže se i obrisu ruke o paprat. Bilo ko... bilo ko drugi... možda čak ni on...

On? Odbaci tu misao. Nije mogla a da ne ustanovi iznova sopstveni savršeni sklad tela i razuma. Divna, precizna, blistava, prelepa bionička žena. Sa dosta ožiljaka u sećanju. Premnogo, čak.

Zver zauze mesto u prošlosti, postavila je dalje, probijajući se kroz rastinje. Klizilo je duž njenih mišica, butina, dojki, ne uznemiravajući je, ne uspevajući da prodre dalje od jedne polovine milimetra u njenu kožu, ne izazivajući tragove krvi.

Plato izniknu odjednom. Prebrojala je letilice, konstatovala broj sedamnaest. Uspravila se, svesna šta njena pojava može ovde da izazove. Možda je glas i dovde stigao, možda ne. Nije mogla da bira. Krenula je ka kontrolnoj, omanjoj zgradi od fiberglasa. Jedan, dva čoveka. Koptosijanci. Mogla je da čuje prigušen šapat, na momente uzbuđen. Bili su svesni njenog iznicanja iz šume, devalovala je kao priviđenje. Znala je šta izaziva svojom pojavom, kakav utisak pravi na muška čula, ali bilo joj je svejedno. Niko nikada nije dolazio tim, luđim i opasnijim putem. Svako ko je lovio, koristio je neku od letilica, uvek u ekipama, retko trojica.

Jedna žena se odnekud stvorila.

Nije bilo čudno što su se dvojica u kontrolnoj sobi uznemirili. Stariji, sa dosta bora na niskom čelu, vencem guste kose i tipičnim opreznim izrazom Koptosijanaca, nije mogao da se otme utisku da mu je figura žene odnekud poznata. Mladi, i dosta luđi svakako, buljio je u nju kao u priviđenje. Ne, nije bilo sumnje. Tamo, na samoj ivici čestara, na

nepunih pedeset metara od ravnog, betonskog platoa, iznikla je i krenula ovamo. Žena. Ne mutantkinja, ne android. Žena.

Duga, vatrena kosa igrala je neku svoju igru, telo joj je bilo uspravno, oči uperene ravno u njihovu prostoriju. Kao da je znala da ovde nekog ima. Letilice su govorile o nečijoj prisutnosti, ali kontrolna soba nije bila jedina prostorija u maloj bazi. Ipak, kretala se pravo ovamo. Pogled na to telo izazva u mladem neskriveno uzbuđenje.

Stariji ga je posmatrao. Nije bilo načina da se zaustavi plima pomame u mladiću. I sam je poznavao taj osećaj, tako reći, i u sebi je identično slutio navalu strasti. Samo što je dugogodišnji oprez usadio mesto razmišljanju. Negde... negde je čuo, video, susreo ovo zamamno telo žene koje se kretalo ka njima.

Garal, mladi, obrisa nadlanicom nausnicu.

— Vidiš li ti ovo, Elode?

Elod klimnu. Mogao je sa puno sigurnosti da veruje svome čulu opažanja.

— Žena — promrmljao je.

— U ovoj džungli? Kako? Otkuda se ovde stvorila?

Elod mrzovoljno pokrenu ramena. Nije da on nije mario za žene, naprotiv, ali bilo je mnogo čudnog u svemu ovome. Sada se i Garal raspomamio. Mogao je da nasluti šta se vrte u mladićevoj glavi. Ništa dobro, svakako. Pogled na to telo izludeo bi i nekog mnogo čvršćeg i pouzdanijeg.

— Otkuda ja to da znam? — obrecnu se. — Možda je pala sa nekom letilicom u blizini. Možda...

— Govoriš gluposti! — preseče ga Garal. — Na radaru se nije pojavila nijedna senka. Nismo primili nikakvo obaveštenje o nesreći. Nikakav apel, shvataš? Ako se i desilo, bilo je hiljadu milja dalje. Niko živi nije mogao da se probije kroz sve to i dopre ovamo. Jedini put je vazdušni put.

Elod je govorio istinu kada je mnogo puta Garalu savetovao strpljenje. Ovoga puta to nije dolazilo u obzir. Ipak, pokušao je.

— Polako — reče. — Nešto mi je čudno u vezi sa njom. Kako je znala da se nalazimo baš ovde? Kako je znala da bilo koga ovde ima? Zar ti ne deluje čudno da ovakvo biće izranja iz šume i nailazi baš na uzletni plato? Izbaci taj pohotni sjaj iz zenica, mlada budalo, i razmisli tim što imaš u svojoj glavi! Odněkud mi je poznata, samo kad bih se setio...

— Umukni! — preseče ga Garal.

— Sve su to gluposti! Ona je ovde i njoj je potrebna naša pomoć. Moja pomoć!

Elod uzdahnu. Bilo mu je jasno šta predstoji.

*

Slušala je razgovor dvojice, mogla je da prihvati sve nijanse u rečima, da oceni napetost i uzbuđenje mladeg. Da, neće ići teško. Njeno isijavanje biće presudno. Jedna žena, prava, realna žena na ovom prostoru — to je kidalo svaki otpor. Ona je imala šta da ponudi u zamenu za jednu od letilica. U svakom slučaju adekvatna zamena za mladog idiota.

Prolazila je pored letilica, uz put ocenjujući vizuelno opremljenost i trenutno stanje. Funkcionalnost je izgledala dobra, upotrebljavane su sistemom doleteti-zameniti-odleteti. Nisu bile predviđene za orbitalne letove, ali su korišćene za savlađivanje prostora na bilo kojoj tački Koptosa. Putovanje po tlu oduzimalo joj je mnogo vremena, više nego što je mogla sebi da dozvoli. Sada je imala sredstvo i brzinu. Morala je tamo, do gradova, do centara moći. Godine lutanja su ostajale iza nje.

Uznemirenje ju je sve više obuzimalo. Stanje napetosti pojačavalo se sa svakim isteklim mesecom, sa svakim minulim danom. Telom joj

se kretao osećaj, koga u prvi mah njen kibernetički mozak nije mogao iz prve da definiše. Znala je da to predstavlja opasnost. Opasnost koja je dolazila, postajala sve više bliska.

Nije imala naročitu želju za još jednim muškarcem. Mlađi, čiji je rad srca već mogla da osluškuje, bio je sasvim dobar za gašenje uskomešanog nagona. Ne, potmulost u njenom biću imala je korene u prošlosti, ili samo delu prošlosti kojeg je panično želela da ostavi zakopan. Ali, u ovakvim stanjima morala je da otkrije velove minulog.

Zemlja.

Agencija.

Grč mržnje se vrati kao vatreni talas pomame, zapahnu je i zadrža na mestu jedan trenutak. Nasladivala se sopstvenom mržnjom, još jednom proživljavajući u sebi ono što se nekad događalo. Bolelo je, naročito izvesni detalji. Gorela je, stojeći u mestu, dok joj se licem prelivao zanosan osmeh. Lara nije mogla ružno da se osmehuje, ne dok sama tako ne bi želela.

Nije mogla da se vara u pogledu svog nagona. Nešto se približavalo Koptosu, ili je ona zaista postala previše osetljiva. To je značilo da je dugo bila bez muškarca.

Proveriću, pomisli. Mlađi nije loš, uostalom. A njoj je letilica bila potrebna. Brzo će ići, razmišljala je dok je klizila ka označenim vratima boje šume.

I bol će biti jednaka strasti.

5.

Potrebna mi je letilica – rekla je jednostavno, stojeći u otvorenim vratima.

Garal se zagrcnu. Takav zvonki, ženski glas nije čuo do sada u svom životu. Nijedna Koptosijanka nije mogla da se meri sa ovom ženom izniklom iz šume. Buljio je i smišljao odgovor.

– Odakle dolaziš, ženo? – upita Elod. Njegov mozak je dosta mirnije rezonovao. Taj utisak, kad bi samo mogao da se priseti! Gde, kada se susreo sa ovim očima, video ovo božansko telo?

Njene oči, svetle zenice, glava, sve se okrete ka pravcu iz koga je došla do platoa.

– Iz šuma. Prošla sam zaravan Manora pre dva dana. Želim dole, do gradova.

– Zašto? – nastavljao je dijalog Elod.

– Dosadila mi je divljina. Zveri nisu prijatno društvo.

Osmeh joj je otkrio niz pravilnih, belih zuba. Dok je govorila, Elod je osmatrao njen stas. Na sebi je imala uski, pripijeni triko, koji je više otkrivao nego sklanjao delove njenog tela od pogleda. Materijal mu nije bio poznat, ali sem elastičnosti posedovao je i izvesnu neprobojnost. Ruke i butine bile su joj potpuno otkrivene, kao i vrat. Nešto je visilo na tankom, sijajućem lancu – znak ili sitna metalna figura. Kratke čizme završavale su opis. I ta kosa, slapovi duge, valovite, vatrene kose. Traka iznad čela omogućavala joj je pregled. Nigde nije video nikakvo oružje i to ga je čudilo. Žena mora biti da je luda. U ovoj divljini bilo je dosta zveri, od kojih je najopasniji bio šumski kidač udova, nazvan đavo. Ni ljudi nisu bili izmakli daleko od zveri.

– Došla si opasnim putem. Niko nije uspeo da se uspne na taj način. Šumski đavo predstavlja manju prepreku.

– Misliš li na šestonožnog kidača? O, srela sam jednog.

Rekla je to sa omamljujućom lakoćom nadmoćnosti. Kao da se bavljala njihovim čuđenjem.

– Ne vidim nikakvo oružje – promrmlja Elod. U glavi mu je zvonila zbrka. Žena se igrala sa njima, očigledno.

– Nije mi potrebno. Ubila sam ga rukama.

Elod oseti trnce strave kako mu gmižu niz kičmu. Bio je uveren da čudna žena govori istinu, nije bilo laži ili obmane u njenim rečima, u sjaju svetlih zenica. Sećanje, do sada skriveno, lagano se uzdizalo. Ne, samo to ne...

Lara se okrete ka mlađem. Dojke su joj stajale uspravno, izazivajući krv u obraze Garala. Lagano mu se približila i dotakla po ramenu. Prsti su joj klizili nagore, duž njegovog vrata, dodirivali osetljive erogene tačke, pritiskali, povlačili se i nastupali. Milovala ga je vešto i znački, izazivajući sve više strast.

– Zgodan si – reče jednostavno.
– Ko je gospodar nad ovim mestom?

– Baza – upade Elod, pokušavajući panično da spreči neminovno.

– Ja – progrca najzad Garal. – Ja, ženo.

– Zalutala sam – nastavi Lara, ne ispuštajući njegovu kožu. – Dugo vremena je trebalo da se uspnem. Potrebna mi je jedna od ovih letilica. Moj put se završava daleko dole, u gradovima.

– Novac – promuca Garal. Žena je tako vešto radila, opijala ga je u samom početku prstima, dodirima i pritiskom. Mirisala je na noć, na sudar tela, grč i vatru utrobe.

– Nemam ga – odvrtila je kratko. – Imam svoje telo. Da li je to dovoljno? Je li to dosta za poštnu pogodbu?

– I previše – uzvratila Garal. Njegova ruka spusti se do Larinog bedra. Ništa nije učinila da ga u tome spreči.

– Kako to da si sama?

– Zaboravi to. Tu sam. Ovo se dobija samo jednom u životu.

Garal je to znao. Gubitak jedne od letilica uvek je mogao da opravda, čak i plati. Vreme sa ovom ženom nikad.

U Elodovoj glavi eksplodira saznanje. Trgnuo se, kao gromom pogođen. Ne, nije moguće! Ipak, nije bilo

sumnje...

– Ti si Bogomoljka – reče.

Lara se okrete. Ovo je predstavljalo statističko opterećenje. Mogla je da ih brzo neutrališe i jednostavno uzme bilo koju od letilica, ali nije želela nepotrebno nasilje. Za nju je bio lakši put međusobnog davanja, telesna realnost u razmeni.

– Poznao si me? – upita, odmićući se od mladića. Ovaj zaječa, kao da mu se iz tela otkidao deo tkiva.

Elod suvo obližnu usne.

– Video sam te jednom... davno. Znam šta si u stanju da učiniš muškarcima.

– Ne uvek – odvrati Lara. – Ne obavezno.

– Laž – preseče Elod. – Niko nije ostao iza tebe da bi potvrdio tvoje reči. – Iza tebe i ispod tebe ostaju samo leševi. Tvoj nadimak rečito govori o tome.

– Kakve sad to gluposti brbljaš, senilna budalo! – razvika se Garal.

– Šta se sad pa ti mešaš? Hoćeš li svoj deo kolača? U redu, čekaj svoj red, ponudi joj nešto, otkini od novca koga čuvaš... Ne interesuješ me! Ali, ja neću da propustim ovakvu šansu.

– Tvoja šansa o kojoj govoriš je smrt – odvrati Elod.

Lara je stajala i čekala. Njeno telo je predstavljalo izazov. Garal je bio zapaljen samom njenom pojavom, poznavala je takvu vrstu amoka kod muškaraca.

– Mene je prvog odabrala – reče Garal, hvatajući se za futrolu paralizatora o pojasu. – Ne pokušavaj prljavu igru sa mnom, Elode!

– Izludela te je, kao i mnoge druge.

– A ti si jalova mešina! Izluden sam, pa šta? Želim je i to ću dobiti. Po bilo koju cenu!

Prešao je na retko korišćenu varijantu sogo narečja koptosijanskog, želeći da mu krajnje misli i namere ostanu nepoznate. Žena je, najzad, mogla malo i da sečaka, mada je

nestrpljenje u donjem delu njegovog tela postajalo sve приметnije i jače.

Lara se osmehnu u sebi. Ovo je počinjalo i da je zabavlja.

Nije bilo jezika niti narečja koga ona nije poznavala. Njen kibernetički um bio je sposoban da vrlo brzo pronikne u sve nijanse bilo kojeg od nekoliko glavnih i stotina drugih jezika u upotrebi. Memorija je posedovala znanje o mnoštvu ostalih, takođe.

– Šta to znači? – upita Elod.

– Zar moram da održim reč? Uzeću je. Ako se pokaže dobrom, zadržaćemo je. Previše je dosadno na ovom ludom mestu, među drvećem i krvoločnim zverima. Zabavljaćemo se sa njom dok nam ne dosadi. Prodaćemo je, na kraju. Ona vredi mnogo, to je i budali kao što si ti jasno, nadam se.

– Moraćeš da održiš reč – umeša se iznenada žena sa vatrenom kosom. Govorila je sa svim nijansama soga narečja. – Zaboravi na oružje za pojasom. Bićeš slomljenih ruku pre nego što ga izvučeš.

Garal je bio paralisan. Buljio je u nju otvorenih očiju.

– Ko... ŠTA si ti?

– Čuo si svog prijatelja. Moja ljubav je opasna. Govore i smrtonosna. Svi moji ljubavnici izgoreli su dok su bili sa mnom. To treba da znaš.

– Zašto... zašto držiš zatvorene oči?

– Ne moram da gledam da bih te videla. Kapci su samo estetski dodatak. Ja sam kiborg.

– Prokletstvo! Mašina?

– Ne, žena. Dodirni me, oseti moju put. Ponešto u sebi imam što me ojačava. Ljubav mi pričinjava zadovoljstvo.

– Ne slušaj je, Garale – umešao se Elod. – Ona ubija.

– Nijedna me nije ubila telom – odvratio je besno mladić. – Imao sam najpomamnije mutantkinje, programirane androide... Ni jedna

nije mogla da me zamori! Uzeću te, ženo, zašto ne? Imaćeš kasnije svoju letilicu, ako... Ako se pokažeš dobra.

Lara se nasmeši. Kriza je bila prebrođena. Garal je već bio njen. – Ne sumnjaj u to, lepi. Sve je na svom mestu na meni. Imaćeš dosta vremena da se u to uveriš. A tvoj prijatelj?

– On je impotentna budala! – odreza Garal. – Interesuje ga samo novac i psiho droge. Čuj... zašto te tako zovu? Šta znači to ime – Bogomoljka?

– Insekt drugog sveta. Ubija svoje ljubavnike. Volim ga.

– Smešna si, ženo. Koptos ima druga pravila. Možda si i sa samog neba, ali okusiću tvoj otrov. Tamo je soba...

– Garale, promisli – pokušao je Elod da ga odvрати, svestan da je unapred osuđen na neuspeh. Mladićev prezrivi osmeh rečito mu je to dao na znanje. – Umukni – reče. – Uzmi novu dozu i zamišljaj ono što ja radim.

I nestadoše iza zatvorenih vrata druge sobe. Elod uzdahnu. Nije bilo načina da se suprotstavi Garalu. Formalno, on i nije to mogao, mlađi je imao čin više. Drugo, znao je šta Bogomoljka sadrži u sebi, bar je mislio da deo toga poznaje. Toliko toga je slušao, a ako je i najmanji deo istina... Garal je već krenuo na svoje poslednje putovanje strasti...

Dok je sedao u svoju stolicu i odsutnim prstima prebirao po fioci, uključivao automatski radar i kratkotalasni naponski odbijač zveri na ivicama platoa, dok je vadio svoju uobičajenu dozu, trljao predeo oko usana da bi bolje stopio drogu sa sluzokožom, mislio je i proklinjao. Čak i kad su vizije nagrubile, kad je tonuo u košmar snoviđenja, mislio je jednako isto:

Zar je od svih prokletih mesta na Koptosu morala baš ovamo da dode?

Telo ispod nje bilo je bez života.

Oživela pomama iz nje prikovala ga je uz tlo, u trenucima kada mu se približavao vrhunac. Strast, bol i smrt ostali su na njenim prstima, na njegovoj slomljenoj kičmi, neartikulisanoj krik koji je još visio na krajevima Garalovih usana, krik čoveka koji se davi u sopstvenoj pohoti i koji nema kome da poveri svoje poslednje saznanje.

Tanana krljušt Bogomoljke povlačila se u kožu, stajala je i posmatrala mladićevo telo. Iako je bio Koptosijanac, imao je lep izgled, ovako nag. Šteta, pomisli kao odjek sopstvenim prikrivenim mislima. Romb njene ženstvenosti još se kotrljao u celom biću, savlađujući u preostalim poslednjim momentima vremena njen kibernetički misaoni aparat logičkog rezonovanja. Kotrljao se kao daleki grom, udarac iz daleke ili bliske prošlosti, kao staro ponavljanje u nizu: još jedno nepokretno muško telo na tlu, još jedna žrtva Bogomoljke. Ljubav koja je ubijala, kidala svojom neugasivom strašću. Nikad nije mogla da poveže jednom prekinuto u sebi. Sve što je činila bio je pokušaj.

Telo Garala govorilo je o još jednom neuspehu nastojanju.

Minula telesna oluja smirivala se na obalama njenih neurona, svodovi realnosti ponovo su se otvarali, konstantna kiborška logika probijala se napolje, zvezde silaze, nema strasti, davanja i ubistvenog uzimanja. Splašnjavala je, smirivala se.

Izašla je iz sobe i suočila se sa Elodom. Odmah je videla tragove droge na njegovom licu. Bio je umrtvljen, ali još rečit.

– Ubila si ga, zar ne? – promrm-ljao je.

– Sam je tako želeo. Moje telo predstavlja izazov.

– Tvoje telo... tvoje telo je smrt. Prokleti insekt... prokleta ti sama... Garal nije bio tako loš.

– I nije – saglasila se.

– Uzeću jednu letilicu predstavila je. – Mislim da sam je osluškila. Ostaviću je na prvom uzletištu u najbližem gradu gde se budem spustila.

Elod je buljio u ekrane. – Prokleta usamljenost – mrmljao je. – Prokleta ovo mesto... A svi postaju tvoje žrtve...

– Da li je to poziv?

– Ne, prokleta bila, ne! U sebi nosiš smrt za svakog ko sa tobom legne. Elod još nije toliko lud! Od-lazi, ženo! Nestani!

Lara se nasmeja i kroči napolje. Približavala se noć. Bila je smirena, delimično ugašenog nagona, osluškivala je zvukove, mirisala okolinu. Ničeg neprijateljskog nije bilo u blizini, njeni senzori ništa nisu otkrili.

Odabra najpogodniju letilicu, ispita brzo performanse, a zatim pritisnu tastaturu. Sedište upi oblike njenog čvrstog tela, providna kupola se zatvori. Terminal upravljačkog mehanizma se osvetli, kompjuter izbaci potrebne podatke. Lara otkuca naziv – GRAD – sačeka da memorija izbaci nazive desetak najbližih, a zatim pritisnu oznaku za prvo ime. Bilo joj je svejedno gde ide. Kad se jednom nađe u mnoštvu, svako dalje kretanje predstavljalo je lakoću.

Grudi su joj blistale još svežim ožiljkom doživljenog. Pritisnu starter, odlazila je, ili se približavala nečemu što je još ostajalo u bliskoj tami. Mašina zaurla, trže se, lagano odlepi od tla. Blistavi tirkiz tankog dima izbijao je iz pogonskog dela, presijavajući se kroz sunce na zalasku. Zavrte se u vazduhu i poče da se penje u kovitlacu, podešavajući pravac kretanja. Krila letilice stopiše se sa odrazom senke na radaru. Tačka se penjala, rasla, silazila, smanjivala se, nestajala. Pred raširenim Elodovim zenicama i radar se rasplinjavao, sve je tonulo u još jednu narkotičnu komu. Nije želeo da misli da u drugoj sobi leži

ludi Garal, da je možda rastrgnut, sleđeno u prekasnom saznanju an sopstvenom pohotljivošću. Mrtav, mrtav...

Možda i nije bio toliko lud. Možda i nije bio jedan u nizu budala. Garal je naišao na viziju koja se sreće jednom u životu, prihvatio je, kockao se i izgubio. Garal je ipak nešto dobio zauzvrat. Božansko ushićenje, neopisivu strast, pred kojom je i sama smrt kratka. Garal je smeo, on, Elod, ne...

Tačka je davno iščezla sa ekrana radara, ali sedeo je i buljio, omamljen, osećajući da tone i propada. Bogomoljka je iščezla, ali njeno telo je bilo tu, mirisalo i igralo, sa prstima i noktima oštrijim i od čelika, sa pogledom koji isisava otpor, telo pijavice koja naleže na drugo telo, uzima snagu, sa usnama koje se smeju, nude se, obećavaju i zatvaraju smrtni krug na kraju. Elodovo oko, ukočeno od straha, pokušavalo je u komatoznom prostoru da sagleda neku stvar koja bi ga umirila.

I uvek je tu bila žena, predivna, preopasna, iznikla iz čestara i trave, pala sa zvezda, kiborg i vatrena kosa, to omamljujuće i nudeće telo, podatno i meko, ružičasto i belo.

I nigde nije bilo izlaza iz tog košmara.

7.

— **K**optos je šarenilo od kiše i mutanata! — promrsi Antor. Gledao je u nepomično lice Tarfa, koji ničim nije pokazivao da ga Antorove opservacije zanimaju. Bio je zaokupljen podacima koji su se videli na monitoru kompjuterskog terminala.

— Umukni — odreza kratko. — Smetaš mi. Ovo su važni podaci. Tvoja glupost usporava moj rad. Ugledaj se na Gamu. Da, prosto ponavljaj njegove pokrete.

Antor je bio prvi potčinjeni, ali i sa najviše prava. Jedno od njih po-

drazumevalo je i gundanje. Takode, bio je i tipični Zemljanin. U to je ulazilo gotovo paranoično isticanje sopstvenih vrлина.

— Gama? Kako možeš da me porediš sa tim genetskim izrodom?

Tarf se osmehnu. Odvojio je pogled od ekrana i pritisnuo dugme.

— Tako — reče. — To bi bilo sve. Sad si na redu ti. Šta te naročito interesuje?

— Kada ćemo u akciju?

— Mi smo već u akciji. Gama je u srcu poroka, na mestima gde može da natrapa na Najamnika. To je prva tačka, oslonac u mom planu. Da bismo dospeli do kiborga, potreban nam je Mejden. Shvataš?

Antor se odlepi od mesta na kome je stajao i pride stolu.

Njihov apartman-štab u najboljem hotelu u gradu, bio je snabdeven i pićem. Prezirao je koptosijanske bučkuriše, radije je cenio čist alkohol sa Zemlje. — Lagano — prokomentarisao Tarf njegovo brzo gutanje. — To piće ovde ima vrednost retkih kristala.

— Briga me — promumla Antor.

— Imamo ga u dovoljnim količinama. Nisi mi odgovorio na pitanje. Kakva su ti to upoređenja mene i Game?

— Savetovao sam ti da usvojiš nešto od njegovih novih osobina. Strpljenje. Čekanje. Pritajenost. Znaš i sam da je Gama predviđen samo za ovu akciju i da će kasnije biti neutralisan. Prema tome, ne budi osetljiv. I meni je ove kiše i ovog smrada preko glave. Ali, oni na Zemlji žele rezultate.

Antar zagunda. Sadržina nove čaše izgubi se u njegovom grlu. Čvrsto lice malo je omekšalo. Ispod gustih, plavičastih obrva sevio je oštar pogled.

— Kakvi su dalji tvoji planovi? — upita. Tarf se dublje zavalio u stolicu.

— Idemo redom... Već smo tri meseca na Koptosu. Možemo da smatramo da smo prošli neopaženo. Njihova sredstva kontrole da-

leko su ispod zemaljskih. Do sada smo zaturili svaki trag, utopili smo se u tkivo Koptosa. Susretanje, ovaj grad u kome smo, pruža nam najbolje uslove za nesmetani rad.

– Susretanje! – namršti se Antor. – Kakvo ime!

– Odražava suštinu. Ideš sa druge strane ogledala, Antare. Posmatraj to pravim očima... Koptos je najmanje važna planeta Triangla. Uprava unutrašnjih svetova tu održava najmanji red, tako reći, sve je ovde u stanju blagog ludila. Mutiranje je uzelo svoj danak, sve je promenjeno. Koptos im je izduvni kanal. Sve suviše prebacuju ovamo, ili dozvoljavaju slobodan pristup. Suviše malo populacije na ovalikom prostoru. Unutrašnji svetovi vape za organizovanom kolonizacijom, ali...

– Ali Zemlja izbegava to.

– Zemlja i Agencija, ne žele otvoren sukob. Još uvek postoje nerešeni problemi snabdevanja gorivom i drugim strateškim materijalima. Nisu ni toliko slabi koliko mogu da izgledaju u prvi mah. Ostali naseljeni svetovi mogu da se distanciraju od Zemlje, shvataš? Mnogo napora i sredstava troši se na vršenje međuplanetarne uprave, zapravo međuzvezdane. Nemamo mogućnost trenutne razmene informacija. Nemamo mogućnost prostornog premeštanja brodova u kosmosu, mnogo toga nemamo. Vreme, nedostaje nam vreme, kao i novi minerali. Ove divlje planete su prepune novih metala. Jedan od njih je fazen.

– Uzmimo ga. Silom.

– Idiote! Sta ako sve unište? Nemamo valjanu pretpostavku ponašanja ovih mutanata u takvim slučajevima otvorenog ratovanja! Neće li se okrenuti i protiv sebe samih? Suviše si sirov, Antore, i zato sporo napreduješ na lestvici moći.

Ovaj udari besno pesnicom o zid. Bolelo je, ali i donosilo izvesnu

utehu, pre rasterećenje. Onaj ludi Gama je ipak možda bio u pravu kada je želeo telesno sukobljavanje. Tarf je težio ka misaonom upravljanju. Zato je i bio koordinator. Antor je bio operativac. Malo više od Game.

– Ostavimo sada mene – promrsi. – Recimo da sam glup. Hajde, objasni mi sve do kraja.

– Kiborški projekat je u zastoju. Ta prokleta jedinica nalazi se negde na ovoj planeti. Nema sumnje da su naše dostave valjane. Ako se ne vraćaju gde, sada se vratila. Imamo da se uplićemo u njihove. Gledaj, sad...

Ušao je holo projekciju na golom zidu. Ispod tanke navlake, nevidljive za oko, sem za brižljivog i upućenog posmatrača, nalazila se aparatura koja je omogućila projektovanje programiranog. Tarf nastavi:

– Godinama na Zemlji, od kada je primljen neuspeh Zajlera, bavio sam se problematikom Koptosa i ostalih dveju planeta. Posmatrano šire, studirao sam unutrašnje svetove. Mnoštvo kompjuterskih podataka, brižljivo sakupljeni podaci od špijunskih sonde, specijalističke studije od naših ekipa na terenu, sve, sve je dolazilo kod mene. Vidiš, naši nisu gubili vreme. Imamo izgrađene mape bezmalo svih većih mesta na Koptosu. Ostale dve planete nisu tako detaljno obuhvaćene, ali to će biti deo našeg posla. Sa svim tim podacima o svakom velikom gradu, o ulicama, zgradama, skverovima, svim detaljima, svakom našem operativcu biće olakšan posao. Biće deo ove faune koja tumara. Sve je pedantno numerisano, podeљeno na celine, spremno da nam služi. Tri meseca, samo tri meseca, uz obilatu pomoć već ranije prikupljenog!

– Fascinantno! – kiselo se nasmeši Antor.

– Bez ironije. Posmatraj...

Holo projekcija je rastvarala sve ono o čemu je Tarf govorio. Bio je

to veoma pipav posao, koji je iziskivao mnogo strpljenja. Plodovi nisu odmah padali sa neba, već je trebalo često duže čekati na rezultat, ali planimetrija grada, ovog i ostalih bila je kompjuterski obrađena i kodirana, u svakom trenutku spremna za projektovanje, kao i sada.

— Zahvaljujući ovome, Gama može da se kreće nesmetano, kao i ti, kao i bilo ko od naših. Krećemo se iza maske poslovnih ljudi, lagano stapamo sa populacijom. Uskoro gubimo stari identitet i poprimićemo novi. Tragovi iza nas neće postojati. Neprijatelj će uvek kas-kati za nama, nemoćan da otkrije naš sledeći korak.

— A taj je?

— Detekcija Najamnika. Pretpostavljam da mu je Gama na tragu.

— Ako ne zaboravi na sve, okružen sličnima sebi.

Tarf se zloslutno nasmeja. Pritisnu dirku i iz stola se odvoji jedna, do tada nevidljiva, pregrada. Izvadio je tanku traku koju ubaci u označeni prostor kompjuterskog terminala.

— Gama nosi nešto u glavi. Ovo je kod. Kada ga spojim sa kompjuterom, pretvara se u talase koji ga pronalaze bilo gde na ovoj planeti. I bolno ga opominju na njegov zadatak. Jačina bola je u mojim rukama. Mogu i da prekoračim bezbednosnu dozu, ako to poželim ikad.

— Agencija ništa ne prepušta slučaju.

Tarf odsečno zaklima glavom.

— Svakako. Mnogo toga je uloženo u ovu operaciju. Najamnik i kiborg predstavljaju ivične komponente. Kad sve bude pripremljeno, poslaću znak. I posebno odabrani deo flote krenuće ka Koptosu.

— Sa kojim ciljem?

— Bićeš upoznat kad za to dode vreme.

— Nedostatak poverenja?

— Samo predostrožnost. Tek u slučaju da se meni nešto dogodi, ti

preuzimaš rukovođenje akcijom. Tada ćeš znati.

— Što je malo verovatno. Ti ostaješ ovde, ja izlazim na ulice Susretanja.

— U redu, Koptos je dubre. Sve oko nas je ludilo, ali to je jedini put za izvršenje zadatka.

Antor nali još pića. — Hm, da... Šta obećati Najamniku?

— Gama već ima uputstva. Zajler je skliznuo prošli put, ali greška se neće ponoviti. Naš čovek je prava bomba, možda i bolji od Mejdena. To sam prepustio njemu, sve u razumnim granicama. Sada već oseća bol, i ako je zauzet bilo čim što se ne uklapa u naš posao, požuriće. Ova vrsta bola razlikuje se od uobičajenih.

— To je vidljivi kostur plana, znači.

— Ispod je naše konstantno zaoštajanje. Zemlje, mislim. Kolonizacija stagnira. Jednostavno, nemamo dovoljno brodova za dalje dubinsko detektovanje prostora. Nedostaje nam gorivo. Gorivo, jedino koje omogućava velike brzine pri kojima se dopire do iskrivljenih tačaka u Svemiru, jeste fazen i jedino fazen. Njega ima ovde. A daju nam ga u kapima. Premalo za dimenzije koje smo zacrtali.

— I dalje smatram da treba udariti. Slomiti kičmu zveri.

— I odseći sebi ruke? Zar si toliko glup? Oni koji su nekada dospeli ovamo, bili su dovoljno vremena izolovani da se izvrši generacijska mutacija. To nije moja, tvoja, Agencijska greška. Sada nije ni važno čija. Zatvorili smo se i zabranili pristup mutiranim na Zemlju. Slali smo sve svoje genetski izrođene. Sami smo stvorili spoljne svetove.

— A zatim je pronađen fazen.

— Da. I kapije su se zatvorile. Morali smo da pristanemo na ponižavajuće uslove, da plaćamo.

— Zar je samo fazen bio u pitanju?

– Ne samo on. Planete unutrašnjih svetova sadrže mnoštvo nepoznanica, ali Zemljanima je zabranjen pristup. Odnosno, samo onoliko koliko je dogovoreno ugovorima. Ma kako neorganizovani i glupi bili ipak imaju izvesna merila, pomoću kojih nas drže na pristojnoj udaljenosti. Shvataju da je Zemlja za njih samo san u prostoru, da naša vlast ne dozvoljava imigraciju, ali i da moraju održavati kakvu-takvu trgovinu.

– Obim koji nas ne zadovoljava.

– Nama su potrebne cele planete! Sazvežđa! Nezadrživo, organizovano kretanje, prodor u srce same Galaksije! Zato je i napravljen kiborški projekat, kao sigurna i pouzdana prethodnica!

Antorove zenice zasijaše.

– Shvatam. Pulsiranje zemaljske moći, savijanje prostora, savladivanje krhkih prepreka! Domoroci bi imali sopstvene planete, ali samo one koje bi im Zemlja odredila!

– Tačno. Tačno. Sve bi bilo kontrolisano, svako odstupanje od uobičajenih situacija lokalizovano. Bilo bi dovoljno moći za sve. Mislim na ljude. A šta su prvi naseljenici i kolonizatori činili? Stapali se sa domorodačkim življem, mutirali, gubili onu zemaljsku nit iz tkanja svog bića. Nepopravljivi užas.

– Koje je naše mesto u svemu tome?

– Sve je već rečeno, Antore. Ustavili smo bazu Agencije na Koptosu. Zajler nije uspeo, ali ja hoću. Mi hoćemo. Moramo. Inače...

Ostatak reči izgubio se negde u prostoriji. Antoru nije bilo potrebno da čuje iz Tarfovih usta. Znao je i sam.

– Inače ćemo biti izbrisani. Zauvek.

– To je krajnja konsekvencija, bolna mogućnost za sve nas na marginama verovatnoće. Mi smo moć, pesnica Zemlje na Koptosu. Mi predstavljamo Agenciju.

– A protivnik?

– Ne potcenjujem ga, ali i ne pri-dajem suviše značaja. Detaljno sam upoznao pravu prirodu mutanata, lukavu osnovu na kojoj baziraju širok spektar svog ponašanja. Naučićemo da neutrališemo njihovu bestijalnu prirodu, da iskoristimo njihove pretenzije za sebe. Logično, zar ne?

– Tarf klimnu glavom. I jeste zvučalo logično.

– Gama je naša prethodnica. Na šahovskoj tabli Koptosa predstavljaće prvi naš poen. Za sada borba ima individualan karakter, ali naša taktika doživljavaće modifikacije. Ne zaboravljam kiborga koji je izmenjen. Za njega smo i doneli adekvatan odgovor.

– I gde je sad Gama?

Tarf se nakezi. Pritisnuo je još jednom dirku i zadržao prst nekoliko sekundi.

– Ovo boli. Ali, deluje. Zaista deluje, Antore. Gama upravo prima vatrene instrukcije...

8.

Gamin mozak je goreo.

Bilo je četiri izjutra. Na istočnoj strani neba pojavljivao se ljubičast sjaj. Modrosiva zora, prožeta drhtavicom jutra, hrlila je u Susretanje na talasima jave, trežnjenja, buđenja... Ova četvrt gotovo da nikad i nije spavala. Masa je jurila po ulicama, zaokupljena porokom koji se nemilice nudio. Bilo je tako prijatno u vreći, sve dok...

Nekoliko puta u Gaminoj glavi izbiše ognjeni gejziri: crveni uskovitlani pramenovi mentalne vatre goreli su u njegovoj lobanji. Crni prsten samokontrole bio je raspuknut, Gama se sklioka iza prvog zida, pokušavajući prstima da iščupa neopisivi bol. Zatim sve prestade.

Znao je. Obrijana glava, Tarf, opominjao je. Odavno nije dostavio izveštaj, niti se mnogo trudio da to učini. Uživao je u mirisima, kreta-

nju, u sličnosti koju je nailazio na mnogim licima. Bio je deo ovog miljea, jedan od tamnih, kolutajućih duhova u predgrađu Susretanja.

Drhtao je i buljio u prazno. Da, sećao se. Jedno ime, koje je označavalo čoveka, odjekivalo je u Gaminom sećanju.

Mejden, Mejden, Mejden, Mejden. Morao je da ga detektuje, da mu se približi, da razgovara. On, Gama, bio je spojka, krećuće ovaploćenje samog Tarfa. Šta li su mu usadili u glavu? Ako je ovo predstavljalo samo opomenu, kakva je bol bila kazna?

Ubrzo je to spoznao. Same sekunde predstavljale su male večnosti. U trenutku kada je s mukom ustao i zakoračio, bol se iznova javila. Pao je, jednostavno nije mogao da koordinira sopstvene telesne pokrete, svaki deo je bio usmeren u sprečavanju bola, prsti su bili ukopani u slepoočnice, nastojeći da prodru duboko i iščupaju nešto. U plamenom oblaku, kojim je njegov mozak bio obavijen, činilo mu se da hiljade ognjenih pijavica nastoje da izvuku sve napolje.

Bol nestade. Gama je drhtao.

Ustade i obazre se. Niko nije obraćao pažnju na još jedno telo na tlu. Tako. Tarf je pustio u njega mali deo kazne. Za sada nije želeo ni kap više. Morao je da se potruži više oko tog prokletog Najamnika. Čime? Kako?

U obuci su imali specifičan izraz za to.

Živi jezik.

Pa, svakako. Morao je prvo da pronade nekog ko je poznavao Mejdena. A zatim će se pobrinuti da to izvuče iz njega. Nasmešio se uglom zgrčenih usana. Mnoge komplikovane stvari u suštini su spoj jednostavnosti.

Nije bilo baš jednostavno. Potrošio je šest sati u obilaženju svih mogućih rupa. Susretanje je bio grad sa dosta stanovnika, četvrti mraka i tople zabave prostrane i

prepune sličnih mesta. Novac je isticao iz njegovih ruku, ali mu je prečišćivač, koga je neprimetno koristio, omogućavao da ostane trezan i na nogama.

Ipak je imao izvesnu konstrukciju.

Mnogi su čuli za Najamnika. Dosta nepovezanosti, priličan broj preuveličavanja. Neke stvari su imale stepen nejasnosti.

Dvostruki Mejden. Prilično lud. Bez pravilnosti u kretanju. Poslove je uzimao bez cilja, bez motiva. Nije bilo pokazatelja da je novac igrao presudnu ulogu. Sve se cepalo u dva dela. Dvostruki. Nije bio sam, u jednom periodu vremena. Imao je nešto ili nekog u glavi. Kao ja? pomisli. Da li je i sam Mejden implantirani đavo? To bi moglo da predstavlja momenat približavanja.

Luda Smrt. Polovično ludilo koje ga je zahvatilo posle sudara sa Bogomoljkom. To ime – još jedna nepovezanost. Mutantkinja, ili otrgnuti android? Nije bilo važno na ovom nivou.

Išlo je sporo, ali Gama je posedovao usađenu metodičnost. Pobrinuo se za češće slanje izveštaja. Šifru je napamet znao. U prvom piecofonu diktirao je podatke, to bi trebalo da zaustavi Tarfov prst nad dirkom bola.

Nastavi. Približi mu se. Uspostavi kontakt.

Prokleti, iščašeni psi, želeli su samo uspeh i samo uspeh! Kao da je Mejden bio bilo ko u ovoj prljavoj, kišnoj rupi od grada! Zapravo, ovo i nije bila sezona kiša, ali Gama je želeo da tako većito traje. Voleo je hladnoću koja se slivala niz lice.

Zatim je razjasnio podatak koji ga je mučio.

Bogomoljka.

Kiborg kojeg su tražili i lovili. Uzrok raspada prethodne misije. Smrt koja se oslobodila okova i koja je lutala među planetama. Tarf je rekao: oslušuj! Kiborg se vratio

na Koptos. Tu je. Među prljavim sen-
kama. Osluškuj. Saznaj. Inače...

Inače, bol.

Gama nije želeo raspadanje u
glavi. Kretao se dalje, njušio, kupovao, nudio. Misli su brektale, baveći se prikupljenim podacima.

Kiborg je imao nadimak. Priče su
kolale – škakljive, opscene, lude. Bogomoljka se davala, bila je vrlo
laka, svako ko je imao petlje mogao
je da je uzme. Malo ko se na to usu-
đivao.

Kiborg je imao savršeno ze-
maljsko obličje žene. Fascinantno i
zaludujuće. Na ovim svetovima
žena je predstavljala neslućenu ret-
kost. Žena takvog oblika.

Kiborg je imao nesređenu psihu.
Kučka, pomisli. Gama, kučka koja
želi što više slabih muškaraca. Nas-
lađivala ju je slabost, nemoć zaslep-
ljenih ludaka. Stegao je prste u pes-
nicu, puštao snagu da izbije kroz
vene, osluškivao potmulo udaranje
srca. Doći će i takav momenat, bilo
je potrebno strpljenje.

Ubiću te, kučko.

Zbog tebe u mojoj glavi kuca tem-
pirana bomba, pomisli. To me kida,
baca u blato. Tada sam ništa veći
od prašine. Niko.

Kiborg je posedovao ludi nagon
za spajanjem. Podatak koji je svet-
leo kao dominantna misao. Prva sla-
bost koju je mogao da uoči. Kao i
sve podatne ženke, nakezio se
nemo. Kao i druge koje lete i traže
ono pravo. A kada dođe čas, on,
Gama, pokazaće joj to pravo.

Bilo je potrebno još podataka za
kompletnu sliku. Gama krete ka
Pacovskom uglu, mestu gde se sve
moglo kupiti. Vrlo prostrana rupa,
gde se skupljao svet podzemlja. Na
vratima je stajao gorostas. Gama u
njemu odmah prepoznade mutanta,
ne potomka doseljenih Zemljana.
Gomila mesa ocenila je u njemu
stranca i tražila je novac. Ispru-
žena ruka rečito je govorila o tome.
U drugoj se nalazio kratak nož širo-
kog sečiva.

Gama pruži ruku, ali umesto
novca zgrabi svih šest prstiju mu-
tanta. Kolos jeknu, kada je osetio sti-
sak. Razjapljena usta od prezrivotog
osmeha pretvoriše se u grč bola.
Druga šaka kliznu sa sečivom u
pravcu Gaminih grudi, ali ovaj je
reagovao hitro. Gurnuo je nadlak-
ticu kolosa na putanju noža, koji
uroni u meso. Džin urliknu, ali sle-
deći udarac ravno u jabučicu izbaci
mu dah iz grla. Stropoštao se na tlo,
vrišteći. Gama ga preskoči i gurnu
vrata. Bilo je tako lako.

Muzika, dim.

Drugi deo zbirke telesa koja su
se pokretala u polumraku. Na podi-
jumu se neko ili nešto izvijalo, kra-
tak i letimično brz pogled bio je do-
voljan da ustanovi da je to par pri-
lično dobrih mutantkinja. Mnoštvo
groteskni figura originalnih Kop-
tosijanaca, dosta neoblikovanih
formi lica, konture glava koje su se
pomicale u dimu. Mirisao je haluci-
nogene, alkohol. Noge, ruke, kos-
mate, raskrečene šape mutiranih
tela, gužva i komešanje. Pacovski
ugao izgledao je kao delo nečije
kapriciozne mašte, koja je uživala u
grotesknom elementu, stvarajući
svet himeričnih, bizarnih stvorenja.
Bilo je tu letača sa brodova Korpo-
racija i Flote, dosta trgovaca i raz-
nih probisveta, čak i ljudskih li-
kova. Tarf je govorio da nema Zem-
ljana, međutim on se uveravao u
suprotno. Koliko li je ekipa tre-
nutno operisalo na Koptosu? Nije
ni bilo bitno. Ne za njega.

Postojao je manji deo, vrlo skup i
izdvojen. Gama sede.

Muzika podzemnog orkestra bi-
vala je sve bučnija, zvučni talasi,
koji kao da su dolazili iz utrobe
neke planine, udarali su o bubne
opne, uznemiravali. Gama poruči
od bledego androida najskuplje piće
koje se moglo dobiti u Pacovskom
uglu. Šum alkohola koji je udarao o
zidove čaše, očigledno je prijaio
mnogima.

Jedno lice, jedan teturavi oblik, sručio se u stolicu sa druge strane. Sve je bilo u tim široko rastavljenim očima – žeđ, paranoična želja za pićem, raspad i ludilo. Gama ga jednostavno zahvati svom širinom dlana i obrisa sa tog mesta. Nije voleo da razmišlja o elementima koji su bili suvišni.

Nekoliko minuta kasnije, teturavi oblik, koji je najverovatnije predstavljao telo, iznova je bio na starom mestu. Gama se malo bolje zagleda. Nije bilo sumnje, ovo je nekada bio čovek. Sada je to bila ruina, izjedena najgadnijim vrstama alkohola u Galaksiji. Najzad, zašto se ne bi malo zabavio?

– Kako te zovu? – upitao je na najrasprostranjenijem dijalektu koptosijanskog.

– Ča-Čar-Čarli... – izmucala je izludena kreatura.

Zvučilo je kao zemaljska osnova. Gama lagano ispi čašu, posmatrajući suvo obilježavanje usana na drugoj strani. Šta ga je vuklo da razgovara sa ovim tipom? Svakako je gubio vreme. Iznova se seti bola, koji je uvek visio nad njim. Tarf. Bol i Tarf.

Gamine zenice se skupiše, a prsti stegnuše u pesnicu. Oblik mesa zvani Čarli, zagrcu:

– N-ne... Mož-možda nešto... nešto znam...

– To za tren zaustavi Gamu u nemeri da ga ukloni od stola.

– Znaš? Šta bi ti mogao da znaš? Zašto pretpostavljaš da bi mene nešto interesovalo?

Sjaj, vrlo blizak lukavosti, na momenat oboji Čarlijeve mutne zenice. Prsti su se primakli za milimetar boci.

– Nov si. Donekle... donekle nov. Čarli pam-pamti... lica.

– Pričaš gluposti, ludače – uzvratiti besno Gama. – Odavno sam u Susretanju.

– Od-odaješ se... Niko ovaj prlja-prljavi grad ne naziva tako...

Mnogo novaca isijavaš... Ti... kako ime?

– Gama.

– Ga-Ma?

– Spojeno, budalo. Gama.

– Shva-shvatam... stranac...

– Zaveži. Odakle ti takva ideja?

Zatim primeti da su oči Čarlijeve uperene u bocu. Nasuo je sebi još jednu čašu, a zatim gurnu piće ka ispičuturi.

– Pij! Nije trebalo dva puta reći. Grlić nestade u otvorenim ustima, tečnost je kлокotavo nestajala u ždrelu. Gama se obazrivo okrete. Niko, bar je tako izgledalo, nije obraćao pažnju na njih. Ovi stolovi su bili u konstantnom polumraku, cena skupog pića omogućavala je prividno neuznemiravanje. Tok bučnog i vrištećeg kretanja bio je dalje, u dubini prostorije.

Gama istrže bocu. Čarli je izgleda mogao neograničene količine alkohola da saspe u sebe.

– Po čemu znaš da sam stranac?

Lukavi sjaj, podstaknut žestokim pićem, pojača se.

– Tražiš. Dolaziš sam.

– Mnogi su ovde sami.

– Ali brzo pronađu društvo. Ne interesuje te jeftino meso mutantkinja. Gledaš u vrata... Možda Čarli zna?

Gama dopusti da mu se donja usna opusti u poluosmehu.

– Možda Čarli stvarno zna... Pij!

Boca bi ispražnjena do polovine. To bi mnoge ubilo, ali Čarli se samo više osmehivao. – Lovac si na krijumčare? Tražiš retke kristale? Androsi?

Gama se malo naže ka njemu. Zapahnu ga jezivi miris davno neopranog tela. Usta su mu izgovorila samo jedno ime:

– Luda smrt.

Čarli se trže kao da ga je dotakao vrh plamenog noža. Smežurano lice izlomi se u još stotinu bora. Nešto blisko kašlju izlete iz probijenog grla.

– Lud si sam... Ne znam šta to znači.

– Pij!

Gama gurnu bocu, istovremeno pozvavši androida poslužitelja. Moneta promeni vlasnika, ali nekoliko minuta kasnije nova boca stajala je na stolu. Užas i muka izbiše kao graške znoja na licu sličnom zguljenoj kori drveta. Čarli je buljio u nevideno bogatstvo alkohola.

Gama je jednom rukom držao flašu. Čekao je.

– Interesuje me Najamnik. Dakele?

– Ne-ne znam...

– Hajde, Čarli. Prodao bi i samog sebe za gutljaj pića. Ovoliko nikada nisi dobio u životu. I sve je tvoje. Ja tražim samo informacije. Reci mi ono što i drugi znaju. Kažeš da sam stranac... U redu, neka bude. Prodaj mi svoje znanje.

– Šta... šta te interesuje?

– Je li on živ?

Glava zaklima. Da, živ je.

– Zašto ga tako zovu?

Prsti zadobovaše po lobanji. – Lud. Mnogo. Izgubio zmiju, i... lud.

– Zmiju?

– U glavi.

– Šta lupetaš, budalo? Kakvu zmiju u glavi?

– U glavi. Tu je držao.

Gama prokle u sebi. Plaćao je otpadni materijal, podrumске priče i kretenarije koje je pijandura negde pokupila.

Možda je i bilo zrno istine u ovim nesuvislim rečima, ali trebalo je to podvrći detaljnim analizama. Zgleda se u sivilo tih raskravljenih Čarlijevih zenica.

– Gde je sada?

Glava se klatila levo-desno.

– Dolazi... odlazi...

– Dolazi li ovamo, u Pacovski ugao?

Glava klimu.

– Naide. Nema pravila u njegovom kretanju, ako si na to mislio, stranče... Luda Smrt je okrenut sebi... Juri nešto...

Tako. Gama je mogao da pretpostavi šta Mejden juri. Boca se pomeri još koji milimetar bliže žednim prstima.

– Zmija, kažeš... Zato su ga zvali Dvostruki?

– Da, da... Opet je Dvostruki...

Ludi Čarli je dosta toga znao. Mala vilica oštih, polomljenih zuba škljocala je tražeći tečnu vatra. Gama još nije pokazivao nameru da ispusti bocu iz ruke. Čarli je čekao.

– A Bogomoljka? – upita iznenada.

Čarli se nakašlja. Dug, sipljiv i mučan kašalj tresao je to telo. Prestao je isto onako brzo kako je i nastao.

– Opasne stvari te interesuju... stranče... Gama. Možda bi da je probaš? Ona... ona ne odbija... Potrebno je da joj se samo svidiš... samo malo, veoma malo... Ali, treba da si od čelika...

Gama je znao, ipak odluči da upita:

– Zašto? Da li je robot? Android?

Glava se zavrte.

– Ne... žena je. Otrovnija nego i sama Luda Smrt... Jurcali su se po Koptosu. Bogomoljka je raskinula njegovu zmijsku vezu... jednom. Ona zna da ubija svojim telom.

– Kako ti sve znaš, Čarli?

– Slušam dok pijem...

– Pij!

Saznao je dosta. Nije više bilo potrebe da sluša Čarlijevo brbljanje. Sve ovo traganje pokazalo se kao jalovo, sada je doznao dosta, više nego li za minulo vreme. Čarli zgrabi gurnutu bocu i požuri napolje. Gama je gledao u njegovom pravcu.

Čarli i nije toliko izluden kako se čini na prvi pogled. U svojoj ovoj masi prišao je ravno njemu, mogao je da po nekom, drugima nebitnom detalju, prepozna stranca. To je značilo opasnost. Linearno posma-

trano i veliki bol. Tarf nije trpeo greške.

Lagano ustade. Bio je samo teško primetljivi deo vreve. Uputio se ka vratima, gurnuo ih, izašao. Napolju je bio samo malo čistiji mrak. I manje dima. Telesina sa probušenom nadlakticom iščezla je, dva-tri tela valjala su se po tlu u ogavnom sudaranju. Gama ga spazi u zaokretanju. Čarli je zalazio iza ugla, ne gubeći vreme. Grlić boce nalazio se u grlu, ispijao je dugim, grčevitim gutljajima. Čarli, koji je bio pronicljiviji nego što je ostavljao utisak, Čarli koji je gledao kroz alkoholnu paru. Čarli koji bi mogao da izvesnim osobama ponešto došapne.

Brzo je sustigao teturavu priliku.

– Čarli?

– O, stra-stranac? Još reči o Mejdenu... ili o ženi? Ženi koja steže? Slatko steže?

Čarli se nakezi, primećujući širok osmeh na Gaminom licu. Podigao je bocu i obuhvatio usnama grlić. Tečnost pokulja u mlazu. Užas je došao sekundu kasnije.

Jedna čelična šaka steže njegov vrat, držeći mu glavu u istom položaju, druga zgrabi dno boce i silovito gurnu nadole. Čuo se šuplji zvuk pri lomljenju ostataka zuba, prljavi eho probijanja ždrela i grla, krkljanje i polomljeni krik Teturavog Čarlija. Gama ga odgurnu kao smoždenog insekta. Telo se sroza uz vlažni zid zgrade. Nagnuo se nad njim, posmatrajući kako život ističe iz Čarlija. U poslednjim trenucima imao je toliko alkohola, više nego ikad, više nego što je i mogao da popije.

Svedoka nije bilo. Gama se okrete i lagano uputi ka Pacovskom uglu. Čekanje će sada predstavljati zadovoljstvo.

9.

Spojen sa moći.

Iznova rođen, spašen. Nema ludila koje odjekuje u praznom

mozgu, nema strahova. Čak je i pomisao na Bogomoljku bledela. Brod je proždirao prostor, ali Mejdenu nije obraćao pažnju na ekrane. Kurs je bio ka Koptosu, Gamela i smrt bili su iza njega. Tamo negde u kosmičkoj tami, svetla tačka koja nestaje.

U njegovoj svesti otpočinjalo je pomicanje, uspostavljanje, on je bio u vantasu i ovaj je bio u njemu, mnogostruko i pojačano. Nije požurivao, jednostavno je čekao.

Nikada o vantasu nije želeo da misli kao o parazitu koji se hrani određenim ekstraktima iz njegove krvi, za Mejdenu je to bio sistem uzimanja i davanja. Za sebe je dobijao novu dimenziju u koju je bacao sve strahove, opsene, sumnje i savest.

Sada je mogao da odmota skupljeno sećanje. Da sećao se Aristotela, simbioze koja je bila gotovo savršena. Sve se još jednom otkrivalo, čak i njegovo nalaženje prvog vantasa. Za to je mogao da indirektno zahvali Agenciji. I svojoj opsednutosti Zemljom.

Prošlost. Senke. Kraj noćnih mora.

Iznova je Dvostruki, sa zmijom razuma u sebi. Dokle god bude moćan i jak, vantas će biti u njemu i sa njim. A osećanje sile gotovo oduvek je bilo u Mejdenu, to neprestano utrkivanje sa smrću.

Brod je bio u pristupnoj orbiti. Koptos je zauzimao sve ekrane. Mejdenu se zauze oko izračunavanja ugla prodiranja u atmosferu planete, a zatim sve prepusti automatskom pilotu.

Sleteo je tiho, koristeći maksimalno suspenzore, odabравši mesto na samoj ivici kosmodroma. Brodski kompjuter završio je ostale radnje prijavljivanja kontroli leta, Mejdenu je to oduvek zamaralo. Bilo je dosta taksi-lebdilica na betonskoj ploči parkirališta. Glupa njuška, sa beskrajnim izrazom dosade, parom zrikavih očiju i razvaljenim ustima, upiljila se u vantasa

na njegovom ramenu. Tihi zvuk predenja delovao je šokantno.

– G-gde? – uspeo je da promuca. Prljavozelena kosa nakostrešila se, dok su prsti prebirali po komandama lebdilice. Mejdenu se zavalila u sedište. – Bilo gde – odgovori. – Izmisli neko mesto.

Dosada je iščezla sa tog ukočenog lica, dok je krajem oka posmatrao snažnu pridošlicu. Mozak mu je grozničavo radio, razmatrajući sve varijante. Ipak, ma kako pogibeljno bilo, morao je da pokuša. Ovakva šansa padala je jedanput u životu.

Motor zadrhta i lebdilica se krotko podiže na metar od tla. Taksista uključi blokadu zvuka, a zatim pritisnu određene dirke.

– Ti si Najamnik? – upitao je. I očekivao smrt.

Smrt nije došla. Mejdenu je posmatrao mrak koji je padao na udaljena svetla velikog grada.

– Ispljuni sve što imaš – promrsio je. – Ne igraj se sa mojim strpljenjem.

Tip proguta vazduh. Hladan znoj lepio je letački kombinezon za povijena leđa. Zinuo je i gotovo silom zatvorio usta. Zatim još jednom. Međutim... kristali su igrali pred njegovim čvrsto zatvorenim očima. Ludi čovek, sa maskom besnila na licu, nudio je bogatstvo. Samo je trebalo da Dvostrukog doveze na odgovarajuće mesto. Da, samo to. Samo? U tim momentima, niko nije spominjao najamnikovu Dvostrukost... Još uvek je bio Jednostruki Mejdenu. Ovo što je video bilo je izluđujuće. Luda Smrt je iznova pronašao svoju zmiju razuma! Da li je to značilo i novu količinu bezumlja u toj glavi, na čijem obrazu pulsira znak Najamnika? Pokušaj bi mogao da bude i fizički prestanak životnih funkcija – suviše lepo rečeno za bolni kraj. Razarač za pojasom Lude Smrti nikada nije promašivao, a i njegove šake su imale gvozdeni stisak.

Kristali su pobedili. Drsko je nastavio, kockajući se sa sopstvenom sudbinom:

– Dugo te nije bilo u Susretanju, Najamniče.

Mejdenu se nasmeši u polumraku lebdilice. Vozač taksija uporno je pokušavao da nešto saopšti. Sad, kad je uspostavio svoju dualnost, mogao je sebi da dopusti i malo igre.

– Kako prepoznaješ Najamnika?

– Tvoj znak... neprestano pulsira.

– Istina. Govori dalje.

Prvo i najopasnije je minulo. Mejdenu nije nameravao da uništava. Ovakvu šansu prigrlio je obema rukama.

– Zovem se Aur. Mnogo vozim, dosta toga vidim i pamtim. Mnoštvo lica prođe kroz moje vozilo. Znam da si opčinjen zmijom, i da možeš nešto da skineš od mojih misli...

– Mogu mnogo – reče Mejdenu. Auru nije moglo da se prebaci da je strašljiv. Vantas je mirovao, očigledno apsolutno nezainteresovan prostim oblikom inteligencije i sile u blizini.

– Znam – nastavio je Aur. – Rizikovao sam smrt. Ali, smrt je svuda okolo, može da padne i sa neba.

– Skrati. Smrt može i da se probudi.

– Svakako, svakako – zabrzao je Aur, klimajući gomilom kose. – Neko se interesovao za tvoje usluge, Najamniče. Nije žalio kristale pri tome. Isijavao je žurbu. Mnogo reči prelilo se sa njegovih usana.

– Neko? Koptosijanac?

– Ne. Izgleda čistiji. Auru nepoznat, nikad viđen pre toga. Kretao se među nama, vozačima, pitao, mirisao našu volju za saradnjom. Mnogo vrednosnih kristala, dosta novca je davao.

– Jak? Ima li sile u njemu?

Može li zmija da čita moje misli? uspaniči se Aur. Šta ako se ljudi Najamnik samo igra, a već zateže konce smrti? Nije bilo povratka, jednom kada se kamen sudbine zakotrljao.

– Čovek lutka. Demon lutka. Ne mutant, ne andros, ne rođeni Koptosijanac... Osetio sam unutrašnje svetove.

– Po čemu? – upita Mejdén. Unutrašnji svetovi? Ako je glupi vozač govorio istinu, a nije bilo mnogo razloga za laž pri mogućnosti da bude zgromljen, to je otvaralo nove momente. Unutrašnji svetovi označavali su Zemlju, i samo Zemlju. Znači li to da se Agencija opet interesuje za njega? Šta je ovoga puta bilo u pitanju?

– Njegov cilj si ti, Najamniče. Nije kao ostali iz Susretanja, ne dođe i ode. Ostajao je, ubedivao, nudio. Pili smo dosta pravog alkohola, zemaljskog. Ukočen, sirov, ali demonski jak.

– Dosta. Odvezi me do mesta gde Zemljanin najčešće odseda.

– To niko ne zna. Dolazi u predgrade, muva se po rupama.

– Onda vozi tamo, prokletniče! Uvuci jezik, zaboravi na ostalo i vozi!

Mejdenov bes izbi naglo, kao bujica. Aur se pognu pred iznenadnim mentalnim bičem, koji ga ošinu. Uhvati se za tračak svesti i usmeri se ka Susretanju. Veliki grad ih proguta za nekoliko desetina minuta ćutanja.

Prsti leve šake zgrabiše ga za vrat, odigoše sa sedišta i okretoše. Aur se ukoči – tekla je reka sile iz tih široko postavljenih Najamnikovih očiju ka njemu, zenice gotovo bele, pa sive, suviše mračne, sjajne. Aurova vlažna volja topila se, telo kočilo.

– Zaboravi – naredi Mejdén, prodirući u njega – zaboravi.

Gurnuo ga je nazad na upravljačko sedište, otvorio providna, pomična vrata i izašao. Iščeprka iz

jednog od džepova kombinezona dve sjajne monete i baci pored one močalog Aura. Suviše brbljivi vozači taksija-lebdilica, predstavljali su nepotrebno opterećenje. Sada je mogao da unosi nemir u tuđi mozak snažnom, isijavajućom emisijom hipnotičke volje. Vantas je delovao kao svrdlo, lomio slabi otpor jedinki. Pomilovao je toplo krzno, osluškujući jedva cujno pređenje. Zakorači u tamu predgrada. Iza njega, osvešćeni Aur nestade sa fona događanja.

*

Sve je tu – reče Tarf.

Antor se saže nad osvetljenim operacionim stolom. Dotaknu prstima telo koje je ležalo, zatim smelije pritisnu ceo dlan.

– Toplo – reče. – Meko.

Prsti su mu bili na glatkom stomaku nepomičnog tela.

– Do tri milimetra u dubinu – nadoveza se Tarf. – Dalje je neprobojna. Implantirani su kristali, koji mogu stotinu puta da uvećaju procenat tvrdoće. Telo je besprekorno izvajano, možda su kreatori imali u vidu i estetski izgled. Svakako, kompjuterski izračunato da uvećava, makar i neznatnu, mogućnost opstanka u nekoj hipotetičnoj kriznoj situaciji, gde bi ovakav izgled unapredio izgled života. Seti se starih slika iz prošlosti.

– Zvezdana boginja – promrm-lja Antor.

– Savršen kiborg – odgovori hladno Tarf.

Antor i nehotice uzdrhta. Ako je imao u sebi zrno sumnje, reči koje je upravo čuo, reči nedvosmislene od strane njegovog sagovornika, razuverile su ga u tome. Biće koje je besvesno ležalo na blistavom stolu pružalo je apsolutno prihvatljivu iluziju žive žene, obuhvaćene snom. Suština je bila ograničena kontrastom. Pred njim je bio kiborg, biće delimično ljudsko, sa dosta toga veštačkog i stranog, rezultat nauke, strpljenja i nečije genijalnosti. Kri-

stalni skalpeli, tanki mlaz svetlosti, ostavili su jedva primetan trag na tom besprekornom izvajanom ženskom telu.

Tarf se smeškao.

– Analize nisu bile uzaludne. I na tvom primeru, Antore, pokazale su se uspešne. Vizuelnost. Shvataš? Vizuelnost! Zastaneš, osmotriš, razmišljaš. To, ne može, u nekoj situaciji našem instrumentu da poveća sigurnost. Mislim da su namerno išli na to isijavanje erotičnosti.

– Da – saglasio se. – Moglo je biti i muškog pola.

– Pa sigurno. Ipak, namerno se izbeglo pojednostavljenje. Na ovim svetovima, bilo gde van unutrašnjih, uostalom, žena je dragulj. Retkost koja je gotovo neprocenjiva. Mislim na ženu sa Zemlje, na ovakav spoljni vid ženskog tela. Šta misliš šta može da se nalazi u njevoj glavi?

Antor sleže ramenima.

– Nisam naročiti stručnjak, i ti to, do đavola, znaš! Neobično voliš da pokazuješ svoju superiornost.

– To se nameće kada si na lestvicama moći. Moraš da poznaješ činjenice, podatke, stvari... Najzad, to i nije bitno za ovaj naš razgovor. Spomenuo sam mozak kiborga. Ali, samo u korelaciji sa telom. Tu – kucnuo je po čelu opruženog tela – tu se nalazi dosta znanja o onome što zaokuplja mnoge na spoljnim svetovima. Nagoni su ovde još dominantni u trideset posto, posmatrajući međusobne odnose! I to je moralo biti iskorišćeno. A naš kiborg zna da maksimalno iskoristi svoj seksepil!

– Ne sumnjam u to – progunda Antor.

Tarfovi prsti klizili su duž nepomične figure.

– Savršen proizvod ljudske nauke. Ona u stvari živi, kratko rečeno, ovo nije veštačko tkivo. Naprotiv. Sve one su bazirane na ljudskoj, ženskoj komponenti. Bile su dobrovoljci...

Zlurad osmeh kliznuo je sa razdvojenih usana.

Antor ga pogleda.

– Dobrovoljno su pristale na takvu vrstu opita? Na ugradnju mehaničkih i ostalih komponenti? Hajde, nisam toliki idiot! Ja sam operativac A klase, ali nisam u situaciji da budem uz glavnog. Nema pristup najstrožije čuvanim tajnama. Međutim, ponešto kapne i do žednih usta i jezika nas dole, ako te interesuje... Nisu li u pitanju genetski izrodene? Da nije malo, ali sasvim, sasvim malo, bilo i... pritiska?

Tarf se zadovoljno nasmeja.

– Mudro. Pokazuješ napredak, čitanje praznih kodova. Kako ja dajem tvoje karakteristike i ocene, za sada dobro napreduješ. Pa, svakako. Nismo, mislim Agencija, svi preispoljene budale. Zašto slati sve van teritorije unutrašnjih svetova? Naše laboratorije vaze za telima. Ovakvim telima...

Ruka mu je stezala dojku kiborga. Smejao se. Antor mu se pridruži u smehu. Bilo je u tome nečeg vrlo bliskog moći. Jednoj vrsti moći. Krila se u svakom od njih.

– Rekoh, poseduje živi unutrašnji sistem, koji apsolutno obuhvata i pokriva ravnotežu, hod, glas, pokret, sva čula, izraze lica i ostali regulacioni sistem. Njen mozak je obasut mnogim implantacijama, podignut na jedan viši nivo. Spособna je za maksimalnu adaptaciju na svakom terenu. Savršeni komandos, savršeni ubica. Mozak joj je neprestano otvoren. Nema sna, ili joj nije potreban, nema bola, nema frustracija, dubinskih osećanja kao kod ljudi. Samo cilj. Zadatak. I izvršenje.

– Robot?

– Gluposti. Robot je ograničen, kompjuterizovan za uski krug događanja. Podložan relativno brzom propasti, ako se uslovi bitno promene. Ona ne. Živi, dela, opstaje. Neuništiva, praktično. Svaki deo ovog

tela, u koji tako netremice gledaš, ojačan je do neslućenih razmera. Nema nemogućih životnih uslova za ovog kiborga. A ne može se razlikovati od bilo koje druge Zemljanke. Ludo, zar ne? I genijalno u isti mah. Sve crte, sav fluid koji kola u njoj, konture tela, pokreti, sve individualne i posebne emanacije ženskog bića, mišići, polnost, razmere organa, sve... Sve je savršeno i logično ukomponovano. Pogledaj... nalaziš li ikakvu primedbu? I njoj rastu malje na određenom mestu tela, ako samo poželi to, kosa takode. Precizni pokreti usana pri izgovaranju reči, zubi, nokti... Savršen, božanski rad!

– A ipak je prvi primerak iskliznuo iz šina.

Primedba puna sarkazma začudo ne iznervira Tarfa koji je trošio mnogo reči za kratko vreme. Samo se namrštio.

– To stoji. Ovde – pritisnuo je predeo niže pupka – ovde i u glavi nešto se otkačilo. Broj jedan se ponašao kao uspaljena ženka kojoj je svaki dan vreme za oplodnju! Misli se da su svi nagoni, sva opterećenja izbačeni iz mozga. Pokazalo se da je to ipak iznad svih nas! Broj jedan je bio u opasnoj akciji... jednom, znatno ranije. Diverzija je izvršena besprekorno. Ali se pogrešilo u jednom.

– U čemu?

– Planirano je bilo da ne bude svedoka. Razoren je jedan sasvim civilni cilj. Beznačajna sletna baza. Uobičajena provokacija sa uzvratnim optužbama. Naša baza, da ti bude jasnije. Sa njom su bili i androidi. Po završetku akcije, niko nije smeo da odleti sa planete. Eksplozirala bi, jednostavno. Brodovi nisu bili programirani za povratak. Tada... e, pa, nešto se promenilo. Ni dan danas niko ne zna šta. Androidi su uništeni, ali kiborg ne. Možda, to su samo naslućivanja, možda je u dodiru sa opasnošću došlo do pojačavanja nekih, do tada

pokrivenih, odbrambenih mehanizama... Ili je imala mnogo više vremena nego što je bilo planirano. Ne zaboravi, njen um je izvanredno razvijen, ojačan implantacijama, obogaćen. Gotovo da je kompjuter sa svim tim izmenama. Ako je akciju izvršila ranije nego što se pretpostavljalo, mogla je da sabere dva i dva. Njeni pratioci su nestajali, jedan po jedan... Možda, kažem možda je ovo deo tog scenarija... Tada je mogla i da se pobrine za sebe. Jednostavno je nestala sa tog mesta uništenja. Ekipe koje su uništavale preostalo nigde nisu pro našle ni trag kiborgu.

– Preživela je.

– Tačno. I nestala. Zajler je bio poslat sa ciljem da je pronade i dopremi nazad. Ubila ga je, i sve ostale koji su bili u vezi sa njim.

– Osim Mejdena.

– Osim njega, tačno. Ali, on je poludeo. Bar za izvesno vreme. Sada se vraća. Gamini izveštaji nedvosmisleno govore o tome. Opet je Dvostruki.

– Duplo lud?

– Ma ne, govoriš bez smisla. Jesi li ikada čuo za reč – vantas?

– Čitao sam neke od izveštaja. Parazitno biće sa izvesnim mentalnim odlikama. Više-manje obrađeno.

– Više-manje gluposti! Agencija nikada nije uspela da održi veštačku simbiozu čoveka i vantas. Pogotovo što su jako retki u ovom delu Svemira, bar mi nismo lokalizovali planetu koju najčešće naseljavaju, ili su oni lišaj na tkanju života. Retki su, redi nego vazduh u kosmičkoj tami! Ovde ih zovu zmije razuma! Mejden je imao jednog, ranije. Izgubio ga je. Broj jedan je, verovatno, bila uzrok tome.

– Suluda kučka.

– Bilo kako bilo, vantas na neki svoj čudovišan način, sami odabiraju sledećeg nosioca. Priroda im nije pridodala mogućnost kretanja. Potreban im je prenosnik, pa ma ko

to bio A, eto, u sebi kriju te potencijale. U stanju su da mnogostruko pojačaju moždana strujanja i sve impulse. Primaju ljudske emocije i prenose ih svom dualnom delu psihe.

– Mutantski parazitski psihoterapeut, ha?

– Ima i toga. Otklanja strahove imaoca. Nema noćnih mora. Nema savesti, što je bitno za Najamnika kakav je Mejden. A sada, ga ima. Pretpostavljam da je željan posla. Gama će već dopreti do njega. Ostalo je već davno isplanirano.

– A naš kiborg?

– Ovo lepo parče ženskog mesa? O, pa aktiviraćemo ga u datom momentu. Možda... jer, Antore, moje sposobnosti uvažavaju apsolutno sve momente... možda ni Mejden, ni sam Gama, pa ni to Mejdеноvo vampirasto misaono čudo, neće moći da iznova ništa naude našoj, hm... begunici. Ovo što leži pred nama je sama moć. Koncentrisana, ali kanalisana moć. Mi stojimo iza nje, slediće svaki naš impuls, svaku naredbu. U stanju je da razori pola Koptosa ako mi to budemo naredili. Ali, broj jedan? Bogomoljka? Toliko vremena je nezavisna jedinka, sopstvena kompozicija sile... Koje je još dodatne odbrambene mehanizme pridodala ogromnoj listi starih? TO bi trebalo ispitati! TO je ono što interesuje Agenciju! I ako je se domognemo, možemo otposlati znak! I brodovi će krenuti.

– Invazija?

– Samo reakcija na njihovo divljanje. Postoje delovi međuzvezdanog ugovora koji i to regulišu. Imaćemo u svakom slučaju dobar izgovor. Nas, za sada, interesuje Triangl planeta. Koptos je prvi na spisku.

– Prethodno treba stvoriti uslove, pronaći kiborga, otvoriti mreže i čekati, čekati, čekati...

– Ironija ti je ravna gluposti. Zar nisam spomenuo njen mnogostruko uvećani nagon za spaja-

njem? Ona traži muškarce, nudi im se... a zatim ih ubija. Kida ih, razara, radi šta joj se prohte u tim trenucima, baš kao sama Bogomoljka. Ta promena je nastala od trenutka kako je izbegla planiranoj smrti. Zajler je pokušao da tu nešto učini.

– Ispalo je da nije sve baš besprekorno uradio.

– Zato je tu Gama. Kad dode momenat, izvršićemo i dodatna pojačanja. Sve je u šemama, Antore. Njegov mozak je očišćen, spreman za punjenje. Bomba. Veliki prasak koji će potpaliti ono što nam treba.

– Da li se javio?

– Rekao je da ima trag. Da čeka. A da mu čekanje ne bi bilo preterano dosadno... podsetiću ga na nas. To uvek boli, ali je strahovito delotvorno...

10.

Letilica je mirovala.

Larina čula ne. Njeni senzori prikupljali su sve podatke okolo. Nije bilo naročitog saobraćaja, ali je pustila da se identifikuje. Njen let nigde nije ni bio zapisan, a postojala su i neka pravila na ovom ludom svetu. Sedela je i čekala. Pre ili kasnije neko će doći ovamo, neko zainteresovan ovim slučajem. Sam po sebi i nije bio naročito značajan. Letilica je bila svetla mrlja u velikom prostoru, usred grmljavine motora na uzletištu. Želela je u noć, u kretanje. Grad je bio tu, nadomak njenih ruku, trebalo je samo da iskorači i krene. Da, ali kuda? Bila je sigurna da je dolazak registrovan i da su izvršene neophodne provere. Možda su nazvali i stanicu na visokim planinama. Njen mozak razmatrao je mnoštvo mogućnosti. Izabrala je najpogodniju. Izašla je napolje.

Put joj bi oblivena tamom, oči retkom svetlošću. Vazduh je bio topao, kao pred kišu. Ali, sezona voda još se nije približavala. U sebi je osećala narastanje plime, žeđ za novim

muškarcem. Kao ptica mraka pružala je korake u jednakom tempu, talasasta vizija koja prolazi kroz crni prostor. Obradovana, uživala je u ovim trenucima. Vrelina izduvnih gasova, jezivi zvuk gasećih moćnih motora ništa nisu mogli da joj naude.

Noć je bila njeno vreme. Dan ju je zamarao i dosađivao joj Grub i bučan. Dan je donosio sećanja, svaki novi korak, svaki pokret, svaki gest, svaka reč i svaka misao opterećivali su je, umnožavali njen teret. Lara je bežala. I iznova se vraćala.

Osećanje da joj je potrebno muško prisustvo opterećivalo ju je. Ali, možda će ovog puta biti drukčije. Možda iza nje neće ostati nepokretno telo.

Ovoga puta biću sasvim mirna.

Predaću se prvim očima koje me pogledaju, rukama koje krenu nagore, prvoj želji koja se otvoreno iskaže, pomisli. Neću biti Bogomoljka. Biću Lara žena.

Lara kiborg se nasmeja. Unutrašnjim, mučnim i oporim mentalnim smeñom nadmoći. Lara žena je već bila sahranjena u ponorima memorije. Uz tu pomisao uvek je išla bol, i strah. Strah od mogućnosti raskidanja sopstvenog ega, snage koju je osećala, nadmoći nad običnim bićima koja su je okruživala.

Već je opazila čoveka koji je stajao. Nije bilo sumnje da je čekao nju. Šta je onaj stariji – ime? Elod, da. Šta je Elod odgovorio bazi? Poznavala je koptosijanske rastegljive zakone. Njen slučaj se mogao svrstati u izvestan vid samoodbrane. Najzad, bila je žena. Pod psiho-drogom, Elod bi morao da kaže istinu. Ona je ponudila sebe, mladi, Garal, prihvatio je. I pri tom izgubio. Do njenog tela i zadovoljstva kojeg je pružala nije se dolazilo lako.

Srednji rast, prsa koja se podižu. Puls ubrzan. Dah je izlazio kroz otvorena usta. Mogla je sve da prihvati i izdvoji sa fona ostalog saz-

vućja, da se koncentriše na sve detalje. Učvrsti dojke, zatalasa grivom koja zapucketa. Poluotvorene usne i obećavajući osmeh. Kako su samo jednostavni i laki. Tako čitljivi. Mršavo relativno pravilno lice, oči boje mutnog, vedrog neba. Jedan u nizu, ni bolji ni gori. Iz tih udaljenih zenica, iz tih pokreta prstiju naslućivala je želju koja će joj biti upućena.

Da odbije?

Muškarac joj je bio potreban, ne i neophodan. Kako objasniti onda ovo što joj se dešava? Bila je oličenje opsene, ali do mnogih je moglo dopreti šta ona u sebi spaja. Strast i smrt. Ljubav i bol. Svetlost i tamu. Nestajanje. Propadanje.

Da prihvati?

Ova noć joj je bila potrebna. Nije želela sukob sa tromom i lenom administracijom Susretanja. Planeta je bila na ivici poluslobode i animalnih nagona. Ali, postojalo je međuplanetarno usmeravanje. Koptos je bio ventil. Ova noć joj je neizostavno bila potrebna, bar za regulisanje narastajućih nespokojstava. Trebalo je da ih izbistri, izbacila na površinu, očita i razreši. Nešto se valjalo na obzorju.

Zemlja. Jedino Zemlja. I Agencija.

Lara je želela vreme. Ne ispitivanja, čekanja, rešavanje, hiljadu osmeha, poluobećanja i nagovaranja. Koptos je bio međa, međuzona uticaja, sukob interesa. Većiti rat Zemlje i kolonija koje su se otrgle, zahvaljujući fazenu.

Daće se. U stvari, dozvolice još jednom da pokuša da je smiri. Lagano je zastala pred njim. Bila je skoro za glavu viša. Njegov dah joj je udarao u grudi. Zasopljen, sirov dah.

– Moraću da te privedem, ženo – rekao je hrapavo na dijalektu. – Napravila si prekršaj. Možda i gore od toga.

Elod je govorio. Zavisilo je šta i kojim tonom.

– Letilica je zakupljena – odgovorila je. Prilično neutralno i maglovito. To ga je zbunilo.

– Nema takvog podatka u memoriji kompjutera. Brod je korišćen samo u jednom pravcu. Kako si dospela tamo gore?

– Nogama. Ovim.

Isturila je desnu butinu njegovim očima. Proždirao ju je pogledom. – Da... Ali, to je nemoguće. Nije plaćeno, uostalom.

– Platiću sada.

– Dvadeset kobala. Odmah.

Znala je da to nadmaša dvostruku vrednost same letilice. Bilo je jasno šta čovek želi. Daleki potomak Zemljana ništa nije gubio od vekovne lukavosti. Na ovakav plen nailazilo se retko u celom životu. A on to nije nameravao da propusti. Koliko bi vredela u barovima predgrada? Stotinak kobala, svakako. Mnogo više, ako se ovo telo istrenira za sve mogućnosti mušterija.

Pogađala je kakve misli kruže po njegovoj glavi. Osmehivala se. Bila je, najzad, samo žena, žena vanredne lepote koja je odnekud dospela. On nije želeo da lupa glavu nad tim podatkom. U deo njegovog posla spadale su letilice i kontrola dalekih platoa. Nebo je slalo svoj dar, tako redak. Bio bi budala ako bi ga propustio kroz raširena prste. Ostali gramzivci ne bi sebi dopustili takvu grešku.

Larine oči su blistale od strasti, ali već odavno ona nije umela da se osmehuje na način svojstven drugima. – Moramo to da raspravimo – rekao je, ubeđen u svoju prevlast. – Postoji prostorija.

Krenuo je ispred nje, sa oznakama na reverima, dovršavao celinu koja joj je nedostajala. Izdiktirao je podatke u terminal, potvrdio prijem letilice, bez opterećenja. Bila je slobodna, samo je ostalo još da plati. Ušli su u prostoriju, okrenuo je bravu sa šifrom iza njenih leđa. Lako je zapamtila, posmatrajući u ogledalu, sve njegove pokrete. Dopu-

stila je da triko lagano sklizne sa nje, okretala se i zagledala uglove dozvoljavajući njegovim očima da se naslađuju prizorom. Ležaj je bio tu, nedavno korišćen. Sela je, ispružila se, uperila pogled svojih sočiva-stih zenica ka njemu.

– Ja sam možda lošija nego što misliš – rekla je.

– Ali zato sam ja dobar, ženo. I možda ćemo se slagati i duže nego što misliš. Nikada nisam imao nijednu sa unutrašnjih svetova, samo holo projekcije i maštu... Sada si tu.

– Zovu me Bogomoljka – on je već bio kraj nje, stezao i bacao prste u slapove njene kose. – Čuo si?

– Laži... promrmeljao je – Stare priče nemoćnih...

Umirila se i opustila. Možda ovoga puta neće doći, možda se onaj uništavajući talas neće podignuti iz dubine njenog pomamnog bića. Pokušavala je da mu pokloni pažnju na marginama neosetljivosti, bio je užurban, koptosijanski nestrpljiv, hteo je da pokori tu bestijanu žensku životinju sa izgubljenim glasom, jer je izgledala tako nadmoćna, superiorno gorda, daleka. zemaljski daleka. Njena stvar...

Ovoga puta postajala je i njegova.

Lara žena bivala je sve više potiskivana, njene prikrivene želje su bledele, nagon je preuzimao kontrolu pokreta, lice se krivilo pred navalom emocija, vrelina koja je nudila pražnjenje. Čudovište erotske pomame uzdizalo se, ništilo sve blokade i nivoe otpora, preuzimalo kontrolu...

Telo iznad nje zaječa. Pogrešno je protumačio njenu sve veću zainteresovanost činom, njenu jaču aktivnost, usklađivanje pokreta. Uživao je, misleći na svoju probuđenu moć, na priče koje nisu imale osnova, na rušenje jednog starog mita. Zubi su mu bili u vratu mačke koja se uviđala, tako mirne i podatne, mačke koja se pretvarala u zver, u vrtlog...

Po njenim kristalno jasnim, hiljadustruko umnoženim zenicama, vrelini njene kože, otvorenim usnama i belini zuba, po svojoj sve većoj nemoći i navali strasti kojoj nije mogao razumom da se otme, po pretvaranju žene u izludelog kiborga, sa njenim zgrčenim, do bola snažnim prstima, u kojima je ostajalo njegovo meso, po tragovima krvi i pucanju tkiva – osećao je nezadrživo, nezaustavljivo primicanje sopstvene propasti.

Zauriao je, omeđen dolaskom eksplodirajućeg vrhunca i bola. Prestajala je da bude žena, postajala je, transformisala se u ubistvenu Bogomoljku.

On je urlao. Slatki, razarajući uralici sreće i bola.

11.

Aristotel se javio pokretom. Tačnije, osećajem.

Mejden je znao da je nešto ispred njega, zastade. Neki oblik je bio kraj zida, nalikovao istrgnutoj, slomljenoj kori drveta. Korak bliže donec je razrešenje enigme. Ljudsko telo iz koga je život izleteo, u momentu poznato, davno viđeno. Aristotel je bistrio, otvarao memoriju, nudio sećanje. Mejden je znao.

Teturavi Čarli. Smrt je uzela to ime oblika pod svoje. Boca je bila pod čudnim uglom duboko zabijena u grlo. Bila je potrebna izuzetna snaga za ovaj čin. Miris retkog i skupog alkohola širio se okolo. Čarli je bio sakupljač ostataka, zauvek zagledan u dno nepopijenih čaša, sitna duša koja je tumarala okolo i dostavljala najrazličitije podatke. Iz svog delirijuma izvlačio je najveću moguću korist – čulo osetljivosti za neprilike, kao i deliće mozga koji su sve slagali.

Neko nije bio zadovoljan, ili je Teturavi Čarli pozeleo više nego što je zasluživao. Mejden ga prekorači, ne misleći više o tome. Smrt se uzimala i davala u podjednakim inter-

valima na ovoj planeti. Pačovski ugao je blistao sjajem svog neona, pozivajući zalutale i razdražljive u unutrašnjost bara. Duga zadovoljstva, opojna i raznolika, nudila su se na nekoliko dijalekata.

Bio je svestan da izaziva poglede pune mržnje, iskidane strahom za sopstvenu bezbednost, hodajući lagano između stolova, neprimetno su mu se uklanjali s puta, ne suviše brzo, da ne bi ispalo uočljivo, ali i ne presporo, strahujući od njegovih žestokih ruku. Mnogi poslovi sada su čekali, Mejdenove usluge su bile na ceni. Ako bude raspoložen za bilo kakav posao. Činjenica da je njegova ponovo uspostavljena dualnost bila vrlo uočljiva, umnožavala je pritiske. Siluete su se komešale, vest prenosila od usta do usta, Mejden je iznova tu, Dvostruki Mejden sa crnilom smrti ispod očiju, sa znakom koji neprestano pulsira. Bio je svestan da se sve ponavlja u dugačkom nizu identičnosti: kroz dim i paru, vriskove i zvučnost muzike, između tela koja su se komešala, virile su nečije oči, nečije lice unakaženo bolom ili ludilom. Gledale su ga zenice manijaka, pratila ga je mimika umobolnih, škrgut zuba mutanata, kezili su se na njega, iza njegovih širokih leđa smehom poraženih. Gotovo nikog ranije nije video, a ipak kao da su mu svi bili odnekud poznati. Samo otkud, to nije znao, niti se trudio da to dokuči. Aristotel je otklanjao noću takve mučne misli, sva ona lica nasilno zagnjurenja u prošlost. Svako od njih imao je različit izraz, ali sve je spajala zajednička mržnja koju su prema njemu ispoljavali. Očigledno, držali su ga za zajedničkog neprijatelja. Čudio se toj njihovoj mržnji, pokušavao da uz Aristotelovu pomoć napipa korene. Nije uspevao. Ona ga je istovremeno privlačila kao magnet. I što ga je čudilo – u dubini uma shvatao je gnev te šušketave okoline i priznavao izvesnu opravdanost.

Nije napadao, nije tražio sukob. Mejden Dvostruki je traga, njušio. To je atmosferu uzdiglo za jedan stepen. Postajalo je vrelije, opuštene, pokreti mutantkinja na podijumu dobijali su žestinu u držanju i pokretanju udova. Svi koji su ga posmatrali izdaleka, osećali su se sigurniji, što se očitovalo na grimasama njihovih lica.

Aristotel ga upozori kratkim mentalnim dodirom. Neko, ili nešto, nalazilo se u unutrašnjosti Pacovskog ugla. U pitanju je bila vrsta sirove snage, neobičan oblik mržnje ili sile, koju je taj objekat sadržavao u sebi. Čudan, nasilnički, razarajući dodir, kojeg je mogao da oseti. Neko ovde bio je opsednut energijom koja je tražila pražnjenje.

Zastade kod stola, u mračnijem, skupljem delu bara. Jedan sto, jedan čovek. Dodirnu prstima meko krzno, pokuša da uspostavi kontakt, ali Aristotel se povukao. Bez znaka, bez umnožavanja mentalnosti. Samo on, Mejden, sam, još uvek dovoljno jak.

– Zovem se Gama – reče čovek. Nije ustao, nije se pomerio, nije napravio nikakav suvišan gest. S blelih, beskrvnih usana kliznulo je to ime i poziv, ujedno. Oči su bile tipično zemaljski postavljene, nos oštar, dug i povijen. Telo je odavalo izuzetnu snagu, ali centar moći nalazio se u glavi. Aristotel je bio uhvatio to isijavanje.

– Čekao si mene? – upita Mejden.

Gama klimnu.

– Upravo tako. Pre ili kasnije, pojavio bi se ovde. Čekao sam.

Boca je bila dopola puna. Vrlo skup alkohol, vrlo redak. Istog momenta Mejden je znao da nasuprot ima ubicu. Kliznuo je u drugu stolicu, posmatrajući te zenice u senci. Vilice su se bezglasno stezale i opuštale.

– Ubio si Teturavog? – to je više bila konstatacija nego pitanje. Gama kratko sleže ramenima.

– Nbitno. Tražio je više nego što je mogao da pruži.

– Ako je imao zaštitnike? Neki klan, na primer?

– Nbitno – Gamin glas je bio hladan i oštar. – Jedino ti predstavljaš realnu opasnost i snagu u ovom mestu. Posmatrao sam tvoj ulazak, silu koju zračiš okolo na ovaj ološ. Više te se plaše zbog tog krzna na ramenu, nego li blastera za tvojim pojasom.

– Oni znaju – odgovori Mejden stisnutih usana.

– Znaju, šta?

– Zmiju razuma. Svako to zna.

– Govoriš zagonetke, Najamniče. Šta je tu potrebno znati? Parazit koji poseduje izvesna mutirana psionička svojstva.

– Zmija sama odabira nosioca. Tu nema greške.

– Kakav je kriterijum odabira?

– Snaga. Unutrašnja sila. Oni znaju šta se nalazi u meni, bolje nego ja sam, Zemljanine.

– Kako si pogodio?

– Agencija me je unajmljivala u prošlosti. Poznajem ljudska pravila ponašanja, govor. Šta želiš?

– Tebe. Najamnik si, zar ne? To telo moraš da održavaš, ili se varam? Za to je potreban novac, mnogo vrednosnih kristala, ili kobala.

– Koga predstavljaš?

– Ja? Gama se otegnuto zace-reka. – Ja sam emisar. Moj posao je upravo završen. Naredeno mi je da te pronadem i ja sam to obavio. Drugi će razgovarati sa tobom, Najamniče.

– Drugi?

– U redu, Agencija. Neko je već na Koptosu. U ovom haosu potreban im je siguran čovek. Mejden Dvostruki je najskuplji, ali i najpouzdaniji. Nikada nisi osetio gorčinu poraza.

– Tvoje oči govore drugačije. Znaš da uvek postoji jednom. Bio sam izvesno vreme Jednostruk. Vreme ludila, loš period.

Gama je pio dugim gutljajima iz boce. Gurnu je ka Mejdenu. Ovaj sa oklevanjem prihvati. Izručio je ostatak u sebe. Alkohol je zaista bio božanski, palio je utrobu i uznosio razdraženost na viši nivo, otvarao vrata haosa.

– Nemam baš najbolje iskustvo sa Agencijom – reče.

– Ako si tražio nemoguće – na-doveza se Gama. – Dešava se.

– Ne ličiš na operativca. Nemaš ni urođeno bledilo lika, kao ostali Zemljani...

Zatim shvati.

– Ti si genetski izrod!

Levi kapak je igrao iznad Gaminog oka.

– Tačno, Najamniče. Iskopali su me, tamo na Zemlji, i čeprkali po meni. Ovo je način da ostanem uz njih. Ili da budem odbačen u varvarstvo spoljnih svetova. Moja glava je modelirana, mozak mislim. Pun je koječega. To me i ne zanima. Zadovoljan sam kad nema bola.

– Šta interesuje Agenciju?

– Hej, imamo vremena. Još alkohola? Ti! – dočepao je androida za rukav i zadržao ga. – Donesi najbolje, ali brzo!

Pili su i drugu bocu. Mejden je posmatrao Gamu, pokušavajući da dotakne istovremeno Aristotela u svom umu. Ništa. Samo bezglasno odbijanje.

– Kako deluje to čupavo čudo?

– upitao je iznenada. – Svašta sam slušao o vantasima.

– Upija – odvрати Mejden. – Pojačava. Čvorovi koji se neprestano odmotavaju. Dosta neopisivo, uostalom.

Gama odmahnu rukom. Pio je iz iste boce sa Najamnikom, razgovarao kao da je to najobičnija stvar na svetu. Šta ih je držalo u koliziji? Činjenica da su obojica bili genetska skliznuća, ili trenutno uspostavljena mogućnost komunikacije.

– Bogomoljka – Gama odjednom izbaci tu reč. Preko grlića boce posmatrao je Mejdeneve ze-

nice. Počinjao je opasnu igru pitanja. Jedna Najamnikova ruka bila je negde ispod ivice stola. Gama nije bio naoružan. Samo implantirana brzina i snaga. Da li je to bilo dovoljno za surovu hitrinu Mejdenevog izvlačenja razarača?

– Šta je sa tom vešticom?

– Jesi li čuo nešto o njoj?

– Agencija je iznova zainteresovana za kiborga? Shvatam, Zajlerov neuspeh dotakao je mnoge glave. Ne, nisam čuo. Ona luta, dolazi i odlazi. Možda je sad vreme njenog pojačanog nagona.

– Jesi li je imao?

To pitanje je izletelo iz Gaminih usta, zvučeći potpuno normalno. Mejden se ukoči. Sirovi zemaljski gad dozvoljavao je sebi previše. Ali, zašto bi se previše uznemiravao ovakvim pitanjima. Svako ustezanje moglo je da se protumači kao da je zainteresovan za nju.

– Ne – odgovorio je. – Nikad me nije interesovalo da proveravam šta je u stvari. Ili nisam bio njen tip.

– Na Koptosu su žene retkost, one prave. Mogu da zamislim kakvu pomamu izaziva svojom pojavom. Njeno telo koči razum. Ti Koptosijanci nisu neka bistrina.

To se moglo odnositi i na samog Mejdenu. Odlučio je da to prećuje. Bio mu je, uostalom, potreban krupan posao.

– Možda ćeš ti biti bolje sreće, Gama. Stranci je neobično privlače. Jednostavno zadrži svoj pogled na njoj, dovoljno dugo da ona toga bude svesna. Ili bilo kako drukčije. Ne naplaćuje svoje usluge. Novcem, mislim.

– Čuo sam za priče o slatkome, smrtonosnom kraju. Možda niko nije mogao da izdrži njen tempo?

Cerio se široko rastavljenih usana. Snažni zubi beleli su se u polumraku. Mejden nagnu iz boce. Gami se moralo priznati da ima hrabrosti, ili gluposti u neograničenim količinama. Jezik koji je sva-

kako kidao ustaljenu svakodnevicu ponašanja. Zanimljiv jezik.

– Tebi je uništila dualnost, nije li tako, Najamniče?

Jezik pun otrova, takode. Pitanje se useće u Mejdenove žile, kao oštrica. Neugodno je podsećalo na već preživljeno. Ali, to je bila stara stvar.

– Tako je – odgovori – tako je, Zemljanine.

– Živ sam – nastavio je Gama.

– To pokazuje da si sagoreo prošlost. Vantas koga nosiš, popunio je prazninu. To sam želeo da vidim. Uspeo sam. Bez njega, progoreo bi me razaračem. Sa njim, ti razmišljaš. Spreman si za posao.

– Napunili su te i lukavošću, tamo na Zemlji. – Mejden nije mogao a da ne prizna logičnost Gaminih konstatacija. – Aristotel je opravdao dug put samoće, istina.

– Aristotel?

– Tako ga zovem. Kao Gama, ili Mejden. Ime. Ništa više.

– Oni čekaju. A i boca je prazna, Najamniče. Krenimo onda.

Telo Teturavog Čarlija nije bilo na mestu gde ga je Gama ostavio. Sve je nestajalo sa ulica Susretanja, sve što je iole bilo nesposobno da se pobrine za sebe. Mejden je koraćao pored Game, osećajući kako sudbina iznova steže svoje nevidljive prste oko njega. Suviše brzo, suviše lako je prihvatio posao koji mu je bio ponuđen. Posao? Nije znao o čemu se radi. Spomenuta je samo Agencija i Zemlja. Te dve reči nisu nailazile na blistavu predstavu u Mejdenovoj memoriji. Mnogo laži, prevare i razočarenja.

Šta su ovoga puta želeli? Ko je izbegao iz njihovih razapetih mreža? Nije li tragao za sopstvenim razrešenjem, koraćajući ka mestu susreta?

Mir, razgovetan i topao, koga je osećao pri uspostavljenom kontaktu sa Aristotelom, postajao je dubok. Gubio se, nestajao. Morao je još da čeka i osluškuje.

*

Dolaze – konstatova Antor.

Tarf je bio u uniformi operativca Agencije. U prostoriji su se nalazili samo njih dvojica. Dovoljno, presudio je Tarf, svaka gužva je nepotrebna. Njegova reč bila je presudna. Antor nije mislio tako. Koptos je bio divljina, Najamnik takode. Samo što je Tarf imao svoja merila, svoje odluke.

– Gama je obavio posao, i to je dobro. Manje bola za njega, uostalom. Kada stignu, pozabavi se ludakom. Bez zadržavanja pristupite dodatnom implantiranju. Razgovor sa Mejdenom obaviću ja lično. Ne nameravam da se zadržavam ni sa njim.

– Nije li to opasno?

– Zašto bi bilo? Zbog vantasa koga nosi u sebi? To je jedna njegova opsednutost više. Ono što mu mi nudimo ne može da zaradi za pola koptosijanske godine. Najamnici uživaju u novcu, u moći koju im donosi vrednosni kristal.

– To ne garantuje njegov pristanak. Možda je radoznao. Ne zaboravi da ga je Agencija izigrala prošli put.

– Ne Agencija. Zajler. A on je mrtav. Potrebno je biti idiot pa ponoviti jednu takvu grešku. Ne nudim nemoguće, ne donosim mu brisanje iz spiska genetski izrođenih. Ja ne mogu da mu otvorim vrata ka unutrašnjim svetovima... Toga je i sam svestan, pretpostavljam. Predlažem zanimljivu zabavu. Lov. Kroćenje divlje zveri. Još lova. Krv, mnogo krvi. Sve to može da uzbudi posednutu psihu, da je uznemiri i gurne u akciju. Nije zanemarljiv efekat novca.

– Ti rukovodiš. Ako ne pristane?

– Pristaće. Gama je živ, zar ne? Neaktivnost je za Mejdena prokletstvo. Desetine besmislenih smrti ne mogu da ponište negativni naboj koji se stvara u njemu. Samo

nešto jače, ili bar ravno njemu može da ga privuče. A ima li išta bolje od kiborga?

– Bio je u lovu na nju jednom. Nije uspeo.

– Greška. Uspeo je. Zajler je postupio kao totalna budala. Šta je mislio, da će se poigrati sa svima? Retroaktivnost njegove greške pogodila je kao bumerang i samog Mejdena.

– U njegovim očima i Agencija je krivac.

– Pa to je neizmenljivo. Ali, to su delimično i pravila igre. Mi nudimo. Može i da odbije. Lično, sumnjam u takvu mogućnost.

– Šta dobijamo tim lovom?

– Sve što sam i ranije rekao, sada se bitno menja. Aktiviraću broj dva, više učesnika u igri ne može da naškodi. Stvorićemo kaos, razumeš. To je suština plana, kojeg sam doneo. Agencija stoji iza njega. Haos, uskomešani, nezaustavljivi kaos. Broj dva će udarati po zemaljskim interesima, na svim delovima Koptosa. Tako će Zemlja dobiti razlog za intervenciju.

– Demonski plan.

– Samo usaglašavanje svih poželjnih komponenti. Za razliku od varvara koji nastanjuju Triangl planeta, nas odlikuje razmišljanje, analiza dobijenih podataka i zaključivanje. Spoljni svetovi, ta kosmička maskarada samostalnosti, neće smeti da preduzmu iole ozbiljniju akciju od usamljenih protesta. Mi ćemo biti stradalnici, mi i uvek mi. Zemaljski interesi biće ugroženi, jedino Zemljani proganjani i uništavani.

– Fizička likvidacija je ukalkulisana u gubitke?

Tarf besno odmahnu rukom.

– Pa svakako! Šta je smrt pojedinih individua prema opsegu celog plana! To su, najzad, samo piloti ili navigatori... Možda članovi trgovačkih misija. Kada naš kiborg bude uništavao, pažnja će se usredsrediti na odbeglog. I ona će se naći u zamci.

– A oba kraja mreže biće u tvojim rukama...

– Jasno. Užareni obruč počće sve više da se steže oko nje. Desiće se upravo ono čega se ona najviše boji: privlačiće pažnju, pozornost svih kuda se bude kretala. Da, znam... i sada je privlači. Ali, ovoga puta uz nju biće i strah. Biće beskrupulozni ubica, razoritelj. Sama će uleteti ovamo.

– Problem je time rešen, ako se ne varam.

– Ne varaš se – odgovori Tarf.

– Zemlja će biti čista i isprovocirana ugrožavanjem svojih kosmičkih interesa. Niko se neće mnogo buniti što naša flota sređuje stanje. Postaraćemo se da takvo stanje ostane što duže na snazi.

– I ti ćeš se popeti još jedan stepenik više – promrmlja Antor, ne bez izvesne zavisti.

– Ne zaboravljam ni tebe – odvratila Tarf. – Uz svakog vojskovođu bio je i zaslužni adutant.

– To već bolje zvuči – prokomentarisa Antor.

– Preuzmi Gamu na sebe. Želim da deluje kao najprecizniji instrument. Ispitaj pomoću psiho-sondi stanje njegovog mozga. Interesuju me promene. Iako je kondicioniran, mogućnost iznenadnih obrta je statistički dozvoljena. Sa takvim oruđem potrebno je postupati maksimalno oprezno.

– Ne brini. Iščitaćemo sve što se nalazi u njegovoj ružnoj glavi. I dođaćemo još nekoliko kapi sirovosti. To bezmalo znači da će se izjednačiti sa ostalim Koptosijancima.

– Mejden – promrsi Tarf – mene zanima Mejden. Taj vanta... žestoka stvar. Agencija bi svašta učinila sa tim stvorenjem. Ipak, na Zemlji nije mogla da se održi simbioza. Niti znamo koja im je matična planeta, niti na koji način osvajaju nosioce.

– Iskoristimo Gamu – reče Antor.

– Kako to misliš?

– Zar nije relativno brzo uspeo da se zbliži sa Mejdenom? Taj divljak nikome nije dozvoljavao bliski kontakt. Gami je to, nekako, uspeo. Mogao bi da bude katalizator između nas i Najamnika.

Tarf zaklima.

– Mudro, zaista mudro, Antore. Na to nisam pomišljao. Pa jasno, vidno je da žigosani Najamnik oseća Gaminu zemaljsku svirepost. To je jezik koji mu najviše odgovara. Tu su i koreni Gaminog uspešnog približavanja. Implatirajte mu i takva naređenja. Ako bi dobili kiborga, momenat za udar i van-tasa... pa, to bi dovelo do znatnih promenu samom vrhu Agencije.

Zvučalo je prijatno za Antorove uši. Niko nije bio imun za novim izgledima vlasti, niko, pa ni sam Tarf. A prilika se pružala, prilika koja samo jednom dođe nadomak ispruženih prstiju. Bio je spreman da zgrabi i sve čvrsto stegne svojim rukama. Nije ga interesovalo da li će se tada i nešto polomiti. Bio je važan samo cilj – moć i uspeh Agencije, moć i uspeh Zemlje.

U očima obojice bilo je mnogo uzajamnog razumevanja.

12.

Lara se pomeri. Muškarac je bio mrtav. Opet.

Šapat je strujao kontrolnim zvonom pristajališta. Vrata sa desne strane se otvoriše, nekoliko njih nahrupiše unutra. Stajala je, polunaga i uspravna, nad onim što je nekad predstavljao jednog mužjaka Koptosa. Trojica su bila naoružana kolu umrtvljivačima nerava. Gomila se razdvojila, propuštajući ih napred. Žubor gomile se odbijao o njena prenadražena čula. Navlačila je odsutnim pokretima triko, obuvla čizme, usklađivala svoju oskudnu opremu i ne pokušavajući da prikrije raskošno telo. Muškarac je ionako ostajao nepokretan. Mrtav.

Presuđivali su, onako u gomili, okruženi svojim oznojenim i uspaljenim telima. Najradije bi je videli rastrganu, razbacanu, onemoćalu.

– Kučka – promrsi jedan. – Ubijmo je.

Odgovorila je laganim, metalnim glasom, obraćajući se neodređenim gestom bilo kome pred sobom. – On je želeo tako. Ja ne odbijam. Ne želim smrt. Moje telo ubija, ja ne.

– Umukni zmijo!

– Raznesite je! Šta čekaš, Brig?

Vika je prelazila u euforiju neprijateljskih glasova. Nije bilo načina za miroljubivo povlačenje. Muškarac je izgleda bio omiljen u ovoj neprijateljskoj grupi. Ludi muškarac, tako pun sebe.

Zvuk.

Napon u kolu umrtvljivačima nerava pojačavao se.

Kazaljke njenog internog časovnika pojurile su besomučno napred, ishitrivši odbrambene mehanizme koji su oklevali. Nije bilo načina za razuman dogovor. Želeli su je, ali razapetu, mrtvu. Uginuli insekt na ploči beskraja.

Odjednom, vreva se pojačala i more glava, kao plima, krenulo je ka njoj. U rukama jednog iz mnoštva njene sočivaste oči spazile su paralizator, oružje mnogo efikasnije i opasnije od kolua.

Njeni senzori stupiše u dejstvo. Dok joj se telo usaglašavalo sa stavom, pokreti klizili u jedan, kibernetički mozak preuzimao koordinaciju, Bogomoljka nije skidala pogled sa tog lika u mnoštvu. Bio je bled, oči nemirne, jedan pramen kose pao je na čelo. Gotovo da je mogla da čuje ubrzani puls, odazivao se na uzvike ostalih, sam vikao, pretio:

– Kucnuo je čas osvete! Dosta je ubijala!

I njoj više ne treba, Bogomoljka se uspravlja, njeno prokletstvo bleedi, nagona za muškim telom nestaje, preostaje samo kibernetički organizam strave, instrument bola i razaranja...

Zategnuto telo odskočilo je u vis pružilo se napred u blistavom luku luda želja za uništavanjem je u njoj samoj, u otrovu njenih ruku i nogu. Udarila je u gomilu kao tane, odmah onespособivši trojicu direktnim sudarom. Pala je, odskočila njeni prsti dokopaše se članka sa oružjem, pokret kidanja i krik, polomljeno tkivo i krv... Kao besna furija bacala je te nepokretne lutke oko sebe, kidala i uništavala. Suviše spori, suviše nesposobni da joj se odupru, vrištali su i pokušavali da izbegnu bes Bogomoljke. Čudna i luda, nestvarna mirisna žena, pretvorila se u demona smrti, prstiju usmerenih u telo, u mišiće, u centre života. Ubijala je, kidala, pretvarajući pokrete u zloslutnu škripu. Obazre se. Sve oko nje bilo je polomljeno, iskidano iz okvira malopredašnje otegnute realnosti. U njenim bedrima nije više bilo strasti, stvrdnuti, okamenjeni mišići prosuli su zaborav i bol. Stavi stopalo na ruku koja je još uvek pokušavala da upravi u nju kolu-umrtvljivač, pritisnu. Čovek vrisnu dok se kost lomila, a bol brisao osećanje svesti. Negde je morala da bude zastavljena... Najзад, prekide se, izlete iz prostorije rasula. Na samim vratima dočekaše je dvojica tek pristiglih, sa uperenim paralizatorima. Suviše brza, Bogomoljka ih zalepi za zid sa dva uzastopna udarca. Kao insekti mraka, ostali su da klize do poda, dok je njeno kibernetičko telo već bilo na izlazu. Još korak, dva... skok u prazno, dok su mestimične eksplozije odjekivale između njenih padova, ustajanja i brisanja pozicija. Nije dozvoljavala grešku, bila je neuhvatljiva, jednostavno iskliznuće u oku strelca. Dograbila je tamu koja se prostirala oko nje, bacila se i nestala sa blistavo osvetljene ploče uzletišta. Nije želela da čuje viku, naređenje, prokletstva izvikivana u vazduhu... Oko nje su leteli, jedan za drugim, nasumično ispaljeni hici pomame.

Pomahnitali muškarci, bleđi i puni straha, ostajali su iza Bogomoljkinih snažnih leđa. Iščeze u praznini.

*

Bilo je blizu.

Koliko još tako? Nije znala. Susretanje je progutalo mnoge kao što je ona bila. Pretpostavljala je da neće biti velikog traganja. Bila je interna greška posade koja ju je zadržala, tačnije onog nesrećnika koji je nju pozeleo. Ostalo je bilo plod njihovog bezumlja. Nije bilo načina da je se dokopaju u predgrađu, u ovom kalu i bezumlju koje se širilo oko nje. Dve šake izroniše iz tame, ona ih zgrabi, povuče, ne obazirući se na krik napadača. Obe ruke, izvučene iz ramena, prsnuše. Nije potrošeno više od par sekundi, ali ona odgurnu sklisko telo u stranu. Još jedan koji je naleteo kao uspaljeni leptir na svetlost lampe, vatre koja je sagorevala. Išla je, talasala rasakošnim telom, merila rastojanje mraka između dva koraka. Njeni senzori su joj dostavljali neprekidno sve relevantne podatke, sluh je sekao tamu, zenice kopale po okolini. Možda je lov na nju samu još jednom otpočeo? Bili su joj potrebni podaci, mnogo podataka za analizu. Kiša se iznenada sruči sa neba, naglo i bez opomene. Ništa iznenađujuće za sludeli Koptos niti za jednog kiborga. Susretanje, grad oaza, grad smrti i propadanje, primi je još dublje u lavirint svojih ulica.

Bogomoljka je odlučila da prva napadne. Zemlja je opet bila tu, Agencija je stezala nevidljivu omču. A ona još nije bila napipala neprijatelja, čoveka ili više njih, koji su želeli lom njenog nepredvidivog i moćnog tela. Za povlačenje je, uostalom, bilo prekasno.

*

Budila se.

Nad sobom je spazila dva lica. U tek otvoren um pojuriše hiljade in-

formacija. Znala je u trenu sve o sebi. Bila je iznova funkcionalna.

– Dobrodošla broju dva – reče prvi, sa potpuno obrijanom glavom.

– Ja sam Tarf, tvoj pretpostavljeni.

– Tarf – ponovila je i dalje ležeći. Osećala je njegove prste na telu, klizili su kao hladni komadi stvrdnutog tkiva. – Tarf, zapamtiću.

– Svakako, broju dva. Ovo je Antor. Sa njim ćeš biti više u kontaktu, prenosiće ti moja naređenja. A njih ima dosta. Pa, izležavanju je kraj, lepotice. Toliko toga te čeka. Ali, ja u tebe imam poverenja. Agencija. I sama Zemlja, svakako.

Drugi lik se smeškao. Bila je okružena prijateljima.

– Šta je moj zadatak? – upitala je.

– Saznaćeš ubrzo. Radi bolje komunikacije imaćeš ime. Zvaćemo te Lara. Odazivaj se samo na njega, broju dva.

– Lara. Zapamtiću. To je lako.

– Funkcionalna si. Na Koptosu smo, u funkciji Zemljinih emisara. naši... hm, interesi, ugroženi su. Tvoj zadatak će biti promena činjeničnog stanja. Antor će ti dati detaljnije informacije, snabdeti te svom potrebnom opremom i ostalo. Moraš da deluješ, i onako smo u zakašnjenju. Kasnilo se sa tvojom reanimacijom.

– Hoću li... hoću li kasnije...

Tarf je prekide. Dobro je znao kako će glasiti njeno pitanje.

– Da li će ti biti vraćena sva ženstvenost, kada naši ciljevi na Koptusu budu ispunjeni? Bez pogo-
vora. Zar to nije predviđeno tvojim ugovorom sa Agencijom? Odluka je na tebi. Još uvek je, rečeno tehnički, u tebi jak poticaj prošlosti. To je želja tela. Tek kada uspostaviš punu kontrolu nad svim implantiranim jedinicama, osetiš kompletno dejstvovanje sopstvene nove moći, tek tada ćeš odlučivati. Možda će ti se svideti sve što poseduješ? To će, najzad, biti samo tvoja odluka.

– U redu – rekla je i uspravila se. Svaki pokret joj je govorio koliko je izmenjena. Fizički skoro neprimetno, ali unutrašnja snaga zalivala ju je sa svakim korakom, pogledom, brzinom reakcija. Zaista jeste osećala novu sliku u sebi. Steže ivicu stola i metal počeo da se savija. Tarf i Antor su je posmatrali sa zanimanjem. Brzo, gotovo teško primetljivim pokretima izvodila je naučene stavove zamišljenih borbi sa nevidljivim protivnicima. Koncentrisa se – mogla je da čuje slabo udaranje njihovih srca, svaki pojedinačni šum. Oči su joj savladivale sav spektar svetlosti, mozak radio kao savršeni mehanizam.

– Divno – reče. – U pravu si, Tarfe. Razmisliću. Kada počinje odbrojanje?

– Već je počelo – nasmeja se Tarf. – Sledi Antora i deluj snažno. Svaki postavljeni zadatak mora biti izveden do najsitnijeg detalja. Agencija ne prašta greške. Ali, ti si savršeni kiborg, u obličju žene božanskog lika. Izazivaćeš pomamu, radoznalost, čak i neskrivenu strast. Koristi Koptosijance kao izvor informacija, koristi ih i odbacuj. Pazi na sebe, jer si skupa, Laro. Zaista skupa.

Klimnu glavom.

– Paziću – reče. – Spremna sam za dejstvo.

– Izvanredno – promrmlja Antor. – Pa hajdemo, rušiteljko. Koptos odavno nije imao zabave. A ti ćeš mu to priuštiti, zaista brzo...

*

Pola sata kasnije Antor se iznova pojavio pred Tarfom.

– Otišla je – reče.

– Dobar posao – zaključio Tarf.

– Još jedna Bogomoljka je u igri. To znamo samo mi, i ona, svakako. Kada počne razaranje, naša begunica počeoće da gubi tlo pod nogama. I sama će doleteti u klopku.

– Lista je u njenoj glavi. Mozak joj poseduje strahovito razvijene memorativne jedinice. Ići će kao precizna mašina, jedno po jedno...

– Ona to i jeste. Precizna, ubistvena, razarajuća mašina. To je pravi cilj kojem su namenjene. Brze i neprimetne, delotvorne i funkcionalne. Prokleta kučka koja nam je izmakla, usporila je njihovo korišćenje. Samim tim i zemaljsko rasprostiranje.

– Postoji i rizik ponavljanja.

– Postoji – saglasio se Tarf. – Ali, čekanjem ništa ne dobijamo. Kompjuterske analize pokazale su da je zanemarljiv procenat tog ženskog kiborškog ludila. Broj dva ima detaljna i precizna naređenja. Neće imati toliko vremena da iskušava sva telesna svojstva novog organizma, niti da se valja sa bilo kojim Koptosijancem ili mutantom.

Piecofon na stolu zapišta.

– Gama – reče Antor. – Doveo je Najamnika.

– Preuzmi imbecila, a meni pusti Mejdena. I prati napredovanje broj dva. Gde treba da je u ovom času?

– Na putu za drugi kraj planete. Cilj joj je uništenje našeg skladišta opreme. Rezervni delovi letilica, kargo koji čeka za pretovar, i slično...

– Obavesti me čim se bude javila. hajde, pročešljaj Gamin mozak sa ostalima, dok ja obradim Najamnika.

– Ne računaš na neuspeh, koliko mogu da zaključim iz tvog glasa. Tarfe.

– Zašto bih? Čim je ovde, znači da želi posao. Imaće i zadovoljstvo akcije i mogućnost za nešto više.

– Nešto više? Opet jedna od tvojih poslovičnih tajanstvenosti.

– Privilegija upravljača, Antore. Da, ima i slatki deo gorkog kolača, koji je namenjen Najamniku. Brisanje iz spiska genetski izrođenih ne mogu da mu ponudim. Tako bih ponovio idiotsku grešku Zajlera...

Ali, mogućnost odlaska na neki od unutrašnjih svetova, da.

– Kako, do vraga?

– U svojstvu operativca Agencije.

– Šta? To je nemoguće! Niko nije mogao da ti da takvo ovlašćenje! Nepoznate su reakcije žigosanih u takvim situacijama.

– To me najmanje brine! A o ovlašćenjima ne raspravljaj sa mnom, zapamti jednom za svagda! Ja lično odgovaram Sartu, i nikome više! Ti si, međutim, neposredno odgovoran meni! Meni, jasno?

Antor besno proguta svoj bes. Crveni pečati gneva izbiše mu po vratu i licu. Klimnuo je i procedio kroz stisnute zube.

– Da, svakako. Ti vodiš ekipu. Znam gde mi je mesto.

– To je već bolje. Pobrini se za Gamu i pusti Najamnika. Iz Zajlerovih izveštaja zaključio sam da ne voli čekanje. A za mene je važan prvi nastup. Prema tome...

Antor iščeze kroz vrata koja se bešumno otvoriše pred njim. Tarf se zamisli. I u ovakvoj precizno uspostavljenoj i kontrolisanoj situaciji dolazilo je do naprslina. Sart je bio u pravu – na sve se moralo misliti. Na ljudsku glupost najviše.

Senzor iznad vrata se upali. Tarf se okrete i sačeka da visoka prilika ude. Znao je da pred sobom ima Mejdena. Iznova rođenog, povratnika iz ludila. Rešenje za kosmički problem.

Dvostrukog Mejdena.

13.

– Već odavno te čekamo, Najamniče – reče Tarf. Čovek koji je stajao, sa pripijenim vantasom uz svoj vrat i rame i pulsirajućim znakom na jagodici, prekrštenih ruku na grudima, smeškao se. Aristotel je mirovao, nikakvih iznenadnih promena raspoloženja i opasnosti nije bilo u prostorijama Zemljana.

– Sada sam tu – odgovori Mejden. – Predimo na stvar. Šta je ovoga puta potrebno Agenciji?

Takav način razgovora pogodio je Tarfu. Najamnik je bio sirov, bez nijansi u svom glasu, pomalo nestrpljiv. Mašinerija oko njega, svetlucanje kompjuterskih terminala, gipsana lica androida koje je sreo po hodnicima, tipična zemaljska užurbanost, navodila ga je da odmah zahteva suštinu.

– Spoljni svetovi su raštrkani – reče Tarf. Njegova gola lobanja sijala se pri sjaju fluorescentnog osvetljenja, zubi se naslućivali iza tankih i jedva pokretljivih usana. Mejden je i dalje stajao, gladeći prstima čupavo krzno mutantske telepatske životinje. – Rekoh, razvučeni su po prostoru. Otrgnuti su od matice, izloženi tuđim uticajima. Ali, to je stvar minulih vremena... Zemlja je zainteresovana za Koptosov sistem. Triangl planeta je od izuzetnog strategijskog značaja.

– Nisam mnogo zainteresovan za političke momente – preseče ga Mejden. – Kakva je moja uloga u svemu tome? Skup sam.

– Svaka tvoja cena biće prihvaćena. Agencija ne želi Najamnika tvog kalibra na suprotnoj strani, ne u ovom poslu.

– Dakle?

– Postoji neko na Koptosu ko bi mogao da iskomplikuje naše planove. Radi se o kiborgu. Pretpostavljam da znaš o kome.

– Bogomoljka?

– Tačno. Efekat iznenađenja bi propao, ako ona kojim slučajem se opredeli za njih. Ti je znaš, jednom si je već lovio.

– I bio prevaren.

– Taj je platio životom svoju grešku. Zajler je bio glup. Ne name-ravam da budem još glupiji.

– A garancija je tvoja reč? Zemaljska reč?

Mejden se nasmeja. Bilo je dosta opomene u tom smehu.

– Ne mogu da ti obećam ono što nije u mojoj moći. Znam šta si želeo, ali to nije cena koju bih ti ponudio.

– Reci je. I moje strpljenje ima kraja. Ipak mogu da odem kod drugih.

– Svakako, svakako. Samo ti znaš da postoji barijera koja se ne prelazi. Spoljnima je zauvek zabranjeno da zalaze među unutrašnje svetove. To je i dalje na snazi.

– Zahvaljujući superiornom oružju u stanju ste da sve držite podalje od sterilnih unutrašnjih svetova. Bez mutanata, bez obeleženih. Milioni mirnih noći, samo za vas. Bez košmara i pakla.

– To je bila nužnost. Međutim...

Tarf namerno zastade, dajući svojim rečima naglašen značaj.

– Međutim? – Mejden podiže obrvu. Šta je gola lobanja imala da ponudi? Kakvu vrstu moći?

– pristupi Agenciji – reče kratko Tarf.

Mejden nije odgovorio, zaslepljen neočekivanom mogućnošću. Zvučalo je dovoljno ludo da bi se zamislilo nad tim. Tarf nastavi, želeći da iskoristi prednost:

– Nudim ti mesto operativca. Dobićeš sve potrebne isprave, bićeš kodiran u Centrali. To podrazumeva da ćeš u vršenju svojih operativnih zadataka biti prinuđen i da zadireš i van sfere spoljnih svetova. Tako barijera neće više biti zid. I dalje nećeš moći da se zadržavaš, ali kratki dolasci i pristajanja, obavljanje izvesnih poslova mogu biti tolerisani. Bićeš bliži unutrašnjim svetovima i Zemlji nego što si ikada očekivao.

– I sve to samo da bih uhvatio odbeglog kiborga?

– Ne baš sve. Ni tvoji zadaci neće biti dečja igra. Dosta puta uložićeš i sopstveni život u igru. Ipak, ti imaš vantasa... Zar nije na tvom ramenu?

– Aristotel? Istina. Samo me on ne čini besmrtnim, čoveče...

– Tarf. Zovem se Tarf.

– Zapamtiću... Tarfe. Rekao si – odlazak i dublje od barijere?

– O, da. I to vrlo brzo. Ti si profesionalac, tvoje usluge moraju biti odmah iskorišćene. Nemamo vremena za gubljenje.

Mejden je razmišljao. Aristotel je izbistrio njegov um, tako da je svaka činjenica doživljavala dvostruku proveru. Šta je on imao od svih ovih ludih svetova? Apsolutno ništa. Koptos je bio lopta izgubljena u vasioni, ostale dve planete isto. Većinom su želeli njegovu smrt, proganjali ga i stavljali na crne liste. Predosećao je šta se krije iza svega: Zemlja je želela ubacivanje u nastali vakuum, još jedno svemirsko potčinjavanje. Njegovi stari san možda je upravo sada stvrđnjavao u obrise realnosti. Kao operativac Agencije zaista je mogao da dopre i u blizinu Zemlje. Njegov svet nije bio Koptos, ni Vilinska Kosa, ni bilo koja planeta spoljnih. Mejdenu su bile manje-više iste, jednako zamorne, trule i uspaničene Zemljom i njenim širenjem.

– Prvo je potrebno uloviti Kiborga? – upitao je.

– Nije prioritetno – odvrati Tarf. – Triangl planeta je prebogat fazenom. Bez njega naši brodovi osuđeni su na sporo kretanje prostorom. Neophodno je da se dokopamo ležišta. Migracija stanovništva dobila bi krila. Kiborg je prepreka. Zato mora biti uklonjena. Ne želim da išta smeta ostvarenju plana. Želeo sam tebe u svemu ovome, Najamniče. Najbolji si.

Mejden klimnu. On jeste bio najbolji.

– Bićeš snabdeven svom opremom. Razarači su usavršeni na Zemlji, ali zakoni spoljnih svetova zabranjuju njihovu upotrebu. Ti ga, vidim, još uvek imaš.

– Zakoni postoje da bi bili izigrani – odgovori Mejden. – Bez njega bio bih lako ranjiv. Dosta blastera kruži Koptosom. Zemljani, pored ostalog, i veoma vešto post-

upaju kao trgovci. Crna berza cveta na ovim divljim svetovima.

I sam Tarf je znao da je to istina. Ali, mogućnosti ogromnih zarada lako su lomile volju kosmičkih letača ili članova brodskih posada. Trgovina oružjem je teško bila zastavljiva.

– Pristajem – reče Mejden. – Osećam želju za promenom. Tarf udari jednu šaku o drugu, znak zadovoljstva.

– To sam i očekivao, Najamniče. Bićeš odmah opremljen svim potrebnim stvarima. Izveštaje ćeš dostavljati jedino meni.

Pritisnuo je dirku na terminalu i vrata se otvoriše. Gipsano lice androida pojavi se pred njima.

– Kolo – reče Tarf. – Preuzmi brigu oko opremanja našeg novog operativca. Koliko bude zatražio pomoćnika neka mu se udovolji.

– Nepotrebno – Mejden se umiša. – Radim sam. Nisam navikao na androide uz sebe. Postaraću se da Bogomoljka što pre dospe u tvoje ruke, Tarfe.

Izašao je klimnuvši glavom. Vrata se zatvoriše za obojicom. Tarf sede u stolicu ispred kompjuterskog terminala i počeo brižljivo da prebira prstima. Bilo je tako lako i brzo. Pred njim se pojavi šema operacija. Započeo je bitku, boj za osvajanje Triangla planeta. Broj dva je već bila u akciji, Mejden privučen i usmeren ka odbegloj Bogomoljki. Antor je kondicionirao Gama za predstojeće zadatke. Sve se uklapalo.

Ovakav uspeh moraće da donese zasluženu nagradu. Sart je već bio star, nije li tako? On, Tarf, uneće nove metode u rad cele Agencije. Neće dopustiti sebi Zajlerovu grešku. Ne, nikada.

Otvorio je krug.

Broj dva, Lara, kopija one prave, odbegle napasti.

Gama. Otvoreni, kondicionirani mozak divljaka. Sirova snaga, jednaka Mejdenovoj.

Najamnik. Lovac na Bogomoljku. Kakav savršen sklad kretanja!

On, Tarf, držao je sve konce u rukama, njegovi prsti su bili na dirkama kompjuterskih terminala, njegove misli usmeravale i kontrolisale.

Zatvoriće krug, na kraju.

Najamnik će uloviti kiborga. Ili će ona njega još jednom da uništi. U svakom slučaju, ostajao je Gama. Svi oni su bili u ogradbi smrti. Bilo ko da pokuša desno, levo, napred, dole... svuda je stajao on, Tarf. Jedan pokret i sve je mogao da uništi. Gama će biti egzekutor njegove volje na kraju, bez svedoka, jednostavno.

Akcija Agencije uopšte ne sme biti zabeležena. Ne sme ostati ni najmanji trag, kada jednom budu otišli. Ni preživelih koji bi mogli da govore. Bio je gospodar kruga.

Zajler nije shvatio jednu stvar: nije postojala potreba za odbeglim kiborgom. Tada, da. Ali sada, ne. Čemu, kad je broj dva bila u operativnom dejstvu? Zašto trošiti silna sredstva, organizovati operacije lova a posedovati još desetina funkcionalnih a neaktiviranih kiborga? Jednostavnije je nju uništiti, izbrišati sa lica Koptosa. Meiden će to učiniti za Agenciju. A kasnije... kasnije će se Gama pobrinuti za Najamnika. Ludaka će, jednostavno, isključiti. To je bio kraj. Flota je predstavljala konačni rezultat.

Nešto ga je ipak mučilo, negde na dnu odsjaja misli. Prokleti Najamnik, suviše brzo je pristao! Nije se cenjkao, nije ucenjivao – ne, ništa od toga. Da li je to predstavljalo razlog za uzbunu? Šta se krilo u toj glavi prepunoj ludila i košmara? Sada, kad je ponovo dokopao svoju zmiju razuma? Zvao ga je... Aristotel, po čoveku iz prošlosti.

Najamnici su bili posebna sorta. Usamljeni, divlji psi Svemira, koji su leteli od planete do planete, nudili i prodavali svoje usluge, ne retko i živote. I pamtili su uvrede, ili izdaje.

Kompjuter ništa nije izbacivao. Zašto onda on oseća neku zebnju i uznemirenost, upravo sada kad je zaključio da plan savršeno funkcioniše?

Da li je i u samom krugu, čiji je on bio gospodar, bilo nevidljivih pukotina?

14.

Bila je sama.

Androidi u njenoj pratnji obezbeđivali su napolju zaštitu. Skladište je bilo ogromno, sa mnoštvom rezervnih delova. Prepoznavala je pojedine komade, raznu robu koja je uredno bila naslagana. Brzo je proračunala gde je najpogodnije postaviti razorne minijature mine, ništa nije smelo u komadu da ostane iza nje.

Odjednom je iza sebe čula zvižduk. Skuter-lebdilica jurio je ka njoj, noseći dvojicu u stražarskim uniformama. Zahuktali aparat približavao se velikom brzinom, nije bilo načina za izbegavanje, niti je Lara II to i želela. Naslonila se na hladni metal leđima pribrana i sigurna u svoje snage. Vidi strah u njihovim očima, začuđenost i nevericu. Kako se stvorila ovde? Ko je ona?

– To je uljez – reče stariji, sa uperenim kolu-umrtvljivačem. – Ovo je zabranjena zona, ženo! Kako si ušla unutra?

Ćutala je. Još metar-dva i naći će se u zoni njenog udara.

– Treba je srediti – rekao je mlađi i snažniji. Bilo joj je jasno šta je pod tim mislio. Malo mužjačke zabave pre nego što je predaju dalje. – Zašto su senzori ćutali?

Bili su Zemljani. Ali, njena naređenja su bila jasna. Morala je da uništi ovo gnezdo. Istovremeno je osećala da je u njoj samoj već unapred sve sredeno, da njen kibernetički um brzo izračunava uglove mogućih napada. Izlaza nije bilo, morala

je preko njih. Njihova mržnja joj je pretila.

Oseti da je u klopki. Ako bude još malo oklevala, pristići će i drugi. Neko od tih ostalih mogao je da ima razornije oružje. A ona nije posedovala potpunu odbrambenu opremu. Zraci blastera još uvek su bili razorni. U njoj se skupi krik, Lara se odlepi od zida, sunu napred...

Osetila je dva koncentrisana udara umrtvljivača nerava, ali to je nije zaustavilo. Njeni snažni, stvrdnuti prsti udariše u grudni koš starijeg. Zvuk prskanja bio je potmuo, prijav, do bola. Čovek vrisnu, momentalno polomljenih rebara, odskoči i tresnu na tlo. Drugi je stigao da opali još jednom, ovoga puta punim nabojem. Ni to je nije zaustavilo, njeno tkivo izdržalo je energetske bič, asimilovalo ga i neutralisalo. Jasno je videla u delićima sekundi kako njegovim licem titra iznenađenje. Obe ruke zaustavljaju joj se na njegovom vratu, tako je loman i slab, steže ga izdiže i naglo baca od sebe. Pao je i ostao nepomično da leži.

Osvrće se. Nije bilo drugih zvukova, ali neko će se zabrinuti za ovu dvojicu. Vreme je isticalo, mine su bile aktivirane. Eksplozija će se daleko videti, nije smela da se zadržava u zoni dejstva. Čekao ju je i sledeći zadatak.

Skoči na skuter i maksimalno ga potera. Kao srebrni metak odigla se od tla i jurnula ka vratima.

Čovek je iskočio iz tame i uperio bacač zrakova. Lara II se savi, skliznu sa skutera, pade i neutralizova sudar sa tlom. Zrak prošara prazninom, razbi se o zidove, napravi brešu. Na liku stražara mogla je da vidi užas, kada je skuter svom silinom pogodio vrata, napravio kratak blesak eksplozije. Lara II je već na nogama, nekoliko nezaustavljivih skokova i već je iznova mehanizam smrt-maski tuđeg lika se cepa nadvoje, pretvara se u groznu

pukotinu osmeha, krv šiklja i umirući stražar može sa sobom da ponese sećanje na crvene, otvorene čeljusti ženskog ludila na nekoliko inča od svog lica... Zatim sve nestaje u ništavilu.

Izletela je napolje, aktivirala ultra-zvuk u svom grlu, i brza lebdilica sa njenim pratiocima iskrsnu. Uskočila je i kratkim pokretom pokazala u daljinu, gde ih je čekao sakriveni džet.

Njen sluh je mogao da čuje udaljene krikove, dozivanja, detonacije koje ih nisu sustizale. Lebdilica skliznu u tamu, brzo premosti prostor. Džet je bio na dve milje dalje, sakriven i obezbeđen. Bez zadržavanja su uzleteli, praveći blistavu brazdu na noćnom nebu. Ispod, tlo je eruptiralo, vatreni stub šiknu uvis, ništeći tone čelika i betona, plastike i ostalog materijala. Skladište Zemljana prestalo je da postoji.

Ona se smejala. Sudbina joj je gurnula u ruke moć, silu koju nije očekivala. U njenim sopstvenim rukama bilo je i lično oslobođenje. Pitala se samo da li ga još uvek želi.

*

Mašinska hala je crna i zjapi prazna. Mračne siluete zemaljskih ogromnih, ali i vitkih, srebrnasto platinastih brodova narušavali su staklasti mir objekata. Od trenutka kada su kliznuli unutra, osetila je pritajenu opasnost. Ovo nije bilo onako lako, ili su već znali za prvi udar. Svejedno, nije bilo načina za odlaganje.

Poplava svetlosti ošamućuje androide, koji zastaju. Ne čuju njen glas, ne slušaju opomene. Ona već nije bila na otvorenom, izvršavala je posao za koji je bila programirana. Vremenske bombe su priljubljivane uz otplatu brodova, klizila je ne obazirući se na pucnjeve, gužvu, vriskove i specifično rasprskavanje tela androida. Nastoji da trezno i funkcionalno misli. U svakom

brodu postojao je pogonski deo. Fazzen, kao gorivo, bio je maksimalno zaštićen, ali ne i od ovakvih diverzija. Jedna eksplozija zahvatiće i druge, i sve će se premestiti na nebo. Oštri zraci paraju okolinu u njenoj blizini, ali moćno kiborško telo je nezaustavljivo. Njena granata eksplodira u kontrolnoj prostoriji, svetlosti nestade. Primorala ih je na usamljene, neorganizovane izvore svetlosti, stvarajući još preko potrebnog mraka. Kao crna krila džinova izranjale su ispred nje gigantske konture točkova. Saže se, pritaji. Dvojica protrčaše. Sačeka trećeg, nasrnu. Krik nikada nije izašao iz njegovog grla, pao je polomljene kičme. Zgrabila je njegov bacač i raspalila po tragačima. Sada je sve bilo gotovo. Glupi androidi su bili uništeni, ali ona je bila u komadu, nezaustavljiva i neuhvatljiva.

Učini nekoliko koraka. Sada se kretala gotovo mehanički, prepuštajući implantiranim senzorima da vode njeno bioničko telo. Put je čudesno dug, ali njen bacač čisti sve pred njom. Reflektori su nemoćni da osvetle celokupnu ogromnost hale. Gasi energetske udarima te hladne, izbuljene oči svetlosti. Izbegava protivnika, igra se sa njim, ujeda i ubija.

Progorela je zid, izletela kao tane. Sačekao ju je mir, razgovetan i topao, dubok.

Njena lebdilica je tu. Okreće se, pogađa vrišteću grupu izludelih Zemljana, odbacuje bacač i uskače u mašinu. Podiže se, pokreće maksimalno ubrzanje, ali njoj ne može da naudi strašan pritisak koji je zabija duboko u sedište.

Usporila je tik u blizini džeta, na stotinak stopa od tinjajuće mašine. Iskočila je prepuštajući lebdilicu padu. Eksplozija briše ostatke njene misije. Već je u brodu, zvuk iz njenog grla zatvara komore, zabavljuje vrata. Korača, trči. U

upravljačkoj kabini, vezuje se, osmatra ekrane, izračunava podatke.

Motori zaurlaše i džet sunu put neba. Odlazila je, moćna i prepuna sile. I odjednom, iza se događa gotovo neshvatljivo: silna, razarajuća svetlost zaslepljuje je na čas, mada je visoko i u bezbednosti bežanja. Blistava pećurka dizala se iznad mesta gde je udarila. Lara II se osmehnu. Razaranje se nastavljalo.

15.

Administrator Ulon je stajao pred nebeskom karton i odsutno slušao objašnjavanja svoja dva potčinjena. Bio je visok, guste, nakostrešene kose, nemirnih očiju, bledog, podbulog lica, koje nimalo nije skrivalo nervozu i nestrpljenje. Dijalog dvojice se prekinuo. Čekali su i čekali njegove reči. Samo, koje? Ni on sam nije bio ubeđen u ispravnost bilo čega od toga što su mu govorili.

Zauze svoje mesto za nevelikim stolom i počea se po bradi.

— I šta vas navodi, Dome, na pretpostavku da je Zemlja umešana do guše u te... hm, neprilike, o kojima tako živo pričate?

Dom, sav u pokretima, širokim gestom pokaza na nebesku kartu:

— Konstelacija je narušena, visosti. Mada se radi o perifernim delovima naše Unije, kada je Zemlja u pitanju, ja ne bih zanemario ni najmanji pokazatelj da se radi o njima...

— Ako dozvolite — umešao se dežmekasti Nolo, skupljenih, gustih obrva nad očima koje se gotovo i nisu videle — sumnjam da je predgovornik u pravu. Da, desilo se nekoliko neobjašnjivih slučajeva. Tačnije, u pitanju su diverzije velikog obima. Međutim, naši interesi nisu ni dotaknuti, visosti. Zato i smatram da nema razloga panici niti uzvikivanju melodramatičnih upozorenja. Možda je u pitanju nebriga, Zemljani su joj prirodno skloni. Ili međusobno obračunavanje zavađenih frakcija...

– Ili plod tvojeg slepila – zajedljivo ubaci Dom.

– Ne prekidaj me! Visosti, izveštaji su nam stigli i sa zakašnjenjem, nekodirani i bez velikog obezbeđenja. To pokazuje da i naši ljudi tamo ne pridaju tome veći značaj! Zašto bismo se uznemiravali ako zemaljski interesi propadaju? Triangl planeta je poprilično samostalan... Želeo bih da podsetim i na neke stavke iz međuzvezdanog ugovora unutrašnjih svetova i naše Unije... Koptos i ostale planete su divlje, nepotpuno istražene i nekatalogizirane. Zemlji su služile za uklanjanje svih svojih, oprostićete na izrazu, visosti – raslojenih umova. Blag izraz za nešto približno izrođenim. Na takvoj planeti sve je moguće.

Dom ne izdrža:

– Moji izveštaji govore drukčije! Zašto bi neko napadao i uništavao odlično čuvana zemaljska postrojenja? Mi to, svakako, nismo bili u stanju! Zemlja je ispred nas, ma šta mi mislili, daleko ispred po pitanju tehnologije! Ne sumnjajte, visosti, da su strahovito dobro obezbedili takva mesta. Razmislite – uništeno je nekoliko skladišta sa skupocenom elektronskom opremom, kao i jedan hangar gde je bilo desetinu svemirskih brodova na remontu! Napominjem, svemirskih, što znači da su sposobni za premošćavanje zvezdanih razdaljina!

Ulon podiže ruku. Dom i Nolo prekidoše razgovor.

– Situacija je komplikovana – reče lagano prvi Administrator – nimalo jednostavna. Ali, svaka pre nagljenost bi štetila našim, ionako labavim odnosima sa Zemljom i unutrašnjim svetovima. Nešto se dešava, to je neosporno... Samo, šta? Nisu mi potrebna nagađanja, maglovite pretpostavke. Želim konkretne činjenice, neoborive dokaze. Ko stoji iza svega toga? Koptos, Vilinska Kosa i Arus su planete sa tolerantnom upravom. Naša ad-

ministracija nema dominantnu ulogu tamo, kao ni Zemljina. Dakle, sve je moguće. Mi znamo da niko od nas, nijedna naša služba nije iza diverzije...

Njegov upitan pogled skresa Doma i Noloa. Ovi brzo zaklimaše.

– To bi bila ludost – reče Nolo.

– A zašto bi Zemljani odlučili da ubijaju svoje, uništavaju basnoslovno skupe brodove i opremu, svoja skladišta? Tu nešto nije u redu. Hoću da pronađete šta. Naši ljudi treba da se aktiviraju. Ne sumnjam da to isto rade i Zemljani, ali bilo bi poželjno da mi prvi dospemo do relevantnih podataka.

– I to želim što pre – završio je prvi Administrator Ulon.

Obojica su klimnula i povukla se. Kada je ostao sam, Administrator ustade i odšeta do prostrane nebeske karte. Prokleti Zemljani nisu želeli da im ustupe ili prodaju tehnologiju holo projektovanja, a njihovi inženjeri i tehničari sporo su pronicali u tajne koje su im izmicala. Uopšte, Zemlja se često oglašivala na njihove molbe.

Zato su spoljni svetovi zavrnuti slavinu. Do unutrašnjih svetova spori je stizao fazen. I bivao je sve skuplji. Jedino tako mogli su da uspostave kakvu-takvu ravnotežu. Hobotnica koja je pružala svoje moćne pipke preko rastojanja između zvezda, želela je sve više i više.

Ulon se zamisli. Koncentrisao se, posmatrajući zvezdanu kartu. Šta tu nije bilo u redu?

Zašto Koptos?

Zbog čega Vilinska Kosa? Arus?

I oni sami nisu marili za te varvarske planete, gde je nasilje bilo dominantna pojava. Ipak, nisu se naročito trudili da utiču na uređenje, ili kontrolu svega što se dešavalo. Nisu li i oni sami neke svoje nepoželjnice odstranjivali u taj daleki, gotovo izgubljeni u prostoru Triangl planeta?

Ili je to sve plod izludelih pojedina- naca? Nisu li i do njega samog do- spevale priče, neprovereni podaci izvesnih službi, o zemaljskim ekspe- rimentima? Novo oružje? Nove di- verzantske grupe? Moguće.

Ali, sa kakvim ciljem?

Koptos je bio idealna planeta za prikrivanje namera, za tajanstvene eksperimente. Zagledao se u sitne tačkice na velikoj karti. Spoljni sve- tovi su bili raštrkani, bez čvršće organizovanosti, više-manje okre- nuti sopstvenim sazveždima. Tehno- logija i nauka sporo su napredo- vale. Prokleta Zemlja, promrsi. Svoja dostignuća su digli na stepen magije. Sva znanja su čuvali, bilo gde da su se nalazili, dospevali ili trgovali. Ljubomorno su čuvali ono što su zaista mogli da sačuvaju. Ili samo ono do čega im je stalo. Niko nije mogao da spreči crnu berzu. Uvek je neko iz mnogobrojnih po- sada prodavao oružje, ili instru- mente, ali sve je to bilo zanemar- ljivo sitno. Zato su i uspostavili bari- jeru, sprečavali prodiranje spoljnih u prostor unutrašnjih svetova. Sa- mim tim sprečavali su i odlivanje znanja, tehnologije.

Sada je neko udario na vitalne zemaljske interese. Zašto? Da, zašto baš Koptos? Da li je ta planeta krila u sebi nešto što ni oni sami nisu znali? To je bilo vrlo moguće. Triangl planeta nije bio uopšte istražen. A lukavi Zemljani nisu sva- kako gubili vreme.

Zatim zastade preneražen izne- nadnim otkrićem.

Koptos i Zemlja!

Naježio se od same pretpostavke, ali nije mogao da zaustavi brzi tok pretpostavki koje su mu se začele u mislima. Šta ako je sve to plod orga- nizovanog, monstruoznog plana? Postavljalo se razumno pitanje: kako će sama Zemlja da reaguje na uništavanje svojih interesa na Kop- tosu? Uticaj Unije je bio zanemar- ljiv, Triangl planeta gotovo da je bio prepušten sam sebi.

Šta ako Zemlja i unutrašnji sve- tovi, a Ulon nije sumnjao ka- o- di glavnu reč, šta ako odluče da er- venišu? Da upute eskadron ratne flote – da smiri stanje na Koptosu? Agencija.

Jedino sposobna tajna organiza- cija koja je mogla sve da pripremi i neopaženo da dejstvuje. Agencija, stoglava hidra koja je mračnim sredstvima otvarala put zemaljskoj ekspanziji.

Bio je sada ubeden da je prodro u srž istine. Zagleda se u kartu. Gde su se nalazili Koptos, Vilinska Kosa i Arus?

Na samoj ivici spoljnih svetova!

To je otkrivalo rešenje problema. Zemlja je izbegavala frontalan pro- dor, osvajanjem Triangla planeta izvršila bi manevar zaokruženja. Uspostavljanjem trajnih baza i kolo- nija na Koptosu, kao i ostalim dvema planetama, omogućila bi se ekspanzija u dubine Galaksije. Ovim je zatvoren krug, a Zemljani su postajali gospodari kruga.

Zadrhtao je od toga. Zadrhtao je od pomisli na trideset milijardi ljudskih bića koja će se naglo proši- riti i kojima ništa neće stajati na putu. I njihovi svetovi će, jedno- stavno, biti zaboravljeni, sklonjeni u stranu. Dok ih jednom ne budu konačno ponovo osvojili.

I Administrator Ulon tu više ni- šta nije mogao da učini.

16.

Gama je spavao teškim, nestvar- nim snom. Zatim je svest iznova počela da ulazi u njega, kratko i u kapima: glasovi, nedefinisani i ne- jasni, šum aparata, mirisi koji su ga zapljuskivali u pojedinim interva- lima, kaleidoskop boja koje su pro- micale na dijafragmi njegovih, sada već otvorenih, zenica. Sve se to vrtoglavo slivalo u njega, nizalo i slagalo kao tupo nespokoјstvo.

– Da li su svi pokazatelji kon- stantni? – čuo je poznat glas.

Neka lepljiva i slatkasta tečnost na mu je u grlo.

— j — reče glas — gutaj.

Očuh se osetio bolje. Stegao je kapke a zatim ih širom otvorio, vid je bio iskristalisan. Antor, da. Stajao je kraj njega i buljio negde na stranu.

— Sve je u redu — reče Antor. — Funkcionalan si. Nisam očekivao toliki otpor. Duboko u podsvesti, stvorio si mehanizam odbrane. Čime ova izluđena planeta utiče na psihu? Kako to niko od nas, ljudi, ne opaža? Hajde, ustaj.

Bio je nag, sa mnoštvom vodova i priključaka za aparate na svom telu. Androidi su brzo i vešto skinuli sve sa njega. Gama se proteže i odsutnim pokretima počeo da navlači svoj kombinezon. Nije više osećao umor, nije bilo bolova u telu. Upita.

— Šta je sa mojom glavom?

Čovek se smeškao.

A šta bi bilo? Šta ti uopšte zamišljaš? Zar si mislio da ćemo te tek tako pustiti, bez ikakve kontrole? Ti si eksplozivno, dvonožno čudovište, koncentrisanih i nepredvidivih primitivnih nagona. Taj bol o kome govoriš, on je samo kočnica. Ili podsticaj.

Gama je ćutao. Antor mu pruži blaster.

— Potrebno je da budeš adekvatno naoružan. Za većinu u Susretanju ovo je nezamisliva vrednost. Ali, Mejdenu ga poseduje. U svakom slučaju, moraš ga imati uza sebe, bar kao adekvatni odgovor.

— Treba li da ubijem Najamnika?

— Ne još. Ne još. Dozvolićemo mu da privuče Bogomoljku.

— Zatim nastupam ja...

— Dobićeš naredjenja na vreme. Odlazi sad.

Gama sleže ramenima. Ovo je moglo biti protumačeno kao davanje izvesnih sloboda ponašanja. Pa lepo, znao je dosta mesta u ovom mravinjaku gde je mogao ljudski

da predahne. Sve dok ga bol iznova ne opomene i gurne, bol na koju se postepeno navikavao.

Zatače razarač za pojas, klimnu glavom i bešumno kliznu kroz vrata. Lift ga spusti do podnožja zgrade. Nije se obazirao na androidide od kojih je vrvelo, niti na titranje svetlosti instaliranih aparata. Izašao je i sudario se sa još jednom noći. Diže pogled i vide nad sobom crno lice neba, boginjavo od zvezda.

*

Gama je sreden, kondicionaran i pušten. Pas je na ulicama Koptosa — reče Antor.

— Dobar posao — odgovori Tarf.

— Biće nam potreban tamo. Lara II postiže fascinantne rezultate. Izveštaj je već na putu ka Zemlji. Nećemo čekati dugo i znak će biti odaslan.

— Znak uspeha.

— Znak moći. Vreme je za zatvaranje kruga.

— A kiborg?

— Mejdenu će već naći puta i načina da mu se približi i povuče ga u dejstvo. Većina na Koptosu identifikovaće je sa diverzijama. Obruč oko nje stezaće se. Bogomoljka neće imati kud. Preći će u defanzivu i jednom zauvek smiriti.

Do Tarfovih ušiju dopre prigušena Antorova psovka.

— Ta kučka! Toliko bačenog vremena na ovoj pustinji!

— Ona nas interesuje samo periferno, prijatelju — Tarfov glas je dobio prizvuk intimnosti. — Prevashodno smo zaintrigirani osvajanjem Triangla planeta. I fazen je u relativno drugom planu. Sada mogu da ti otkrijem i neke dodatne detalje...

Pritisnuo je odgovarajuću dugmad i holo projekcija je blesnula na suprotnom zidu. — Vidiš li gde se nalazi Koptos, zajedno sa Sireniinom Kosom i Arusom? Na samom obodu zamišljenog kruga! Prodira-

nje kroz barijeru, koju smo mi sami uspostavili i ozakonili ugovorom sa spoljnima, bilo bi mukotrpan i nezahvalan posao. Ne želimo, Zemlja ne želi da ispadne kršitelj dogovora. Ovako skaćemo mnogo više napred, jednostavno ih zaobilazimo i stežemo u krug! Analize su pokazale da neće reagovati na potčinjavanje Koptosa, ni ostale dve planete! Triangl je ničija zemlja, shvataš? Jednom kada uspostavimo svoje baze sve će biti lako.

Antorovo lice se iskrivi. Zaista, demonski plan. Šta su planeri Agencije imali u svojim glavama?

– Smelo izgleda.

– Originalno. Odavde je otvoren put ka srcu Galaksije. I ležišta fazena će biti naša. To je ono što nas najviše interesuje. Kiborg... ne zanemarujem ni njega, svakako. Vidiš da se gubilo i vreme, broj dva je žestoko ubedljiva. Ništa joj se čudno ne dešava, zar ne? Morao sam da rizikujem i ja sam rizikovao.

– Ali, kod Game je druga situacija.

– O čemu to govoriš?

– Mada je bio čist, kada je upućen na prvi zadatak, sada mu se u podsvesti već stvorio izvestan odbrambeni mehanizam. Pretpostavljam da je u vezi sa implantiranim kontrolnim delom. Udarali smo jakim dozama bola. Dvadeset posto je uspeo da pokriva.

– Sa tim izrođenima čovek nikada ne može biti siguran promrsi Tarf. – Svejedno. Njegovo vreme takode ističe. Jesi li mu dao oružje?

– Da. Sada je podjednak Najamniku.

– Ne sasvim. Ne zaboravi van-tasa, koga Mejden poseduje. To mutirano čupavo čudo može da oseti tude emocije i da mu pravovremeno signalizira. Protiv toga je teško boriti se.

– Gama ima zverski nagon za samoodržanjem. U svakom slučaju jedan neće preživati sukob, kada do njega dođe.

– Gama ima prirodni, urođeni dar za lokaciju objekata. Napipao je veoma brzo Najamnika, ne sumnjam da će isto tako pre stići do Bogomoljke. Bilo kako bilo, naša oruda će uništiti jedno drugo. Gde je sada broj dva?

– Na Arusu. Programirana za uništenje dva sletilišta i navigacione stanice. Zatim leti na Vilinsku Kosu. Još nekoliko zemaljskih objekata.

– I naše strpljenje će se užariti. Znak će biti poslat i flota će krenuti ka Trianglu planeta. Savršen plan. Pošto se dešava nerešiv je za poro' stranu, u svakom slu-

Lara je bila na ulicama, utonula u raspaljenu gomilu, koja je nekud žurila. Nije se obazirala na mrmljanja, užarene muške poglede i pokazivanje rukama u njenom pravcu. Pred njom se otvarao prolaz i u najvećoj gužvi, glas o njenom kretanju išao je brže od nje. Svi su mogli da zaključe ko je taj nasmešeni andeo, sa takvim telom. Njene sočivaste oči brzo ispitaše okolinu. Ničeg uznemirujućeg. Čula je šum iza sebe. Pri samom ulazu oseti na svojoj mišici nečiju ruku. Obazre se. Pred njom je stajala mršava mutantkinja detinjeg lica, ali lik joj je bio prepun doživljenog užasa. Oči su zadržano prelazile preko linija Larinog tela. Zatim iščeze u tami.

Bila je jedina Zemljanka u prostori u koju je ušla. Stajala je izvesno vreme na samom ulazu, dopuštajući svim tim izludelim očima da se lepe za njeno telo.

Da li iko od njih može da zamisli šta se nalazi u meni, pomislila je. Da li ispod sjaja naslućuju tamu propadanja? Sumnjala je u to. Osećala je snažnu želju kod većine prisutnih, ali i strah. Da, bojali su se, znali su šta predstavlja njeno ime. Bogomoljka, žderač muškaraca.

Takode je znala da će neko, ipak, prići. Najluđi, najhrabriji, krcat dro-

gom do ušiju, uspaljen i sa nadmoćnošću osvajača. Kao i uvek, misliće da je fama o njoj izmišljotina, laž nemoćnih.

Kako su meki...

Kretala se polako, uzdignutih, napetih grudi. Mogla je da oseti vreli dah na sebi, škripu zuba, tiho proklinjanje. Još jednom je bila među njima, nudila se. Kontrolisala je svaki mišić svog kiborškog tela, namerno ističući ono što je najbrže upadalo u oči. Kako su glupi. Sela je za prazan sto i trebalo je samo da čeka.

Nešto... čudno i strano, snažno i svirepo, nalazilo se u ovoj prostori. Koncentrisala se i pretraživala polumrak.

Dvojica se spustiše u stolice za njenim stolom. Po uniformama je zaključila da su pilotski par sa nekog trgovačkog broda. Pa, taj brod će morati da potraži druge ljude za taj posao.

Bili su visoki i snažni. Obrva jednog nije postojala, taj nos i lice odavali su još uživaoca prekomernih doza alkohola. Drugi, sa čudnom bojom kose, kezio se, dodirujući joj u desetinama kratkih intervala butinu. Mogli su da joj posluže za par sati. Njen nagon je pulsirao, potiskujući razum.

— Lepa si, ženo — reče tip sa prljavom kosom — odmor za oči usamljenih letaća. Skupa si, znam... Ali mi plaćamo mnogo više nego ostali ovde.

— Aha — nadoveza se drugi bez obrve — ima u tebi materijala za nas obojicu. Rasturićemo te, ženo. Biće ti lepo, obećavam. Koliko? Reci svoju cenu...

— Nije mi potreban vaš novac — reče Lara.

Prsti Prljave Kose stegoše joj koleno. Trudio se da je to i zaboli, ali izazvao je samo lagani treptaj njenih usana. — Mogu ja to i jače — nacerio se — al' nisi ko ove mutantkinje. Dosadile su nam. Hajde, ne gubimo vreme... Reci cenu.

— Zovu me Bogomoljka — rekla je hladno. — Nikad ne odbijam muškarce.

— Bogomoljka? — alkoholisani se namršti. — Ona buba? Pa šta? Mene zovu Rasturač... žena...

Obojica su prsnula u smeh.

— Ja sam kiborg — završila je.

— Kiborg? Glavno je da imaš sve stvari na pravim mestima.

Izvadio je desetak blistavih moneta i bacio na sto.

— Hajde — rekao je — skinu to sa sebe. Neka ova odvratna rupa vidi kako izgledaš!

Skupila je valutu i zatvorila jednom šakom. Bez ikakvog napora zgnječila ih je u jedinstvenu masu. Posmatrala je kako se zenice čoveka sa prljavom kosom šire i prevlače belom maglinom neverice.

— Moj novac! — urliknuo je i posegnuo za njom. Susrela je njegov zamah raširivši prste i dočekala njegovu šaku. Nasmejao se pobeđnički, zaboravivši za trenutak šta je maločas učinila. Dopustila mu je da se maksimalno založi na stisku stegnutih prstiju, a zatim počela da steže. Kriknuo je, vrisnuo, skočio, ali nikuda nije mogao. Stisnula je naglo i snažno i prsti se slomiše. Opustila je šaku i čovek se sroza na pod. Nije bio vredan za nju, najzad.

Drugi nije želeo da stvar tako prođe. Odskočio je od stola i iščupao dugi nož.

— Zmijo! — viknuo je — prljava kučko! Zaboravićeš kada si ušla ovamo, kada te budem rezao...

Sedela je mirno. Njen kibernećki um racionalno je procenio sve okolnosti. Jedna Obrva bio je spor i nimalo zabavan. Lak plen za Bogomoljku.

Nije imala prilike da još jednom pokaže svoju brzinu pokreta i savršenu koordinaciju udova. Kraj besnog se stvorio još jedan, Zemljanin koliko je mogla da zaključa na prvi pogled. Mnogo pogleda bilo je upećeno u njih, ali program je i dalje tekao. Takvi sukobi bi blesnuli na

kratko i gasili se a da većina prisutnih nije toga ni bila svesna.

Neznanac je bio tako različit od svih u baru. Osećala je sirovu snagu koju je isijavao, pomešanu sa surovošću. Podsećao ju je na nekog, na prošlost.

— Odlazi — reče neznanac razbesnelom, koji je mahao svojim nožem ka Lari. — I nosi svog kompanjona sa sobom.

Bila je to divna i neočekivana promena. Ako sa ludom kućkom, koja lomi prste i savija metal, nije mogao da se nosi, sa ovim naduvenkom je mogao. Jedna Obrva usmeri oštricu ka tim širokim prsima. — O, ti si zaštitnik ove drolje? Pa onda ćeš ti i da primiš moju zahvalnost za ovo što je učinila...

Bio je zaista brz, brži nego što se moglo i pretpostaviti, ili je iskustvo iz sličnih tuča u svemirskim barovima sada došlo do izražaja. Zamahnuo je desnom, još u kretanju ruke prebacio oružje u levu, fingirao telom u stranu i nasrnuo. Visoki neznanac se nakezio, Lari je to ličilo na osmeh šumskog šestonožnog ki-dača. Podmetnuo je desnu nadlakticu, jasno je mogla da čuje šum sećenja kombinezona i zadiranje oštrice i tkivo. Ni jedan mišić se nije pomerio na tom licu, dok je zgrabio slobodnom rukom rame protivnika, desnom ozleđenom zadržao zglavak i učinio jedino potrebno. Trgnuo je na obe strane i kosti iskliznuše iz ležišta. Napadač kriknu od bola, prsti olabaviše stisak i nož lupi o tlo. Neznanac nije preduzimao dalje korake. Jedna Obrva je i dalje ječao, dok je pridržavao druga i izlazio kroz vrata. Veće nije bilo sklono za tu dvojicu.

Muzika je pojača tempo, glave se okretoše na drugu stranu. Naga tela mutantkinja uvijala su se još življe na podijumu. Mrak se ponovo vrati u ovaj deo prostorije.

Neznanac se spusti u jednu od stolica.

— Zovem se Gama — reče.

— Ti ćeš biti moj sledeći sagovornik? — upitala je više izazovno nego potvrdno. — Nisi loš. Sviđaš mi se, uostalom.

— Znam da je tako — nastavio je čovek sa čudnim sjajem u svojim zenicama — znam da je tako, ženo. Kako ti je ime?

— Zar je to važno? Lara, ako ti to predstavlja zadovoljstvo.

— Lara? Zvuči strano. Kao da dolaziš sa Sirenine Kose.

— I dolazim — odgovorila je. — Ti imaš problem?

— Prilično dobro pogađaš — usne su mu se razvukle u osmeh. — Da, biće da si protumačila dobro. Potrebna mi je žena.

— Našao si jednu. Izborio si se za nju, zar nisi?

— Sumnjam da ti je moja pomoć bila potrebna. Posmatrao sam te otkad si ušla u Pacovski ugao. Niko ti nije sličan po obličju. Video sam šta si uradila sa novcem jednog od one dvojice pilota.

Ničija pomoć nije potrebna tebi ženo. Odgovara mi tvoja snaga.

— Prisiliću svoj um da te prihvati — rekla je. — Tvoj problem je jednostavan i lako rešiv. Moj nije. Naopako smo postavili značajnost odluke.

— Kako to misliš?

— Prišla su mi dva stranca. Niko od ostalih se nije na to odvažio. Da li te to zbunjuje?

— Pomalo, priznajem. Mora da misle da si skupa.

— Ne naplaćujem za svoje telo. Apsolutno sam besplatna, prilagođavam se svakom muškarcu svojom gipkošću i dubinom. Jedino što muškarci ne mogu meni da se prilagode.

Posmatrao je njene oči. Nikako nije mogao da uoči zenice, držala je kapke stegnutim, onda ih otvarala, brzo treptala. Šta se nalazilo u toj glavi? Ludilo slično njegovom? — Šta si ti? — upita.

— Uzimam samo jednu reč umesto mnogo objašnjavanja. Ili si čuo, ili si stranac. Ja sam Bogomoljka.

Znao je! Sve vreme je sumnjao, bespomučno se sileći da sebe uveri u nemogućnost svojih strahovanja. Naprosto, nije moglo postojati jedno ovakvo biće na Koptosu a da to ne bude ona. Bila je. I on ju je pro-našao.

— Gasiš muškarce — promrm-ljao je. — Ždereš ih svojim nezasi-tim telom.

— Put ti je slobodan. Nikoga ne prisiljavam da me dodiruje ili od-vede u sobu. Sedim i čekam.

— I mudro rezonuješ. Na prelepi cvet uvek će se spustiti neki od insekata, da okusi miris. Jedan iz jata.

— Bio si ubedljiv maločas. Jak. Mnogo bola. Ruka ti još krvvari.

Slegnuo je ramenima.

— Ne osećam ga u dovoljnoj meri, ili nemam odgovarajuće nervne centre. Volim da osećam bol, ali i da ga zadajem. Naslućujem ga i u tebi.

Ništa nije odgovorila na te reči.

— Ako sam te dobro razumeo, ženo, ostavljaš mi slobodan prostor uzmake. Ne sumnjam da si u stanju da učiniš sve ono o čemu pričaju. Znači da ja treba da donesem odluku. Doneo sam je. Probaću sa tobom, ženo. Život insekta kratko traje.

U sobi iznad, stajao je i posmatrao Bogomoljku. Svlačila se odsutnim pokretima, ne gledajući konkretno nikud. Zbacila je triko sa sebe i on ugleda njene veoma bele i jedre grudi i široka, lepo skrojena bedra. Seti se da toliko vremena nije imao nijednu ženu. Prišao joj je sasvim blizu, dodirnuo prstima.

— Ne budi nervozan — reče Lara.

— To dolazi kasnije, kada nema prilike za bekstvo. Ja to ne želim, shvataš. To je, jednostavno, jače od mene. Zahvata me celu i tada ne znam šta radim. Čak ni moj kiber-netički um ne može da se suprot-

stavi divljanju mog nagona. Sve u meni podređuje se tome.

— Ne postoji ništa što bi te zadržalo?

— O, da. Povratak u kompletno žensko obličje. Iznutra, mislim. Reanimacija normalnih ljudskih reakcija, reimplantacija ugrađenih osobina i pojedinih komponenti. Probala sam to.

— I? Mislim, šta se dogodilo?

Njegovi prsti su nastavljali da je istražuju. Nije joj smetalo, naprotiv. Bio je previše čvrst i sirov, ali njegovu telo je davalo potrebnu toplinu. Grabio ju je kao žudno potrebni alkohol ili drogu.

— Nije mi se dopalo. Postajala sam niko. Ovako sam mnogo samostalnija. Ne poznaješ osećaje kakve mi nudi novo telo, novi um.

Reči su zastale, iščezle. Dva tela su se sve više obraćala jedno drugome. Dva izmenjena bića menjala su ponašanje, prepuštala se nagonu koji je rukovodio pokretima. Svlačeći prvu košuljicu ponašanja, menjali su se, masom tela lomili jedno drugo. Gama više nije mislio ni na šta osim na preveliku želju za Bogomoljkom. Lara je još jednom izgubila bitku sa samom sobom, ostavljajući onome duboko potisnutim a sad probuđenim u sebi, da preuzme kontrolu. Spojenih tela, u grču i bezglasno, kretali su se ka razrešenju.

Nekoliko sati kasnije, Gama je još uvek bio živ.

— Šta se desilo? — upita. — Ili je bolje da kažem — šta se nije dogodilo?

Slegla je ramenima.

— Nisam sigurna. Možda postajem normalna. Činjenica je da se moj nagon nije do kraja otvorio. Nisam te ubila, čak nisam ni osetila podsticaj na nešto slično tome.

Gama se nasmeja.

– Drago mi je zbog toga, ženo. Nije mi se previše žurilo u pakao. A zatim...

Zatim je urliknuo. Zgrčio se i obema rukama uhvatio za glavu. Bacakao se po krevetu, udarajući lobanjom oko sebe, nerazumljivo mrmljajući reči. Lara priskoči i snažno ga priкова za ležaj. Držala ga je sve dok napad nije prestao. Pritisnu mu određene živčane centre i ubrza njegov povratak u normalnost. Oči su mu bile iskolačene, lik savijen od napora.

– U vlasti si nekog demona – reče. – Šta носиš u svojoj glavi?

– To bih i ja voleo da znam. Ovo je bila opomena i kazna istovremeno. Pogrešio sam što sam bio toliko vremena sa tobom, ženo. Oni su nestrpljivi.

– Oni?

– Mnogo govorim. Moram da idem sada. Srešćemo se još. Bolje je tako za oboje, Laro. Prvenstveno za tebe, jer...

Nije dovršio. Prekinuo se u pola rečenice i brzo obukao prisiljavajući se da ne sluša njena nervozna pitanja. Ona je bila njegov neprijatelj, morao je da sluša usađene naredbe ako je želeo da sačuva razum. Kažnjavali su iznenada i bolno, veoma bolno.

Zaustavila ga je u samim vratima.

– O čemu se radi, Gama?

Odgurnuo ju je u stranu.

– To što smo proveli izvesno vreme, ne daje ti za pravo da se previše raspituješ. Mogla si da me ubiješ svojim telom. Sada je kasno za to.

– Da sam to želela ili da me je dohvatio talas nasilja, zar sumnjaš da bi još uvek bio u životu? Osećam da ti je sa mnom prijatno. Dakle? Šta je u pitanju? Nešto u vezi sa mnom?

Kolebao se. On zapravo nije mogao da je mrzi. Ali, postojala su i jasna naređenja. Da li su mogli da mu prate misli i na ovolikoj daljini?

– Ja... zbunjuješ me, ženo. Hajde, recimo da je i tako. Da, radi se o tebi. Neko te želi više od mene.

– Ko je taj neko?

– Svaka dalja reč predstavlja izuzetnu opasnost za mene. Ne znam šta se to događa sa mnom... Odjednom se raspadam. Nosim nešto u glavi i to me koči i usmerava. Naredili su mi da njušim i otkrivam tvoj trag.

– Ko? Ko?

– Doći ću i do toga. Ali, pretpostavljam da naslućuješ. Rekla si da si kiborg i ja ti verujem. Za mene si i nešto više od toga. Žena. Prva žena koju sam imao na ovoj način. Možda će to da me ubije, ali ovo je jače od mene.

– Zemlja – prošaputala je. – Samo Zemlja poseduje toliku mržnju, toliku moć da organizuje nešto na ovolikoj prostornoj daljini...

Gama odsutno klimnu glavom.

– Nazad ne mogu, najzad. Da, u pitanju je Zemlja. Traže te, potrebno im je tvoje neoštećeno telo. Žele svaki tvoj deo, mišić ili nerv. Hoće da te imaju na svom operacionom stolu, nagu i otvorenu. Potreban im je tvoj mozak, saznanja, način razmišljanja.

Lice joj se stvrdnulo, njeni prsti se ukopaše u Gaminu mišiću.

– To su pokušali jednom. Nije im uspelo.

– Ovoga puta mogu da dođu do cilja. Koriste perfidnije objekte. Šta se još krije u meni? Dugo sam bio u nesvesti, mogli su bilo šta da mi ugrade.

– Kako si pristao na sve to? Jesi li operativac Agencije?

– Odabrao sam dolazak na Koptos umesto doživotnog progonstva. Unutrašnji svetovi ostaju u krvi zauvek. Pored ostalog govore da sam genetski izrod. Nešto nije u redu sa mojom glavom, suviše nasilja je u mom mozgu. Iskoristili su me i još uvek se služe mnome. Protiv te kontrole ne mogu da se bo-

rim. Videla si kako izgledam, kada aktiviraju bol na daljinu.

– Zašto si mi sve ovo rekao?

– Zašto? Objasni mi ti, ženo. Verovatno zato što sam lud.

– Ili je tvoja podsvest odlučila da se bori.

– Moguće. To ne garantuje da ću biti ovakav kroz par minuta. U meni postoji naprslina ili deo snažnog otpora naredbama. Ne želim da te izgubim na taj način.

– Koji je razlog lova na jednog kiborga?

– Još kiborga. Kako to nisi shvatala? Ti si im kočnica, a nisi poslednja u seriji. Ostale su prinuđene da miruju, duboko zaleđene, daleko na Zemlji. Ti si uspela da se otrgneš od kontrole, to bi mogla i svaka druga tvoja kopija. Žele da sve izvuku iz tebe.

– To će im teže poći za rukom.

– Nikad ne reci nikad – nasmejao se, masirajući mesto gde ga je stezala. Njeni prsti imali su neočekivanu snagu. – Sada su unajmili profesionalca da te ulovi i ukloni kao glavnu smetnju.

– Profesionalca? Koga?

– Najamnik, jedan odavde, sa Koptosa. Ubica sa nečim na ramenu. Zver luda i od mene. Upoznao sam ga i doveo njima. Zove se Mejden.

– Mejden? On? Zar je živ?

– Poprilično. I prihvatio je posao.

– Jedna opomena nije mu bila dovoljna – reče Lara. – Kazao si: sa nečim na ramenu. Lično sam rastrgnula ventasa u prošlosti.

– Ne grešim. Mora da je negde našao drugoga.

– Vantasi idu na snagu i svirepu silu, kao zveri na miris krvi. Uspeo je da pronađe njihovu matičnu planetu, znači.

– To ne znam. Bitno je da ga poseduje. I rešen je da zaradi svoju nagradu.

– Sumnjam u to, zaista, Gamo – odvrtila je sa sigurnošću u svom

glasu. Posmatrala ga je dok se oblačila, razmišljajući. Sve je to tako čudno sa Gamom, sve se ubrzavalo i dešavalo odjednom i neočekivano. Po prvi put imala je nekog ko ju je smirivao, regulisao njen razarajući nagon. Gama se otvorio, birajući od dva zla manje. Samo, nije bilo naslućujućeg rešenja da li će izdržati u tome. Agencija je dobro pripremala svoje agente. Da li je i u ovome bio još neki deo lukavijeg, većeg plana?

– Sve znaš – rekao je. – Šta sada nameravaš?

– U svakom slučaju, pokvariću im ono što nameravaju. Ja jesam bitna za Agenciju, ali iza toga leži nešto mnogo krupnije.

– Ostalo ne znam. Tarf i Antor ne upućuju me u svoje namere.

– Tarf? Antor?

– Zemljani. Rukovode svim operacijama na Koptosu.

– Operacijama? Vidiš, podsvesno znaš da se nešto događa, ili će se tek dogoditi. Moraćeš da dokučiš šta se nalazi u pozadini.

– Kako? Nemam tvoj um, ni tvoju kiboršku sposobnost analize.

– Bićeš mnogo jednostavniji. Vратиćeš se u bazu i dokopaćeš se podataka. Koliko poznajem Agenciju, sve te operacije su tajne. Vesti se sporo šire Koptosom, administraciju spoljnih ove planete malo interesuju. A one su bogate rudom, fazena, goriva koje gura zemaljske brodove kroz Svemir.

– Možda je to u pitanju. U redu, ženo. Vратиću se tamo. Biće teško prodreti u sobu sa kompjuterima, ali za Gamu možda postoji način. Pokušaću.

Zatim vrisnu. Zagrabio je rukama vazduh i srušio se na pod. Glava mu je bubnjala o zid, dok je pokušavao da odstrani bol iz sebe. Mogla je samo da ga stegne i spreči da sam sebi ne nanese još više povreda. Trajalo je oko dvadeset sekundi, vreme u kome se Gama pretvorio od ljudskog bića u vapijuću zver. Nestalo je gotovo istom brzinom nailaska.

Lara opusti ruke. Gama je sedeo na podu i nemo je posmatrao.

To je to. Još jedna opomena. Moram da prvog piecofona. Ako propustim javljanje, uključuju bol. I ma gde ja bio, on me nalazi i eksplo-dira u mozgu. Mogao bih i da se ubi-jem, ali to ne želim. Jednostavno je to odstranjeno iz mene. Njihov sam rob.

– Rob Agencije.

– Tačno. Ne obraćaj pažnju. Do-bro je što nisam pokušao da te sago-rim blasterom. Ili je takvo naređe-nje ostavljeno za kraj.

– Nisi to učinio kada si mogao.

– Ali Mejden će tako učiniti. Budi sigurna u to, Laro.

– Pretpostavljam, ako bih mu pružila priliku. U redu, odlazimo odavde. Vрати se i saznaj što više. Koptos nije moja planeta, ali Agen-ciju mrzim svim svojim kiborškim bićem. Zarekla sam se da ću je uni-štiti kad god naletim na bilo šta njeno. Sada je dobra prilika za moju kiboršku osvetu.

Gama ustade. Protrljao je slepooč-nice i zatresao glavom.

– Kao da nikada nisam ni osetio bol. Ali, siguran sam da će se vra-titi, zatim sve češće i češće, sve dok se ne javim.

– Učini tako. Još bolje, idi u bazu i iskopaj podatke. Naći ćemo se na uzletištu, na ivici Susretanja. Biće nam potreban i brod.

– Brod? Zašto?

– Zar sumnjaš da će tvoja izdaja dugo ostati neotkrivena? Mejden je najopasniji protivnik i potrebno je da ga izbegavaš. Vantasa ne možeš da obmaneš, lako može da otkrije tvoje emocije i prenese ih Najam-niku. Znaće da si promenio stranu. Ubiće te bez milosti. Još gore, pre-daće te u ruke Tarfu i Antoru. Nji-hova kazna biće sporija.

– On negde luta za tobom. Osluš-kuje puls velikog grada. Pas je koji oseća tvoj miris.

– Mejdena prepusti meni. Ti se pobrini za podatke. Hoću da saz-

nam šta je dovelo Agenciju na Kop-tos. Jednom je to bilo moje telo. Ovoga puta je nešto mnogo važnije i opasnije. Ne zaboravi – uzletište. Biću tamo.

– Ne sumnjam u to, ženo. Šta ćemo sa mojom glavom? Mislim da mogu svuda da me dotaknu.

– Rizikovaćemo. Koptos je jedna stvar, Vilinska Kosa druga. Za no-vac mogu da se kupe najbolji im-plantanti.

– Zašto to sve činiš za mene? – upitao ju je, stojeći kraj otvorenih vrata. Susreo je njene sočivaste oči, koje su mogle da seku i mrak Kop-tosa.

– Recimo da si mi neophodan u ovom trenutku. Možda je i meni do nečega stalo. Uzmi te moje reči za početak.

Gamini prsti dodirnuše joj kosu, kliznuše niz vrat. Bila je tako meka kada je to želela, jača od čelika u drugačijim situacijama.

– Biću uz tebe, Laro, ma šta se na kraju desilo, i u bilo šta da se pret-voriš. Nisam sposoban za govore, ali mogu da se borim.

– I iznenađenje je oružje – odgo-vorila je. – Još uvek smatraju da si njihovo oruđe, jer kontrolišu bol koji su ti delimično usadili u mo-zak. Idi tamo. Pronađi razlog zbog čega su Zemljani na Koptosu. Če-kaću na uzletištu.

– Brod zvezdane klase je skup.

– Ne razmišljaj o novcu. Samo uradi ono što je potrebno.

– Budi spokojna. Uprkos mucu koju su ubacili u mene, izdržaću. Tarf i Antor neće se dosetiti. Zakaš-njavam, ali takvog me i znaju. zar nisam divljak, zver izrođenih gena?

– Bićeš samo moj, ako uspemo da uništimo njihov plan.

– Igraš li se to sa mnom, Bogo-moljko?

Crte njenog lica bile su čvrste. Sočivaste oči, nalivene novim oseća-njima strasti, bez beonjača fiksi-rale su njegove zenice.

– Nisam lagala. Ti si ono čudo koje sam očekivala toliko dugo.

Njena usta su lagano podrhtavala, nabubrela i poluotvorena. Znao je da je govorila istinu.

– Mnogo mrziš Agenciju? – upita. Zatresla je dugačkom kosom, gurajući ga kroz vrata.

– Pokušali su da me unište dva puta. Bila sam jača i prvi i drugi put. Sada su opet pronašli tog besnog psa Mejdena. Mislila sam da je bio opsednut vantasom. Išcupala sam ga iz njegovog uma, smatrajući da je to gore nego da sam ga ubila. Pokazao je začuđujuću želju da preživi.

– I da te sve vreme proklinje. Shvataš li da je lud za osvetom? Zar ga nisu zvali Luda Smrt?

– Čula sam za to – rekla je, silazeći sa njim niz stepenište. Gama je pokušavao da nešto pročita sa njenog stegnutog lica.

– Ipak ga nisi ubila. Ima li u tome i nečeg višeg?

Nasmejala se.

– Za svoju opsednutost nalaziš reči opravdanja. Za svoje sumnje ne.

– Možda si me nečim opila. Telo, na primer.

Išla je ispred njega i sigurna u magnetizam koji je izazivalo njihanje njenih bedara, uopšte se nije okretala. Gama je pokazivao tipično normalne ljudske reakcije. Zabavljala se napajanjem tog magnetizma, regulišući blizinu njihovih tela, svoje pokrete, dah.

– Njegova smrt se nadoknadila u svakom trenutku kojeg je proveo u životu. Za Dvostrukost, kojom je bio opčinjen, najteži udarac je upravo gubitak dualnosti. Imaoci vantage pre bi dozvolili sopstveni nestanak, nego gubitak neopisivog osećanja sile i moći, koje im donosi mutantsko biće. Razumeš li me sada?

– Mejden živi – promrmljao je.

– To baca izvesnu senku, ma koliko mala bila, na moju egzistenciju.

Ako se nađe u mojoj blizini pročitće moje emocije, znaće da sam izdao Agenciju i Zemlju, prišao tebi, ženo. Onda će jedan od nas dvojice biti mrtav.

– To će biti on – rekla je sa svi-
repim ubedenjem. – On kao da je već bio izbrisan.

– Ali je opet funkcionalan.

– Čim se njegov i moj put ukrste, biće to kraj Lude Smrti, obećavam – rekla je. – Stvar treba svesti na prosti relativizam. Samo ćemo vreme vratiti unatrag. Jednom se išcupao iz ludila, spasao nestajanja. Podariću mu to ovoga puta.

Stajali su u mraku pred zgradom. Prsti im se dodirnuše i prepletoše. Čitav minut posmatrali su sopstvene reakcije.

– Kasnimo – rekla je najzad. – Mogu opet iznova da te aktiviraju bolom. Žele da se javiš, bolje je da te vide. Noć je. Kao i svuda, noć koriste za zabavu ili san. Iskoristi to, pronadi podatke. Čitaš li sa ekrana?

– Čitam – odvrati Gama. – Snaći ću se u potpunosti.

– Pobrinuću se za letilicu. Što pre nestanemo sa Koptosa, bićemo sigurniji. Tvoj bol ostaće iza nas. Čekaću tvoj dolazak.

Okrenula se i nestala u tami, bez šuma, bez dodatnih reči. Kao Bogomoljka, kao nečujni insekt koji traga za plenom, krvoločan i ubistven.

Šta mi se dogodilo, pomisli. A ako me iznova otvore, išcupaju sve ovo iz mene? Antor je to u stanju, Tarf takode. Postojala je mogućnost da neće ponavljati tako brzo komplikovane operacije, ali sa njima nikad nije mogao da bude načisto.

Bilo je kasno za promenu odluke. Ono što je doživeo sa Larom, bilo je uklesano u njemu zauvek. Nisu li ga upotrebljavali kao prosto orude, stvora koji je mogao samo da izvršava naredenja?

Skliznu pored teturavih senki, uznemiri nečije kretanje, nesta u

vrevi velikog Susretanja. Do spasa ili smrti.

18.

Dan je umirao.

Bez daška vetra, bez krikova ptica, vreme je usporavalo hod i prepuštalo se pipavoj tmini, dan je iščezavao kao da je život izlazio iz njega sa odstupanjem svetlosti.

Čovek, ukopan u tlo, čekao je. Tišina i pustoš davno nekorišćenog uzletišta. Sivilo, koje je popadalo po njemu, ničim ga nije opterećivalo. Njegove oči su premeravale horizont, tražile detalje promena. Možda pod uticajem te večernje aure, teške i bezbojne, tamnela je i cela linija horizonta, u kojoj se raspoređivao ceo pošumljeni predeo, kao spremljene i postavljene kulise, složene od pojaseva i slojeva šuma, sve udaljenih i sivljih. Na nebu nije bilo kretanja, namrštenom nebu Arusa.

Čovek je čekao. Luda Smrt je znao da je strpljenje polovina dejstva u njegovom najamničkom poslu. Zelenilo lišća se gubilo, postajalo skoro crno.

Još sat. Još dva. Mišići su mu bili opušteni, samo je um radio. Aristotel je otvarao nove puteve. Boja kombinezona omogućavala mu je slepljenost sa tлом. Pri površnoj proverbi mogao je da prođe neprimećen. Aristotel ga je ubeđivao da je procenat iznenađenja veoma visok.

Niko od njih nije mogao da očekuje da ih je on napipao. Da, on je znao. Čuo je za uništavanja koja su se dogodila. odmah je pogodio ko stoji iza toga. Jedino je Bogomoljka mogla da tako nešto uradi i ostane neuhvatljiva i neuništiva, jedino ona.

Pratio je njen trag sa pristojne daljine. Prvo je udarila na Koptosu. Zatim je na red došla Vilinska Kosa.

Na kraju Arus.

A on je sada čekao. Ovo je bilo idealno mesto za bekstvo. Tarf je zaista imao pravo što ju je želeo živu. Bila je opasna, veoma opasna. Dugovala je i njemu nešto. Oseti tako blisku, unutrašnju, mentalnu bol. Izgubiti jednog vantasa, a ostati živ, to je bio pakao. Pakao kroz kojeg je on, Mejden, prošao.

Ležao je, išaran crnim mrljama totema, iscrtan linijom rebara, fantastičnim crtežima noćnih senki. Udaljeni Arusov mesec pokazivao je svoje nakazno lice kroz oblake. Bogomoljka i njeni pratoci androidi uskoro će se vratiti. Jer, bez broda nikud nisu mogli. On je ležao između.

Dodi, pomisli, dodi luda kućko. Ovoga puta neće biti greške, gubitka, bola. Razvejaće ih u trenutku. Aristotel će mu zadržati dah, smiriti rad srca, učiniti ga praktično nevidljivim za njene osetljive senzore. Nijedan organizam ne bi mogao da izdrži ovako dugu napetost, ali Aristotel je umnožavao Mejdenovu snagu. ubiću je, pomisli. Ne sasvim, ipak. Biće dovoljno živa da je dopremim kod njih. I pokupim zaradeno. Ulaznicu za unutrašnje svetove. Gađenje i gnev iskrivili su njegovo lice u ukočenu i tragičnu masku, dok je razmišljao o Bogomoljki. Jedino su zenice, sakrivene pod kapcima, vrebale, napete kao tetive, odmarale se da bi malo kasnije iznova sekle tamu, u večnom podozrenju. Znao je da ispred sebe ima kiborga, opasnog i ubistvenog neprijatelja. Koliko je imala androsa uz sebe? Ne više od tri. Ne manje od jednog. Nisu predstavljali zamor, ali neko od njih mogao je da nosi blaster ili bacač energije. Morao je prvi da udari. Nemilosrdno i snažno.

Ne sme je nikako pustiti suviše blizu. Ona nikada nije nosila oružje. Čemu? Sva je sazdana od snage, ali ta snaga je dolazila do izražaja u bliskom kontaktu. Više neće biti očajno glup i dozvoliti sebi taj luk-

suz da mu se ona približi. Okovaće je naponom energije i paralisanu ubaciti u brod. Njen brod, dovoljno moćan da povuče i njegov džet sa Arusa. i njegov posao biće završen. Zauvek.

Nešto je promenilo konzistenciju horizonta. Ne šum, nego talasi energije. Jedino lebdilica je mogla da izazove reakciju na njegovom ručnom meraču polja. Osam milja dalje nalazila se Bogomoljka. Još jedan vatreni udarac kojeg je zadala. Poslednji, što se tiče njega. Zaista poslednji. Stopi se potpuno sa tlom, očekujući da Aristotel preuzme svoj deo posla. Rad srca se usporavao, disanje prelazilo u ravnomerne dvominutne udisaje. Mozak je samo primao Aristotelove impulse, koji je isijavao svoje mentalne pipke daleko ispred. Strasna i atraktivna snaga dualizma preplavi ga.

Lebdilica se zaustavila pedesetak stopa od mesta na kome je Mejdén bio skriven. Zašto? Da li je osetila opasnost? Sumnjao je u to, možda je naprosto želela da se obezbedi. Nije izašla, poslala je jednog androida da izvidi. Ovaj je tumarao levo-desno a zatim podiže ruku. Plastični krov se sasvim otvori i ona skliznu napolje. Drugi je petljao oko upravljača, ali ga njen glas prekide u poslu:

– Ostavi sad to! I onako ćemo uništiti aparat. Hajde, pripremite mašine za let!

Drugi izade, tako da su svo troje bili ispred njega. Najzad, bili su na čistini, dvadesetak stopa od mesta na kome je bio sakriven, ne više od trideset. Njegovo ludilo, euforija njegovog uzbuđenja iznova buknu. Ruka sa blasterom prva je iznikla iz tla, u istom trenutku kada je osetila pokret, snimila opasnost.

– Pucaj! – viknula je androidu koji je bio napred sa blasterom, ali

njegove reakcije su bile prespore. Mejdén opali širokim zrakom, koji pogodi usred grudi. Prsni koš eksplodira i android odskoči kao otkinuti busen zemlje. Ultrazvuk, kojeg je emitovala iz svog kiborškog grla, pogodi Mejdénove bubne opne, ali u ovim trenucima bio je jak, jači nego ranije. Sevnuo je, izranjajući, prateći pokret desne ruke i blještavi zrak, iskočio kao smrtonosna crna mrlja strave. Otkrotrljao se u stranu i iznova opalio. Oba kolena drugog androida nestaše u plamenu. Sledeći udar bio je ubistven. Progoreo ga je i odbacio u provalliju smrti.

Ustao je i uperio oružje u nju. Bila je daleko za skok, nepomična i oprezna. Njen kibernetički um procenjivao je brzo sve mogućnosti.

– Ko si ti – promrmljala je u tami. – Divlji pljačkaš?

– Kiborg kao ti, ne zaboravlja. Tvoji trikovi više neće moći da ikome naude. Naročito ne mni, Bogomoljko!

Prečula je kako ju je nazvao ili tome nije pridala pažnju. Još je bila zadivljena njegovim nastupom.

– Savršeno si bio maskiran. Po tvojoj odeći i znaku na obrazu, poznajem Najamnika. Nismo suprotstavljeni jedno drugom, mislim. Ja nemam mnogo novca. Uzmi ipak. I lebdilica je tvoja.

– A brod? – upitao je zlobno. – Ne spominješ ga?

– Zato si, znači, ležao ukopan u tlu. Ti nisi sam, svakako... Vantas! On ti je omogućio stapanje sa tlom, umrtvio tvoje reakcije sve dok nismo došli suviše blizu. Nisam te čula, niti videla. – Nisam to ni želeo, zmijo. Ovoga puta si izgubila.

Počela je da se ljuti. Njen um je zastao pred nemogućnošću ovakve situacije. Odakle je ovaj Najamník sa ventasom iznikao? Zašto joj niko nije ukazao na mogućeg neprijatelja ovakve vrste? Morala je da mu se približi, još nekoliko stopa, a zatim...

Znao je da će pokušati skok. Prst mu podesi napon a da to ona nije uočila, suviše zauzeta odabiranjem pozicije. Bio je mrak, ne potpun, ali relativan i pokreti su ostajali zamagljeni. Njene noge su klizile sve bliže Mejdenu, telo se ukruživalo, svaki mišić je postajao deo tvrde celine, projektila koji će udariti ravno u njega.

Aristotel je osetio njen emotivni naboj i pravovremeno ga upozorio mentalnim dodirom. Kao blesak sve je projurilo njegovim mozgom, još nekoliko sekundi, sada... skok!

Bacio se u stranu, istovremeno opalivši. Blještava lepeza udari u kiborga, dok je još bila u skoku. Da je ostao na mestu bio bi polomljen preciznim udarom njenih nogu, ovako je bio spasen i nedodirnut.

Ali, ne i ona. Prst je samo za malo promašio. Zrak nije bio omamljujući nego razoran.

Ležala je pogođena i nemoćna. Kako umire jedan kiborg? Nije osećao nikakvo sažaljenje za nju, ili je Aristotel uspešno otklanjao takve primisli. Pride sa uperenim razaračem i oprezno je gurnu vrhom čizme. Nije mrdala. Sve je bilo brzo i jednostavno, za njega uspešno. Podiže je i prebaci preko ramena. Krenuo je ka sakrivenom brodu, osećajući teret kiborškog tela. Najzad su imali ono za čim su tragali, bila je samo otrgnuti deo slomljene stvarnosti. Zbogom luda kiborška ženo, pomisli. Predstoje ti dugi časovi analiza i sopstvene spoznaje gubitka snage.

Pritisnuo je senzore i vrata se otvoriše. Uneo ju je u unutrašnjost letilice i zatvorio za sobom vrata. Čuo se prigušen šum rada mašina, brod je bio spreman za momentalno uzletanje. Smestio ju je u praznu oružnu komoru i zaboravio masivna, teško pomična vrata. Ludilo kiborga bilo je ukalupljeno u metal, smireno zauvek. Nasmeja se otegnutim, jezivim cerekom pobednika. Bio je Mejden Luda Smrt, još

jednom, još jednom... A ona je tamo, pobedena, slomljena, prazna, nepomična, mrtva. Kiborška kučka je osetila njegov pun udarac.

Zauze mesto u upravljačkoj kabini, priveza se. Prsti ponoviše davno naučeni ritual uključivanja pogona, povezivanje navigacionih kompjuterskih elemenata, izračunavanje povratne putanje. Brujanje mašina za momenat je bio jedini treperavi zvuk u njegovoj glavi. Nazad. Do osvojenog puta ka Zemlji, ka uklanjanju izdajničkog i prokletog znaka izroda na jagodici obraza.

Mašine zaurlaše, potisak se pojača, Mejden bi sabijen u sedište. Brod uzlete, opisujući blistav i bučan trag ka nebu. Ruka uključi automatskog pilota koji će voditi letelicu ka bazi Zemljana, on je mogao da se opusti, pozove Aristotela, oseti mir.

Zmijoliko čudo na ramenu pokrenu se prepoznatljivim mentalnim utiskom. Bola u mozgu nestade istog trenu.

Pobedio si je... To je neprestano odjekivalo u najdubljim ponorima Mejdenovog uma, savladao si smrt, opsenu, bol. Ti si stvarnost, sila. Mogao je da oseti sve attribute sile u sebi, naboj snage koja je pulsirala u svakom mišiću tela, rasprskavala se neopisivom prijatnošću u glavi. Senke se navukoše na Mejdenove zenice, senke sumnje.

Zemljani su psi prepuni laži i obmane. Zar nije bio već jednom izvrnut besnoj pomami prevare? Donosio im je kiborga, ali ako posegnu za zmijom razuma, za vantom?

Ako ponude još jednu pogodbu? Zemaljski svetovi raskošnosti nasuprot mentalnoj pijavici? Zašto je Aristotel bio nepokretan upravo sada, kad je dobio takve misli?

Obuze ga strava. Šta se događa? Svih mi zvezda, pomisli, šta se događa? Da li ga je njegov alter ego, njegova dvostrukost kažnjava za

sumnju? Ipak, nikada nije želeo da se vrati u ranije stanje. Vreme provedeno bez vantasa bilo je oivičeno ludilom i bolom, lutanjima i gubljenjem svesti. Kako da zaustavi disanje, da prestane da gleda, njuši, misli, oseća? Aristotel je bio sve to i još više, daleko više. Strast koja je gorela neprestanom i neugasivom vatrom u njegovom umu. Nagon za uništavanjem se održavao i pojačavao, imao je snage za utrkiivanje i sa samom smrću. Bio je nesavladiv, jak, najjači. Mejdén Uništítelj.

Zatim oseti približavanje Dvostrukosti, glačanje svojih nasumičnih sumnji. Vreme se izgubi nekud, prsti skupljenih pesnica se opuštíše, ruke klonuše, disanje se svede na mestimično širenje pluća. Bio je u dualnosti, otvoren, opsednut.

Kakva je Zemlja? Kakvi su unutrašnji svetovi?

Kakva je boja tih reka, miris tla, boja trave? Hteo je da sve oseti, da zna.

... I ne čuje više mašine, ne oseća let preko uzgibanog neba, sasvim prepušten mentalnom tkanju zmije razuma... Oseća pritisak nečeg vlažnog, bliskog, čuje maticu kako žubori pod lukovima ogromnog mosta, zemaljskog mosta... Stepenice, silazak duboko dole, pesak... pa mulj, voda... Umače ruku, prihvata tečnost, prinosi usnama... Hladna i pitka, tako različita od voda Koptosa. Vantas je pleo i ulivao se u njegov um, Mejdén je bio mnogo svetlosnih godina dalje, u srcu strasti kojoj je celim svojim bićem težio. Video je vatre u polju, žarke kao ženska kosa, tople i sjajne, bliske... Prepušta se skoro bolno opipljivom mentalnom utisku, jači i trza telom, vičući nerazgovetne reči koje su nemo izlazile iz njegovog grla, ne uspevajući da se oslobodi do kraja prokletstva tišine...

19.

Vreme nije predstavljalo neku bitniju komponentu za Administra-

tora Ulona. Sve dok nisu počeli da stižu uznemirujući izveštaji, da se podaci gomilaju na njegovom stolu a on počeo da oseća prve znake zebnje.

Protokom vremena, zebnja se pretvarala u strah. Strah u paniku. Šta činiti da se moćni neprijatelj ne uznemiri preterano? Čime zaustaviti proces koji se nije vodio otvoreno? Agencija je bila otrovna me-duza sa hiljadu pipaka, prostirala se preko zvezdanih provalija, uvlačila se u pore udaljenih svetova i nanosila štetu, uvek i samo štetu. Gospodari kruga, pomisli.

Njegovi savetnici, Dom i Nolo odsutno su buljili u zvezdanu kartu spoljnih svetova. Tri planete su sijale različito od ostalih – Koptos, Vilinska Kosa i Arus.

– Ponovite još jednom – naredi Ulon.

– Svakako – reče savetnik Dom.

– Naši lokatori su uhvatili neuobičajeno veliku razmenu informacija između zemaljskih instalacija na Koptosu i matičnih baza unutar barijere, koja je kao što znate, granica našeg uticaja. Pretpostavljam da su vesti slate direktno na Zemlju, ili na neki od unutrašnjih planeta. Neosporno je da iza svega stoji Agencija.

– Kako je moglo to da se dogodi?

– Nisam najbolje razumeo, Administratore?

– Kako je moglo da se dogodi, do vraga, da se Agencija infiltrira na Koptosu?

Dom sleže ramenima.

– Ugovori sprečavaju obe strane da se otvoreno mešaju u poslove. A njihovi poslovi su uvek trgovačke prirode. Prethodne neposredne intervencije dovele su, mogu li da vas podsetim, do nekoliko velikih kriza i...

– Dosta! Poznato mi je da smo bili na ivici zvezdanog rata! Koga bismo, budimo jasni, mi izgubili! Dalje.

Nolo oseti priliku da se umeša.

– Dalje je vrlo opasno. Ni Zemljani se ne mešaju u naše instalacije na unutrašnjim svetovima.

– Na čijoj ste vi strani? – zaurla Ulon. – Jasno je i najvećoj budali zašto to ti prokletnici ne rade! Pre svega, imaju daleko moćniju tehniku kojom prisluškuju svaki naš razgovor u tim, kako vi to značajno nazivate – instalacijama! Kao drugo, imaju razbijač šifri i za svaki međuzvezdani razgovor. Tako ne uspevamo da zadržimo nijednog od naših špijuna duže od par godina! Upravo zato su insistirali na međusobnom neuznemiravanju instalacija, trgovačkih kolonija i baza! Interesuje me šta nama preostaje?

To je bio znak za Doma. Odšetao je bliže karti i pokazao rukom na Triangl planeta. – Pretpostavljam da zvanična Zemlja neće priznati tajno delovanje svoje militarizovane i, takođe nepostojeće zvanično, Agencije! Možda su i evidentni i adekvatni otpori i u samom zemaljskom Senatu, ali bez konkretnih dokaza nećemo ništa moći da učinimo. Kako sprečiti akciju ako ona zvanično i ne postoji?

– Vaše reči zvuče zlokobno – naroguši se Ulon.

– I jesu, Administratore. Ili su postali neoprezni, ili smatraju da stvar po njih stoji neobično povoljno, tako reći da je već unapred rešena. Nisu koristili neku od svojih neprobojnih šifara, već uobičajenu. Ušli smo u nju i doznali taj podatak. Poslali su znak.

– Sigurni ste u to?

Ovoga puta pogled je bio upućen Nolou. Ovaj klimnu.

– Potpuno. Znak je nosio atribute vojnog značaja. Sigurni smo da se odnosi na izolovani deo Flote.

– Jačina?

– Sedamdesetak brodova, koliko nam je poznata zemaljska vojna taktika. Pretpostavljam da je ta ubojna jedinica unapred bila spremna.

– Pretpostavljate?

Oštra nijansa Ulonovog glasa naterala je Noloov vrat da se još malo povije. Ali, nije odstupao.

– Pretpostavljamo. Na nivou smo relativnih pretpostavki. Ipak, sa izvesnošću od minus tri pozicije greške, možemo reći da je to deo ranije pripremljenog plana. Ti brodovi su izvanredno brzi i van nadzora Flote. Pošto je kontrola velika, što se tiče pridržavanja odredaba ugovora između naših svetova, brodovi su bili na ivici barijere, gde je ta kontrola najmanja. Prostor je ogroman, a asteroida ili zvezda poprilično. Teško je sve lokalizovati.

– U svakom slučaju – saglasi se Ulon. – Ako... naglašavam reč ako, uzmemo kao sigurno da su ljudi Agencije uspeali da proguraju u njihovom Senatu neki član odbrambenog momenta... Ne zaboravimo da su stradale zemaljske instalacije i baze... Tako da će zvanična inspekcija putovati sporo i komplikovano...

Pogledao je svoja dva najbliža savetnika, posmatrajući kako spoznaja izbija na njihova stegnuta lica.

Dom nije izdržao.

– Shvatam... Tada će ova prva formacija imati dovoljno vremena da udari po Trianglu planeta i delimično ga pokori. Za to postoji izgovor. Teško ćemo izbegnuti prihvatanje status kvoa. Izgubićemo Koptos, Vilinsku Kosu i Arus.

Administrator Ulon zabubnja prstima po stolu.

– Dogovaranje između spoljnih svetova je presporo... Opasnost od gubitka ne uzima se ozbiljno! Idiot-ski se pitaju za šta nam pa služe ti varvarski svetovi! Ne razmišljaju da će to predstavljati veliki poklon Zemlji i njenim ekspanzionističkim planovima! Sa njih će krenuti dublje u nedra Galaksije, zaboraviti na godine, skloniti nas na marginu kosmičkih događaja! Kasnije, kad sav fazen bude njihov, vratiće se i

jednostavno nas pokoriti! Gospodari kruga ne praštaju!

Iznenadna tišina obuzela je sve prisutne u velikoj prostoriji. Zvezdana karta je nepromenljivo pokazivala pravac zemaljskog pružanja – duboko u srž Galaksije.

– Možda... – Nolo se usudio da ispusti taj glas iz svog stisnutog grla.

– Da čujemo, Nolo?

– Možda bi bilo rešenje da se ti brodovi presretnu, našim brodovima.

– A ko će rukovoditi operacijom? – upita Ulon. Ne znamo taktiku Zemljana, naoružanje njihovih brodova, opremu. To nam nikada nisu dozvolili da saznamo. Ono što mi posedujemo za njih je lako čitljivo.

– Samo neko ko potiče sa Zemlje, ili je koristio takvu vrstu brodova, neko dovoljno jak i moćan da se suprotstavi kompjuterima i aparatima protiv kojih su naši navigatori, piloti i strelci nemoćni...

– To niko od nas nije – ubaci se Dom. – Zemljani se ne zarobljavaju Posade sa trgovačkih letilica nemaju takvo znanje u sebi.

– Nisam na to ni mislio.

– Dakle? – pogled Administratora Ulona naređivao je da Nolo nastavi.

– Taj neko je tu. Tačnije, biće uskoro ovde.

– Neočekivani saveznik? Ali, tako nešto se ne događa u stvarnosti, Nolo. Nije li to još jedna zamka?

-- Nipošto. Ta osoba koja nam nudi pomoć i sama je tražena od Zemljana. Deo operacija na Koptosu podrazumevao je lokalizaciju i hvatanje odbeglog objekta. Nisu u tome uspeli. To nam je reklo da im je neobično stalo do te osobe, čim nisu žalili ogromna sredstva i vreme za pripremu i izvođenje same operacije. Možda ovo donosi rešenje. Ili bar približno pojednaku šansu za uspeh.

– Ko je taj usamljeni heroj? Ili renegat sa Zemlje...

Nolo je dozvolio sebi trenutak trijumfa.

– Ne on. Ona. Naše rešenje problema je žena. I biće uskoro u ovoj prostoriji.

20.

Gama je znao.

Bio je sam u kontrolnoj prostoriji, okružen kompjuterima i aparatima koji su nastavljali svoj besumni rad. Sam u dovoljnom smislu, jer nije računao na dva androida stražara. Retko su navraćali, a i nisu mu predstavljali veliki problem.

Zemljani su poslali znak. Pozvali su flotu, ili deo nje. Koptos je bio izgubljen.

Besno zari prste u osvetljeni terminal, ne osećajući bol. Bogomoljka je bila u pravu, Zemljani su želeli samo moć, osvajanje, potčinjavanje slabijih. I on je poslužio tom cilju. Mogao je da zamisli moćne mašine, slične onoj koja je i njega donela na planetu, kako jezde prostorom i približavaju se noseći sobom strahovito dejstvo svojih oružja.

Postojalo je još nešto.

Gamini prsti su otkucavali pravilne šifre, razotkrivali kod koji je upravljao podacima. Lako je došao do njega, provalivši u Tarfov sto. Da li su bili ludi, ili su u tolikoj meri potcenjivali svoje osoblje? Osoblje? Sada je shvatao obrijanu glavu – on, Gama, predstavljao je samo živu, misleću mašinu. Mašinu koja se posle upotrebe uništava. I svi tragovi nestaju.

To je bila sledeća operacija. Uništavanje.

Još jednom pročita poruku koja je titrala na ekranu kompjuterskog terminala:

OPERACIJA SUSRETANJE OTPOČELA.

ZNAK POSLAT KA BAZI. SVE PODATKE

I OPREMU DEZINTEGRIRATI.

TARF.

I lična poruka Tarfa Antoru:

JA LETIM U SUSRET UDARNOM ESKADRONU.

PRIHVATI KIBORGA I PRI-
DRUŽI MI SE.

NAŠEM PRISUSTVU NE SME
BITI TRAGA.

UNIŠTI OBJEKTE. DEZAKTIVIRAJ GAMU.

ILI NAJAMNIKA. ILI OBOJICU.
NIŠTA

NE OSTAJE IZA NAS. PONAVLJAM: NIŠTA.

On, Gama, uračunavao se u poslednju reč poruke. Ništa. Mogao je da nasluti konture kraja: Antor će pokrenuti poluge bola, njegov mozak će se rasprsnuti i više nikada neće biti časova koji su ga svrstavali uz ostala bića. Praznina i bol. Bez prisustva drugog tela uz njegovo, bez Lare.

Morao je da obavesti Bogomoljku, bilo je potrebno da što pre nestane sa ovog mesta. Začu šum u hodniku. Čuvari! Anroidski psi su nanjušili opasnost i sada su hitali da unište odbeglu zver! Gama skliznu u senku kraj vrata, isključi minijaturnu lampu koju je koristio, zaustavi dah i napreže tetive. Zver sa pola mozga boriće se za svoj život, do poslednjeg vriska svesti.

Nije se prevario. Vrata kliznuše u stranu i obojica androida udoše unutra sa uperenim kolu-umrtvljivačima nerava. Zgrabio je prvog za vrat i snažno potegao napred. Njegova noga udari u grudni koš prvog koji odlete do zida. Napon umrtvljivača pogodi ga u kuk, ali nije mogao da se zaustavi. Stegao je još jače, cimnuo u stranu. Kičma puče i Gama ispusti beživotno anroidsko telo. Priskočio je drugom u trenutku kada je posezao za dugmadima uzbune. Brid šake pogodi jabučicu i smrskana je. Gipsani lik kliznuo je ka tlu, već izbrisan iz Gaminog sećanja.

Uskoro će i ostali biti ovde. Priskočio je otvorenim vratima, projurio i potrčao hodnikom. Što dalje od ovog mesta smrti...

Nije smeo na glavni ulaz, a nije mogao ni da koristi način na koji je ušao. Ova dvojica su primetila razbijena stakla na prvom spratu i pretraživala prostoriju po prostoriju. Ulete u prvu sobu na koju je naišao, sudarivši se sa mrakom i gomilom aparata. Prokrčio je put do prozora, opipao prstima ivice tražeći mehanizam za otvaranje. Nije ga bilo.

Čuo je galamu, uzbudene glasove. Zalete se i jurnu ka oknu. Kao katapultiran, prolete kroz osenčeno okno, osetivši kratku bol sudara. U vazduhu izvi telo, prevrte se i tresnu o tle. Uspeo je da maksimalno amortizuje udarac, ali je ipak to bio težak pad. Otkotrlja se u zaštitnički mrak, proklinjući sebe zbog neopreznosti. Brzo je opipao vitalne organe. Ništa mu se nije činilo slomljenim, mogao je da nastavi dalje. Zubi mu zaškripaše dok je ustajao, pad nije bio bezazlen. Ipak, napregao je snagu i potrčao. Izbi na saobraćajnicu i podiže ruku. Taksilica kliznu do njega. Pogled na njegovo krvavo i iskrivljeno lice, zaustavi dah vozača. Gama ispruži ruku, zgrabi vrat Koptosijanca i steže ga.

— Izlazi — prošišta kroz stegnute zube.

Druga ruka mu dohvati bluzu, steže. Podigao ga je i tresnuo o tle. Prsti mu napipaše u džepu nekoliko blistavih moneta koje baci pred zapanjenog vozača.

— Naći ćeš je — reče. — Ne govori mnogo. Imaš samo jedan život.

Uskočio je u mašinu i pokrenuo ručicu. Lebdilica ubrza i jurnu u tamu. Ubrzavao je do maksimuma, uzimajući smer ka uzletištu. Da li ga je Bogomoljka čekala? Ili je sve ovo deo njenog ružnog i osvetničkog plana? U svakom slučaju, ništa sem bekstva nije mu preostajalo.

Bila mu je jasna suobina koja ga je očekivala i da je ostao u bazi. Antor bi ga sa zadovoljstvom prepustio ludilu.

Izbegao je gužvu u centru Susretanja, koristeći traze predgrada. Dva puta je za dlaku izbegao sudar, ali nije se obazirao na glasne kletve, jurio je sve dalje i dalje, otvorenog poklopca, dozvoljavajući oštrom vazduhu da suši krv na njegovom licu. Skok kroz okno bio je pogibeljan i samo njegovo kondicionirano telo moglo je da podnese udar i pad na tle.

Najzad! Ugledao je svetla kosmodroma, ublažio ritam mašine, usporio. Zaustavio se na pola milje od uzletišta i ostatak puta prešao pešice. Lara je morala tu negde da bude. Ako je bila.

Ona je osetila n, ga, ne on nju. Iskrsnula je iz tace, stala pred njega, zaustavila Gamu u zburkanih dah. Za nekoliko trenutaka savladale su ih nevidljive veze koje su ih povezivale. Dodirivali su se kao uznemirene životinje, opipavajući jedno drugo prstima, telom, očima i mislima. Ukočen, u svom bekstvu punom užasa tražio je u njenim osenčenim zenicama trag izdajstva ili mržnje. Stegao ju je u naručje, spajajući se sa njom u jedinstveni, tamni kip. Bili su još uvek zajedno.

— Brod? — upitao ju je najzad, posle beskrajnih sekundi trajanja tišine.

— Već čeka.

— Otet? Kupljen?

— To je bio moj problem. Sada je razrešen.

— Na tvoj način?

Ignorisa je njegovo pitanje. Odmakla se i detaljno razgledala njegove rane. — Ništa ozbiljno — reče. — U komadu si. Što se tiče broda... Recimo da sam trgovala. Zadovoljan?

Ćutao je, trljajući rukama čelo. Koliko još ima slobodnih minuta večnosti? Dok se bol ne vrati, obuzme ga, potčini Antorovoj volji i

gurne na ovu opsenu od žene? Možda je poslednji upravo isticao.

— Šta si doznao? — upitala je, ne gubeći vreme. Već ga je vukla ka letilici koja se nazirala. — Nemamo vremena za gubljenje. Kontrola na uzletištu je slaba, interesovao ih je samo novac. Mnogo novca, zaista. Ali, to je završeno.

— Prvo uzletimo — odgovorio je Gama. — Možda su mogli da zaključie ko stoji iza upada u kompjutersku prostoriju. Morao sam da neutrališem dvojicu.

— Ljudi?

— Androida.

— Antoru i Tarfu biće jasno, svakako. Androide čuvare ne može da neutrališe niko od Koptosijanaca, jedino obučeni Zemljanin. Ti, na primer. Znaće gde da te potraže.

Letelica je sličila ispruženoj, na vrhu zgrčenoj, pesnici. Lara pritisku spoljne senzore, oslobodi ulaz ultra-zvukom iz svog grla, gurnu naprd Gamu. Jednim dubinskim pogledom obuhvati prostor. Ničega nije bilo, ali će možda uskoro biti. Vrata se zatvoriše iza nje.

Gama je već bio u upravljačkoj kabini. Lara ga priveza za sedište.

— Čemu? — upitao ju je.

— Još uvek nosiš blaster. — Ako bol stigne, možda će stići i naredba. Ovako možeš samo da urlaš i eventualno poludiš.

— Ne nudiš mnogo nade, ženo.

— To je izvesnost. Jedno od nas mora da ostane u funkcionalnosti. Govori sad. Potrebna su nepuna tri minuta da mašine budu maksimalno spremne. U fazi smo operativnog uzletanja.

Gama se zagleda u nju.

— Kao da imaš neki određeni plan u glavi? Ili sam i ja deo tog plana?

— Nepotrebna sumnjičenja. Da sam želela tvoju propast, učinila bi to mnogo manje melodramski.

— Iskreno. Dakle, sa Koptosa je poslat znak. U to ne može da bude više sumnje. Provalio sam kod, išču-

pao šifre i ušao u njihov kompjuterski sistem. Sve sam imao kao na dlanu.

– Pročitaj mi sa tog dlana sve šta si saznao.

– Budi jaka sada. Može se dogoditi da ovo i tebe iznenadi. Ili ti je to već poznato... Sve u svemu, iza svih diverzija stojiš ti. Bogomoljka. Ili Lara, kodirano.

– Ludi si nego što sam mislila. Gama se osmehnu.

– Osećam nešto kao približavanje. Možda me love na svim frekvencijama. Moji odbrambeni mehanizmi pokušavaju da zavaraju trag, ali dugo se neću odupirati. Koliko još ima do uzletanja?

– Ne mnogo. Nastavi.

– Kao što si i sumnjala, ovoga puta ti im nisi bila primarni cilj. Želeli su Koptos, Vilinski Kosu i Arus, ceo Triangl planeta, na ivici spoljnih svetova.

Klimnula je glavom, prebirajući prstima po komandama.

– Još pola minuta do uzleta. Nastavi, Gama.

– Osećam sve jaču bol. Muti mi se u glavi. Pre nego što poludim ili izgrizem sopstveni jezik, moram sve da izbacim iz sebe... zemlja želi kontinualnu ekspanziju, ali zemaljska javnost ne želi kosmički sukob, zvezdani rat... Najzad, gro stanovništva na spoljnim svetovima potomci su nekadašnjih kolonista. Mutirani i ućaureni iza barijere, ali poreklom sa Zemlje, zar ne? Agencija ne misli tako i ne deluje tako. Njima je potrebno širenje, osvajanje, pokoravanja. Stari ciljevi modifikovani vremenom...

Videla je njegovo lice koje se krivi kao da je od neočvrstog voska, oči koje su pretile iskakanjem, otvorene usne što su želele vazduh, grabile preostale reči. Napad je trajao kratko, ali znala je da će se ponoviti. Nije želela da ga ubrzava, znala je da će Gama sam da nastavi. Mašine najzad zaurlaše, brod ispusti vatreni plamen i jurnu na-

više. Uzletali su, sekući okolni prostor.

– Dohvatili su me – zaječao je – ali, moraš sve da znaš... Agencija sve radi iza leđa zemaljskog Senata. Ovde, u bazi, imali su još jednog kiborga...

Ukočila se. Još jedna slična njoj? Živa, hodajuća smrt, ovoga puta sa jasnim ciljem?

Razumeo je blesak u njenim socijalnim zenicama. – Da – reče. – Još jedan kiborg, tvoja kopija, tvoj lik. Lara II. Njen zadatak je bio jasno preciziran i izbrušen. Naprosto, nije imala vremena da se premetne u nešto slično tebi. Uništavala je sve postavljene ciljeve i omogućavala ostvarenje njihovog plana. Napadnuti su samo zemaljski ciljevi, time se kršio međuzvezdani ugovor. Agencija je želela i tebe, svakako. Sve je predviđeno, uostalom. Najamnik ima zadatak da uništi nas oboje, ili svakog pojedinačno. Ili bih ja ubio njega. Niko nije predviđen da ostane. Cilj je ostvaren.

– Kakav cilj?

– Izazivanje gneva. Zemlja je uznemirena. Dok jedna mirotvorna ekspedicija stigne do Koptosa, brodovi Agencije će prvi da udare i pokore sve tri planete. Jednostavno i genijalno. Čak i moj kondicionirani um može da prihvati sve segmente takvog plana.

– Osećaš li bol? – prekinula ga je.

– Sve manje. Možda dejstvo locirajućih zraka slabi.

– Onda je sve rešeno. Sumnjala sam u pozadinu njihove akcije. Jednom su pokušali da me dohvate, ali ostali bez prstiju. Agencija ne zaboravlja, ali i ne zaustavlja se na marginama. Ja sam im sada predstavljala sekundarni cilj. Želeli su omogućavanje sopstvenog prodora. Verovatno da je deo Flote, van znanja Senata, spreman. Kada zvaničnici stignu, biće potrebno samo konsta-

tovat već rešeno. Udarac za udarac.

– I Koptos neće postojati.

– Naprotiv, postojaće i te kako. Na njemu su ležišta fazena. Triangl planeta predstavlja maksimalno pogodnu tačku za dalji prodor u srce Galaksije. Mene su želeli jedino da ulove i rastvore, prodru u srž moje inhibicije i sa tim saznanjem opreme ostale iz serije. Jednim udarcem dva pogotka.

– Šta sada, Laro? Gde letimo, uostalom?

– Ka sedištu spoljnih. Planeti gde će nas očekivati.

– Koliko u to možeš da budeš sigurna?

– Onoliko koliko smem. Ja im donosim jednu mogućnost da plan Agencije ne uspe. Već sam poslala šifrovanu poruku.

– Kad pre, prljavog mi neba Galaksije? Davolska si u svakom deliću svog tela!

– Zaboravljaš da je moj mozak kibernetizovan. Dok si još govorio razmotrila sam sve mogućnosti, izračunala statističke verovatnosti i dobila najpogodnije rešenje. Ono koje nudi spas u najvećem mogućem obimu.

– A to je?

– Znak koji su Tarf ili Antor poslali, odnosi se svakako na deo skrivene flote. Ta flota je već na putu. Biće potrebno organizovati kontraudar ratnim brodovima spoljnih.

– Kako to lepo zvuči kada tvoje usne izgovaraju... Samo, zaboravljaš da će zemaljskim brodovima upravljati vrhunski specijalisti i piloti. Niko od spoljnih, ne može da im parira na tom planu.

– Niko od spoljnih, da. Ali, jedan kondicionirani Zemljanin?

Zabezeknuto je buljio u nju.

– JA? Mora da si poludela, ženo! Šta ja znam o kosmičkoj navigaciji, izračunavanju kvadranta presretanja ili iznenadnom napadu?

– Ne mnogo... priznajem. Zaboravio si i mene, savršenog kiborga.

Borićemo se na istoj strani. Ma kako brzo leteli, do Koptosa biće im potrebno dosta. Tvoj um je kondicioniran, i sada oslobođen bola. Bićeš u mogućnosti da prihvatiš sve što ti budem rekla. Zemljani ljubomorno kriju tehniku, ali i ovdašnji kompjuteri biće sposobni da obuče maksimalno njihove pilote. Shvataš, to je jedini način da se zaustavi lavina... Ako to ikako bude moguće. Kada se susretnemo sa njihovom formacijom... pa, neće biti lako. Ipak, zaustavićemo ih pre nego što udare na Koptos, Vilinsku Kosu i Arus. Samim tim, njihov cilj biće izmenjen. Bilo ko da izađe iz sukoba kao pobednik, neće mu ostati dovoljno brodova za neki ozbiljniji poduhvat. Zvanična Zemlja ne stoji iza cele akcije. Ni napadači neće smeti da rizikuju izvan predviđenog procenta opasnosti.

– Utešno. Ali, šta mi preostaje?

– Ne mnogo. Na Koptosu bol, ili smrt od Mejdeneve ruke.

– A ovako?

– Malo prodiranja u suštinu kosmičkih principa. Teško, ali ne i nesavladivo. Shvatam da tebi, kao i meni, Koptos ne predstavlja naročito mnogo, ali sam znaš šta je bilo namenjeno objektu pod nazivom Gama...

– Odveži me – reče muklo. – Mislim da mi je potrebno dugo otrežnjenje. Ako sam već u prilici da biram sopstvenu smrt, neko to bude još jedno ponavljanje.

– Ponavljanje, čega?

– Izazova – rekao je, prihvatajući je u svoje ruke. – Jednom sam ostao živ ispod tvog tela, Bogomoljko. Rado bih to iskušao još jednom...

21.

Odjednom oseti da ga Aristotel dodiruje. Ničeg vidljivog nije bilo sem Mejdene u prostoriji, ništa što bi mogao da poveže sa utiskom neprijateljstva. Samo uginuli insekt na podu. Posmatrao je groteskno

lice Bogomoljke koje je iskazivalo unutrašnji, kiborški bol. I u smrti je zadržala svoju vanrednu opojnost i lepotu. Da nije posedovao van-tasa...

Trže se od takve jeretičke primisli. Aristotel je bio sve! Apolutno, sveobuhvatno, jedinstveno osećanje koje je njemu bilo potrebno. Jednom i zauvek.

Ipak, očekivao je napregnut u prostoriji prepunoj svetla. Gde je taj prokletnik Antor otišao? Tarf? Samo gipsana lica androida koji su promicali hodnicima.

— »Čekati tu« — rekli su kada je stigao sa svojim teretom.

Biće u njemu progorevalo ga je nadražajima, njegova prava Dvostrukost, masivno i gipko, providno i snažno. Vazдушna Meduza, bič njegovog bola, zmija njegovog razuma... Sve u jednom.

Čekao je. Učinio je svoj deo pogodbe, izazvao smrt, pobedio je tamo u bespuću Arusa. Metalizirane unutrašnjosti, tako smrtonosno lepa, ženski insekt strasti. Više neće biti muškaraca koji će se zaletati i ostajati slomljenih udova pod njom, ispijeni njenom nezasićenom žudnjom. Luda kučka je mrtva. Mrtva. Mrtva. Mrtva.

Vrata se otvoriše, a da je Mejden unapred znao da neko dolazi. Oseti dodir tuđe, neprijateljske emocije. Aristotel je odmah prenosio dualnosti. Nešto se nije uklapalo u ovu sliku pobede.

Antor. Ne obrijana lobanja. Antor i nekoliko androida sa oružjem. Čemu? Još jedno izdajstvo. Ali, morali su da znaju da Mejden ubija. Sposoban je da oseti misao strave, da predvidi kada će trgnuti oružje.

Nije bilo potrebe. Antor se zagleda u njega i promrsi:

— Učinio si veliku glupost, Najamniče.

Mejdenove vilice zaškripaše, a prsti skliznuše do drške razarača.

— Jezik ti govori otrovne reči, zemljanine. Malo je njih još u životu koji su se usudili na takvo nešto.

Antor nije izgledao naročito impresioniran.

— Ipak ostaje glupost. Obostrana, priznajem.

— Budi jasniji, čoveče sa Zemlje.

— Polako — reče Antor, videvši kako se Mejdenovi prsti sklapaju oko drške blastera. — Polako... znam da si nemilosrdan, ubica i prokleti Najamnik... Ali, ne možeš nas sve ubiti. Smrt ti neće doneti nagradu, zar ne?

— Reci šta imaš. Još jedna agencijska igra?

— Ovoga puta ne. Ovo — pokazao je na neživotno telo na tlu — ovo je glupost!

Mejden se isceri.

— Ko je lud od nas dvojice? Znaš i sam da je nepobediva na kratkom odstojanju! Kiborg je, sazdana od snage. Nisam želeo da budem opterećen potištenošću. poraženog. Rastrgla bi me, da sam bio korak bliže. I ovako me je skoro dohvatila. Morao sam da pucam. Najzad, nije mnogo oštećena... Tvoja nauka može da je reaktivira, ili se varam?

— Može, svakako. Postavlja se pitanje, ima li svrhe?

— Objasni, Zemljanine.

— Ovo nije Bogomoljka!

Dešavalo se da Mejden doživi iznenađenje, ranije. To se upravo ponovilo i u ovom trenutku. Sada je znao prirodu nelagodnosti koju je osećao od Aristotela. Kao talas, talas sasvim sam, van bure i okeana, usamljen ali poguban.

— O čemu govoriš, prokletniče!

— zauralo je beznađežno, znajući delom svoga mentalnog bića da Antor govori istinu.

— Ubio si pogrešnog kiborga. Sličnost poprima razmere identičnosti, ali desio se najgori mogući slučaj. Bogomoljka je živa i neoštećena, na žalost!

— Bila je tamo, na Arusu... Pratio sam njen trag, išao sam putem kojeg je krčila. Sve je govorilo da je ona u pitanju, svih mi zvezda! Uništavala je, igrala se sa svim pio-

nima koji su izletali pred nju... Kako sam mogao da posumnjam?

— A zašto poseduješ vantasa? — Antorov prst uperi se u zmijoliko i šušketavo krzno na Mejdenovom ramenu. Ovaj iščupa blaster. —

— Sebi ruke, zemljanine, inače ćeš ostati bez njih! Moj deo ugovora je izvršen! Nisam mogao da znam da ste razbacali kiborge po planeta-ma! Zašto mi to nije niko rekao? Zar si igrao na kartu mog poraza?

— Ne, do vraga, ne! Ni ja nisam bio upoznat sa svim detaljima! Naj-zad, svađa nas neće daleko odvesti. Greška je učinjena, kažem obo-strana... Dogodilo se još nešto neo-čekivano... I mnogo opasnije!

— Gde je Tarf?

— Daleko. Na putu ka našoj floti...

Antor je brzo preračunao u svojoj glavi. Najamnik je bio iznenađen sopstvenim neuspehom, kao i on sam kada je analizirao telo koje je doneto. To je bila Lara II, u to nije bilo sumnje. Zašto ne bi iskoristio ludog stvora koji je besneo pred njim? Još je bilo rano za obračun Tarf je odleteo ka udarnoj formaciji, a on, Antor, trebalo je da sve stvari privede svome kraju. Tako su glasila kodirana naređenja.

Naređenja koja je još neko pročitao. Nepoznati koji je pri tom uništio mogućnost javljanja Tarfu, ubio dva androida i iščeznuo. To nije mogao bit Mejden. Nije mnogo trebalo pa otkriti ko bi mogao da stoji iza upada u kompjutersku prostoriju. Dovoljno luda i pripremljena zver, suviše hrabra i neočekivanih u reakcijama. Pri tome otporna na normalne doze bola.

Gama, pas.

Zašto je sve to učinio? — Zašto? — ponovi Antor.

Mejden se zagleda u to prazno lice Zemljanina. Video je lik opsednut unutrašnjom mukom, osećao je komešanje protivrečnih emocija, šok koji se s mukom prigušivao u grlu i obrazima.

— O čemu govoriš, čoveče? — upita.

Antor se prelomi. Nije li sam Tarf primio Mejdena u redove Agencije? Neka tako i ostane sve dok ne postane suvišan. Antor pride kompjuterskom terminalu. Izvadio je svoju identifikacionu karticu, ubacio je u prorez, sačekao. Prisloni oba dlana na označena mesta, opusti se, zadrža disanje. Sačekao je rezultat, zatim prislonio čelo na deo nalik naočarima, stisnuo kapke i brzo ih otvorio.

— Jesi li lud? — promrmlja Mejden.

— Samo uveravam kompjuter da sam kompletan i neizmenjen. Vidiš, dobio sam otvorenu vezu. Pridi. Gori nam pod nogama, Najamniče... Vidim da je potrebno da te uverim u naše ozbiljne namere. Stavi oba dlana na označeni deo. Bićeš momentalno registrovan i klasifikovan. Ne obaziri se na kratku bol, uzima se uzorak krvi, ali sve je bezopasno. Postaješ deo nas, deo Agencije. Gotov... Sad možemo da porazgovaramo.

— To smo mogli i ranije

— Ne sasvim. Bez registracije, bez ličnog koda nikud van barijere ne bi mogao, shvataš? Ovako u svakom kompjuteru na unutrašnjim svetovima postojaćeš kao agent. Naš čovek. Otvaraju ti se nebesa, tvoja želja koju si izrazio. Svetovi Zemlje.

— Šta dajem zauzvrat?

— Ništa što već nisi u stanju. Bogomoljka je živa. I Gama.

— Da li je potrebno da ih ulovim?

— Ne. Potrebno je da ih ubiješ.

Razdraženost je nestala istom brzinom kako je i došla u Mejdenove vene. Zemljanin je delovao ubedljivo, Aristotel ništa nije signalizirao. To je značilo da je, za sada govorio istinu. Koji su bili okviri te istine?

– Jedan kiborg zameniće drugoga. Zašto Gama?

– Izdajnik – odvrati kratko Antor. – Postojao je direktni plan osvajanja Koptosa i ostalih dveju planeta. Uslovi su se složili, među njima i neutralizacija kiborga. Naš je trebao da deluje destabilizacijski na otpor matične sigurnosne službe. Uspeli smo u tome. Greška je što nisi bio upoznat u detaljima. Sada to predstavlja deo prošlosti. Gama je bio marginalnost, mehanizam koji je trebalo da te registruje i dovede nama.

– To je i učinio – završi umesto njega Mejden. – Gde je ispušten?

– Ko zna? Koptos je divlja planeta... Možda je i njegov interni, odbrambeni mehanizam izločio u dobroj meri implantirane naredbe... Susreo je i Bogomoljku. Lično smatram da tu leži najveći deo odgovora. Kiborg poseduje snagu ubeđivanja.

– Do sada je ubijala svoje ljubavnike. Možda je Gama bio njen najnoviji. I preživeo. Dovoljan razlog da je poželi nadalje. Dovoljno i njoj da ga potčini.

Antor klimnu. Mejden je imao ispravnu logiku. Na tako nešto je i on sam sumnjao. –

Najverovatnije je da se nešto slično i odigralo. Sposobnost svog tela uzdigla je na pijedestal vrhunskog uživanja. Nije čudo što su leteli ka njoj, bez obzira na spoznaju da mogu izgubiti preostali deo života. Žena njenog lika retkost je na varvarskim planetama.

– Uzela ga je – reče Mejden. – Šta je učinio?

– Otkrio je pozadinu plana i to odneo sa sobom. Uništio mogućnost javljanja Tarfu. Prvobitno iznenađenje neće predstavljati prednost. Ubio dva čuvara i nestao.

– Mnogo za psa, malo za čoveka. Izdajnik, znači. Trebao sam odmah da ga izgorim. Osećao sam da je šupalj.

– Imaćeš za to prilike – naceri se Antor. – Jasno je da lete ka centralnoj planeti spoljnih svetova. Pokušaće da se nagode ili naprave nešto slično sporazumu.

– Zašto Zemlja ne uništi barijeru, pokori sve?

– Potrošili smo dosta vremena da bismo se odvojili, bilo bi besmisleno da je narušimo radi kolonija, ili spoljnih svetova, kako se već sami nazivaju. Mutacije se onda ne bi mogle zaustaviti, procenat izrođenih bio bi sve veći.

– Izrođenih, kao ja?

– Do vraga, ne! Ti si nešto drugo, pojedinac, ne celina! Ko bi delotvorno kontrolisao milione, milijarde? Niko. Niko. Najamniče!

Mejden zagunda.

– Šta je moj zadatak?

– Registruj ih. Uništi.

– Flota koja dolazi?

– Ne brini za to. Suviše su snažni da bi im iko pružio otpor. Najzad, to je tajna akcija. Kada zvaničnici stignu, biće sve kasno. Prvi smo napadnuti, morali smo da se branimo!

– Dostojno zinije!

– Pobede! Moći! Agencija priznaje te dve stvari! Bogomoljka i njen pratilac moraju biti zbrisani iz tkanja vasiona! Znak je poslat, flota je krenula. Nema mogućnosti njihovog zaustavljanja. Ali, neprijatelj mora biti uništen! Tebi je onda sve otvoreno, Najamniče!

Mejden se zagleda u te zenice. Mogućnost koja mu se pružala zvučala je fascinantno... Toliko dugo očekivano.

Svi unutrašnji svetovi!

– Računaj da i ne postoje – reče, klimnuvši glavom, sa prstima leve ruke na toplom krznu vantasa. Više nije bilo smisla zadržavati se u ovoj prostoriji. Bio je najamnik, ali ovog puta radio je samo za sebe.

Antor je posmatrao visoku priliku koja je iščekavala u daljini, lica gotovo priljubljenog uz okno. Okrete se i pozva zapovednika

straže. Gipsano lice se ukoči pred njim.

— Uskoro odlazimo — reče promuklo. — Odredi dvojicu najsposobnijih, i kada se Najamnik vrati, priredite mu doček. Ne želim da ga vidim više ovde, ni njega ni onu njegovu pijavicu mozga.

— Biće izvršeno.

Antor se okrete, ali visoka prilika je nestala u vrevi grada. Nestala i iz njegovih misli istog trenutka.

22.

Flota uzvraćanja bila je spremna. Administrator Ulon jedino nije bio siguran u njenu funkcionalnost. Vreme koje je proteklo, uverilo ga je da je rešenje koje je nudila čudna žena jedino moguće. Mogao je ili da ga prihvati, i time se opredeli na razuman odgovor akciji Agencije, ili odbije, i time prepusti Triangl planeta njihovoj sudbini. Nije bilo načina da zvanična senatska komisija sa Zemlje stigne brže od flote koju je opremila i poslala Agencija. Uveriti Zemlju da razaranje njenih interesa i baza nije delo nekog sa Koptosa, i to bez valjanih dokaza, bilo je ravno ludilu! I onako su jedva održavali labav mir. Fazen. Zemlju je ukroćenu držao jedino fazen, gorivo koje je ubrzavalo svaki brod u Galaksiji. Koptos je bio planeta fazena i neko na Zemlji je to znao.

Možda... Ali, ne! Trgnuo se od pomisli odustajanja. Znak je bio poslat, sedamdeset brodova je letelo ka Koptosu, brodova koji zvanično nigde nisu postojali! Ti brodovi će razoriti sve iole vredno na Koptosu, Vilinskoj Kosi i Arusu, naročito vlasništvo Zemlje. Slomiće i celokupan jadni otpor tamošnje administracije. Varvarske planete, da... ali preboga. Da bi se sačuvao mir, Zemlji se moraju ponuditi. I Agencija bi postigla svoj cilj.

Ali, ako brodovi budu presretnuti, zadržani, uništeni? Do tada bi

uspostavili kontakt sa onima koji su zadržali malo razuma, popravili uništeno. Možda, grešimo, pomisli Ulon. Zemlja je pritisnuta migracijom, milioni žele nekud, svako sanja o svom svetu. ne razmišljajući da je tamo možda i gore. Samo pobeći od prenaseljenosti. U stanju su da izađu iz svoje sterilne košuljice, omedene veštački postavljenom barijerom pretnje, da zakorače u prostor. Oči Zemljana većito uperene u nebo iznad sebe, misli koje jure između zvezda, reći koje u sebi sadrže putovanje, skokove, let. Silazak na nove i nove planete.

Potrebno je uhvatiti korak sa zemaljskom migracijom. Sam fazen, to jedino i pravo bogatstvo spoljnih, neće koristiti progresu, ako se budu zatvorili. Ulon je donekle mogao da razume gotovo paničan strah Zemljana od mešanja i mutacija. Neka vreme odluči, pomislio je, vreme koje će raditi i za nas.

Do tada bilo je potrebno sačuvati mir. Agencija je predstavljala konstantnu i realnu opasnost. Gospodari kruga nisu lako odustajali od svojih planova potčinjavanja. Svaka kolonija je, posle izvesnog vremena i zahvaljujući ogromnom prostoru, želela samostalnost, sopstveni, neregulirani razvoj. Izvesni militarizovani krugovi na Zemlji nisu delili takvu vrstu entuzijazma. Zato je Agencija i postojala u svojoj sferi nevidljivosti. Otvarala bi zamku, izolovani krug nasilja i moći, i zatim je zatvarala. Zauvek.

Administrator Ulon uzdahnu. Suviše je bio veliki polet kiborga i njenog pratioca, suviše mnogo vere u uspeh. Zemljani su bili najbolji piloti u poznatom Svemiru, zvezdani borci koji se nisu lako odricali stečene slave. A njihovi priučeni navigatori? Piloti?

»Kosmički vetar — rekla je žena kiborg — razvejaće neprijatelje Koptosa«. Neka tako bude, promrmlja, neka tako bude.

Pritisnuo je dirke na svom stolu, znao je da signal već gori na određenim mestima, da se motori pale i letilice usmeravaju ka nebu, da su svi na svojim mestima, da počinje let u ništa, u smrt, u zaborav... ipak, ne i u zaborav. On nije mogao da zaboravi.

U tim trenucima Administrator Ulon bio je više nego umoran, nepomične figure, zaustavljen u pokretu. Znao je da je možda već pokrenuo orkan zvezdanog rata.

Neprijateljska formacija iskrсну, čekanje se pretvori u izvesnost i Lari najzad odlaknu. Krstarenje po prostoru ne nudi identično zadovoljstvo kao igra njenog i Gaminog tela, savijanje obostrane volje ili govorenje besmislenih reči. Bila je sva zaokupljena sukobom, neprestano izračunavajući napadne kurseve, ili predviđajući kvadrante njihovog upada.

Bili su sada tu, bliže nego što je iko od njih mislio. I nije ih bilo sedamdesetak. Bilo je najmanje troduple toliko brodova. Nalazili su se u raštrkanoj formaciji, pojedinačnim putanjama prilaza sazvežđu Kop-tosa.

– Rekao si eskadron – primeti Lara. Gama odmahnu glavom.

– Tako je bilo zapisano. Ništa čudno uostalom. Znak da ni sami Zemljani ne veruju mnogo jedni drugima. Ili je neko iz samog vrha Agencije želeo potpun pogodak.

– To komplikuje naš cilj. Sada nas ima svega dva na jednog, a kvalitet je na njihovoj strani.

– Ne krivi mene, ženo! – viknu Gama nervozno. – Rekao sam ono što sam pročitao iz kompjutera u njihovoj bazi! Još uvek možemo da se vratimo i prepustimo im te prljave planete!

Lara odmahnu glavom i odgovori:

– Ovde nećemo biti posmatrači ili odbor za doček zemaljskih bro-

dova. Udahni i izbaci paniku iz sebe. I slušaj šta ću ti reći, slušaj dobro.

Gama nešto neodređeno progunda ali poslušala. Zagledala se u njene sočivaste zenice, pokušavajući da pronikne šta se odigrava u Bogomoljkinom kibernetičkom umu.

Dakle? – zapita nervozno.

Lara nastavi hladno:

– Postoje pravila kosmičkih ratovanja, koja se neprestano proučavaju i razrađuju u svim centrima na Zemlji. Svi novi podaci odmah se ubacuju u kompjutere i obogaćuje se znanje svih ratnika. Tu su zaista nenadmašni. Pogledaj na ekrane – šta zapažáš?

– Konsoliduju se, zbijaju u napadne formacije. Prelaze iz raštrkanih i pojedinačnih putanja u flotni raspored.

– Pogadaš, Gamo. Opazili su nas na svojim lokatorima i nekome je jasno odakle i čemu ovoliki broj letilica u ovom kvadrantu. Jedini put ka Trianglu planeta im je kroz nas. I sada se upravo spremaju da tako nešto i učine.

– Šta ostaje nama? Bekstvo? Ili bitka, za koju svako od nas može da zaključi da je izgubljena? Čak i ako im nanesimo izvestan broj udara, ostaće ih dovoljno da ostvare svoj naum.

– Ne nameravam da se upuštam u borbu sa njima po njihovim, zemaljskim pravilima – odgovori Bogomoljka.

– Objasni to detaljnije, ženo. Tvoj znak i naređenja čekaju svi iz naše flote. I neka to bude najpametnije što si ikada smislila i rekla.

– Moj um pamti sve što mi je nekada implantirano, daleko u prošlosti... jednom, na Zemlji... Poznajem taktiku, sve finese dosadašnjih ratovanja. A tamo je neko ko pretpostavlja da sam i ja negde u ovom mnoštvu.

– Neko? Mejden?

– Izbaci ga iz glave, zauvek! Mejd-
den je čovek tla, lav planete, zver
mraka. Najveći domet mu je par
spoljnih svetova među kojima
luta...

– Za tobom? – Gama nije izdr-
žao.

– Postaješ gotovo ljudski posesi-
van, Gamo. To me iznenađuje. Zai-
sta, mislim.

– Delom i jesam čovek. Oduvek
sam mislio da je Mejd- den opsednut
tobom.

– On je lud. Njegova Dvostru-
kost, koja mu pije krv i daje san bez
snova, njegova je životna opsesija.
Ne, nije reč o Najamniku. Tamo je
Tarf, zar si zaboravio? Tarf, jedan
iz vrha same Agencije, čovek koji
neposredno rukovodi operacijom
pokoravanja i kazne.

– Tarf? Zvezda mi, možda si u
pravu, ženo.

– Zar sumnjaš? Tarf, um koji je
držao sve konce, mozak koji je
planirao i stajao iza svake akcije
kiborga – moje kopije, organizator
baza i čovek koji je poslao znak.
Tamo je, mogu da naslutim njegovu
mržnju, želju za moći... I on leti ka
njoj.

– Ili ka svojoj smrti – dodade
Gama.

Nisi dovršio, pitaš se kako? Biće
dovoljno ludo da oni to i ne očekuju.
Davno, vrlo davno u istoriji planete
Zemlje, osvajači koji su pokorili
pola sveta, krenuli su i na ostatak.
To su bila usamljena ostrva u
okeanu, prebogata... bar su tako
osvajači verovali. Ili su želeli i taj
ostatak moći. Flota je krenula. Bra-
nioci su stajali, očekivali... ugledali
je. Mnogo brodova napunilo je ze-
nice, zasenilo pogled, uzdrimalo hra-
brost najnepokolebljivijih... Borba
do smrti nije rešavala pitanje osva-
janja. I tada se vetar okrenuo, podi-
gao talase, uzburkao okean. Osva-
jači su nestali, potopljeni i zbri-
sani...

– Predugačak uvod, Laro. Vreme
ističe. Uskoro ćemo biti na dometu

njihovih jonskih topova. Vidiš li po-
zive koji nas neprestano obasi-
paju? Čekaju tvoja naređenja!

– Strpljenja. Prvo moram tebe
da uverim u opravdanost svoje za-
misli! Kasnije, kada su vekovi mi-
nuli, taj vetar je uzet kao naziv za
letače koji su goreli u sopstvenoj
vatri. Shvataš? Ginuli su, kao osva-
jači, pokušavajući da naude tim pos-
lednjim samoubilačkim nasrta-
jima... Svakako, rat su izgubili.

– Kao i mi.

– Još ne. Šta oni očekuju? Bitku
po svim pravilima kosmičkog rato-
vanja, nijanse u okvirima već poz-
natog... Ne! Udarićemo brod na
brod, bez želje da pobeđujemo...

Gamino lice je iznenada posi-
velo... Ti... luda si! Uzimaš svaku
nadu svakome od njih!

– Uzimam i našu! Nekada su spa-
sonosni vetar nazvali božanskim,
jer je potopio brodove osvajača.
Drugi put su potomci spasenih i
sami postali osvajači. Iz gotovog
poraza pokušali su da se izvuku
samoubilačkim udarima. Pogadaš
li kako su se zvali?

– Kao njihov božanski vetar?

– Upravo tako. Mi ćemo sada, to-
liko daleko od zemaljske prošlosti,
postati kosmički vetar! To je jedini
način da ih zaustavimo. Gamo!

Aparati su titrali a na ekranima
su pozicije neprijateljskih brodova
neprestano rasle. Ljudstvo sa ost-
alih letilica tražilo je naređenja, od-
luke, rešenja... Lara je čekala.

– Spreman sam – iznenada
reče Gama. – I ovo sve do sada ni-
sam trebao da imam. Živim zahva-
ljujući tebi, Laro. Idem za tobom.
Ovo je borba do kraja.

– Shvatio si – rekla je ustajući
iz pilotske stolice. – Sada se razd-
vajamo. Možda neko preživi pakao
koji nadolazi. Moje misli su sa to-
bom. Biće još prilike za toplinu ra-
stajanja.

Gama je za trenutak izgledao zbu-
njen, a zatim se nasmeši.

– Pretpostavljam da je to tvoja definitivna odluka. Ja sam spreman, ženo. Čekaću te... tamo na Koptosu.

Bez reči se okrenula i iščeznula u poprečnom hodniku. Kod izlazne komore navukla je zaštitno odelo, mada joj kao kiborgu gotovo da i nije bilo potrebno. Ali, želela je da se i na taj način poistoveti sa ostalima. Kapsula se bešumno odvojila i njen matični brod je privuče magnetnim zrakom.

Gama se okreće ka ekranima. Uključi vezu sa svim letelicama i prosledi Larino naređenje. Bilo je potrebno samo da udare, svi odjednom, razbijeni, vrlo pokretljivi svetli ciljevi u prostoru, da napadaju i beže, vraćaju se i sagore sa svojim protivnikom. Do smrti Još uvek ih je bilo duplo više.

Kosmički vetar, pomisli. Da li je sama Zemlja dala Lari rešenje ovog problema?

Neprijatelj je bio grupisan i kretao se ka njima nesmanjenom brzinom. Gama se priveza, prethodno navukavši skafander, prisloni prste na komandnu tablu i pokrenu ubrzanje na maksimum. U istom trenutku to su i ostali učinili.

Vrata pakla se otvoriše.

Eksplodije, bleštave i nečujne šarale su prostorom, pretvarajući letilice u sjajne kugle uništenja. Oko Gaminog broda je sevalo, odbrambeno polje prkosno se nosilo sa jonskim udarima, ali je znao da je sve to nesigurno i da ne može biti dugotrajno. Napadao je, odabirao žrtvu, jurišao, izmicao, vraćao joj se i udarao... Slušao je krike pogode-nih iz sopstvenih redova, šum prskajućeg metala, urlike koji su nestajali u prostoru, oči su gutale nestanak u tami.

Larina taktika je izbežumila neprijatelja. Zemljani su stali, morali su da potpuno prihvate borbu, da aktiviraju sve raspoložive snage. Nešto se nije uklapalo. Ti prokletnici sa spoljnih svetova jedno-

stavno nisu želeli da uzmaknu... Niko nije želeo da se spase! Ginuli su, nestajali u trenutnim vatrenim kuglama, ali su nesmanjenom žestinom nasrtali čak i kada nije postojao ni minimum mogućnosti za uspeh! Kada su shvatali da je to zapravo i cilj presretača, bilo je kasno. Kasno za uzmak, prekasno za promenu planova. Oružja su sipala ubistvenu vatru i sve je manje letilica ostajalo u prostoru.

Gama je likovao, napadao, urlao u skućenom prostoru svoje upravljačke kabine. Brod mu je bio gotovo poluraspadnut, odbrambeno polje izrešetano šupljinama, ali nije se zaustavljao. Bili su slabiji piloti i navigatori, ginuli su i nestajali kao trenutni bleštavi krici smrti, ali su postajali kosmički vetar koji je razvejavao flotu i stegnutu formaciju Zemljana.

Njegova flota više nije postojala, bila je razbijena, uništena, svedena na dvadesetak oštećenih, poluraspadnutih brodova. I taj ostatak nije uzmakao. Vraćao se i nasrtao na Zemljane koji su ih pogađali ali i sami postajali plen njihovih oružja i hrana kosmičkom vatrenom vetru razaranja.

Na kraju je ostao samo on. Jedin preostali. Lari nije čuo, ili je bila izmešana sa malobrojnim preostalim brodovima Zemljana. Bežali su. Da, nestajali su, primoravajući preopterećene mašine svojih letilica da nestanu iz kvadranta kosmičke bitke. Eskadron nije više postojao. Ostatak su sačinjavali nekoliko brodovi, posade suviše preneražene ishodom, da bi želeli nastavak. Ili je za njih predstavljalo glupost da jure i unište preostali brod. To bi takode predstavljalo mogućnost gubitka još jednog na strani Zemljana, ili dva. Rizik je bio suviše veliki.

Pobedili su.

Pobedio je. On, Gama. Jedin preostali učesnik.

Euforija je nestala istom brzinom kojom je i došla. Lara?! Bilo mu je nemoguće da je uništena sa svojim brodom, ali nigde nije mogao da čuje nikakav pozivni zvuk. Ništa. Ni šum kosmičkog vetra.

Lutao je dok mu je gorivo to dozvoljavalo, ali olupina je bilo previše a on nije mogao da ulazi u svaku i da je pretražuje. Njegovo ukočeno lice, iskolačene oči gubitnika, buljile su u ekrane, prsti su stezali komande, uzalud iščekujući da kompjuter ili lokator nešto prikažu.

Živa je, mrmlija je, ona mora da je živa. Tu negde, među olupinama, u svom tom kršu izmešanog i polusagorelog metala, među zemaljskim i ostalim brodovima spoljnih. Možda je stopljena sa pločom terminala, razvejana u atome, postala odjek onog istog kosmičkog vetra kojeg je pokrenula. Možda. Možda ne.

Krvava, živa, napola zarasla mentalna rana, iznova se otvori. Gama urliknu hvatajući se za glavu, ali bol u stvari nije bila opipljiva, to je bio nemi krik tela, crven i topa. Patnja, koju je Bogomoljka razvijala, sada se vratila, udarila u njega svom silinom. Odjednom više nije bilo njene isceliteljske moći, postojao je samo Gama, izrod sa implantiranim jedinicama sile.

Gama, živa rana, otvorena i mučna. Njegov krik gubio se zajedno sa brodom, tonući ka Koptosu, ne mireći se sa očiglednim.

23.

Za Tarfa je jedino mesto pristajanja i spasa predstavljao Koptos. Sluđen, buljio je u ekrane svog broda, pokušavajući da prihvati već doživljeno. Neverovatna vrućina vladala je u kabini, kao i u svakom drugom delu letilice. Mašinski deo bio je pogođen i pregrevavao se, sistem hlađenja pretvoren je u hrpu nekorisnih metalnih delova. Sa zadovoljstvom se priseti da je svojeručno razvejavao u kosmički plamen napadača.

To kratkotrajno prisećanje nije mu donelo ništa više utehe. Ni sam nije mogao da definiše očajanje koje je buktalo u njemu, ludilo poraza koje ga je obuzelo. Zar nije bio predodređen za slavu, moć i ustoličenje u vrhu Agencije? Sve je išlo ka tome, ceo plan, nijanse, najmanji detalji o kojima je vodio računa. U kom trenutku se nukleus uspeha počeo da razdvaja? Od perfektnog stvaraoca kosmičke predstave pretvorio se u nemoćnog gledaoca, koji pred sopstvenim očima posmatra krah kule moći. Zar je bio predodređen za propast? Sudbonosni roj napadača presekao je mrak... Zašto su ih potcenili?

Napregao se, uprkos paklu koji je vladao u pilotskoj kabini, stegao zube i zario prste u komande. Nisu ih potcenili! Nisam, urliknu u sebi, nisam tako mi velike Galaksije! Znao sam da su pred nama da bi nas sprečili u prodoru ka Trianglu planeta. I onda...

I onda je nešto iskliznulo. Kompjuteri za napad su imali mnoštvo ratnih situacija u svojim memorijama, ne i samoubilačku. A to su činili ti brodovi spoljnih.

Kako su došli do toga?

Ma kako bilo čudno i nezamislivo, pred Tarfom je blesnulo rešenje. Celo njegovo biće spoznalo je istinu, jedinu mogućnost.

Bogomoljka! Prokleti kiborg koji je u svom umu nosio toliko znanja! Živi, hodajući, misleći organizam, usmeren protiv njih.

Razmišljao je dalje, i dalje. Znoj je natapao njegov letački kombinezon, nije se obazirao na govor i kretanje androida, razrogačenih očiju pratio je rad instrumenata i razvijao misaonu konstrukciju do najsitnijih detalja.

Antor nije uspeo. Budala. Nesposobni idiot koji je u svemu zavisio od njega, ispustio je priliku da se domogne veće moći. A sa njim i on Tarf.

Šta se dogodilo na Koptosu? Zar je Najamnik bio rastrgnut besom

Bogomoljke? To je značilo da je i Gama dezaktiviran. To je značilo apsolutni neuspeh...

Uostalom, leteo je ka Koptosu, vraćao se u okrilje planete. Antor je morao da dobije obaveštenje o neuspehu operacije. Ako nije bio kompletna budala, instalacije u bazi morale su da budu u redu. To bi moglo da predstavlja jezgro budućeg širenja. Agencija nije trpela poraze, bar dok ti porazi imaju smisla u opštoj konstrukciji plana.

Vest o porazu odletela je i k Zemlji, ka Sartu. Senatska ulizica nije voleo miris neuspeha, jednostavno će negirati da je ikada dao pristanak za početak operacija. Tarf se promuklo nasmeja. Peći ćemo se u istom kotlu, promrmlja, ja sam svoj deo počeo...

Plemeniti od Sarta tri puta je proveravao informaciju koju je primio. Bila je toliko neverovatna upravo koliko i situacija koju je objašnjava. U očima prisutnih savetnika Korolija, Veroa i Stilna video je nestrpljenje, nevericu pa zaprepašćenje. Prilična nelagodnost vladala je u prostoriji.

– Operacija iznenađenja je propala – suvo konstatova plemeniti od Sarta. – Naša flota je sačekana i desetkovana. Gubici su bili toliki da je ostatak uzeo povratni kurs ka Zemlji.

– Nazad? Ovamo?! – Stilnov glas je imao elemente panike. – Ako Senat dozna za agencijsko petljanje u međuzvezdane poslove može nastati poprilična zbrka...

– Neće ni doznati – poklopi ga Sart. – Razume se da ni mi nismo tolike budale.

– Ali... šta možemo da učinimo da bismo im zapušili usta? Neki pametnjaković iz Flote sigurno će poželeći da njuška. Biće vraški komplikovano ubediti ih da iza svega

ne stoji Agencija – umesao se Vero.

– Taj problem preuzeće Koroli – presudi Sart.

– Vrlo rado. Ipak to će predstavljati teškoću ako se spuste na Zemlju, ili neki od unutrašnjih svetova.

Sartove sitne oči nestadoše ispod kapaka. Glas mu se spustio do krajnjeg tona čujnosti.

– Zar sam okružen idiotima? Ko govori o spuštanju na Zemlju? Ili o bilo kom drugom unutrašnjem svetu? Za šta vam služe mozgovi, za pravljenje grešaka i sve većih grešaka?

Njegov prst uperio se ka Korolijevim grudima.

– Ubićeš ih – reče – uništićeš sve brodove koji se vraćaju, ili to što je ostalo od ekspedicije! Ne sme da ostane nijedan trag u Svemiru o tim letilicama, jasno? One ne postoje! Ne postoje! Nisu nikada ni postojale!

– Svakako – zamuca Koroli. Njegovo smežurano lice iznenada je dobilo svirep izraz – nisu nikada ni postojale!

– Apsolutno ništa, Koroli – ponovio je još jednom plemeniti od Sarta. – Ni trag, ni najmanji deo, ništa, ništa! Potrebno je da svi propadnu u ponor kad nisu želeli da misle!

– A Tarf? – upita Vero. – Da li da pošaljemo zvezdani brod po njega i ostale iz baze na Koptosu?

Sart se kratko nasmeja.

– Mogao sam da predvidim i ovo pitanje. To je najjednostavniji problem u čitavoj ovoj poražavajućoj stvari po Agenciju. Uostalom, nisi postavio adekvatno pitanje, Vero. Ako ne postoje ostaci izgubljene flote, zar je moguće da išta egzistira što je u vezi sa njom? Oni tamo su obezbeđivali sadejstvo naše akcije, delovali su potpuno slobodni, bili su u svom životu, u svom velikom kaleidoskopu događanja. Izgubili su, Vero. Tarf je izgubio. I odmah prestao da postoji za Agenciju.

Vero klimnu.

– Shvatam. Poraz se ne dopušta. Sartove zenice zasijaše.

– Tačno. Tačno. Mi pokušavamo, planiramo, nastojimo i uspevamo. Za nas ne postoji neuspeh, bar ga mi ne priznajemo zvanično. Poraz je subjektivna stvar svake jedinke. Lično nestajanje sa fona događanja. Tarf NIKAD nije ni postojao. To predstavlja odgovor na tvoje pitanje. Ne, nećemo im poslati zvezdani brod...

Raspoloženje prvog Administratora spoljnih svetova, Ulona, bilo je vidno drugačije. Dom i Nolo su očekivali njegove reči.

– Krug nije zatvoren – promrm-ljao je Ulon. – Njegove ivice su se iskrzale, linija se prekinula. Gospodari kruga ovog puta su izgubili.

– Gospodari kruga? – Domovo lice izražavalo je čuđenje.

– Samo razmišljanje – odgovori zamišljeno Ulon. – Bitno je da je čudna žena uspeła. Plan Agencije ostao je razvejan u prostoru.

– Nije li sve to bilo previše riskantno? – upitao je drugi savetnik Nolo. Nikada nije verovao ženama, makar bile i kiborzi.

– To je bio jedini odgovor koji smo mogli da pružimo. I ovo što se dogodilo više je od svakog očekivanja.

– Naša flota više ne postoji – reče Dom.

– Deo, samo ograničeni deo. Najzad, u vremenima koja dolaze, smatram da će nam Zemlja izaći u susret. Obostrana trgovina mora da se postavi na sasvim drugim osnovama, daleko kvalitetnijim nego do sada.

– Mislite li pri tome na fazen?

– Pored ostalog. Nama ne koristi da držimo opciju nad njime i izazivamo nezadovoljstvo Zemljana. Za razliku od spoljnih, unutrašnji svetovi su kompaktni.

– Sami su postavili Barijeru – progunda Nolo.

– Jesu – odvrati Ulon – ali to je deo prošlosti. Potrebno je da prevaziđemo međuzvezdane podele. Zemljanima je potreban fazen za njihovu planiranu migraciju dalje u dubinu Galaksije. Biće korisno ako i nekoliko naših brodova uzme učešće u tome. Okrenimo lica ka prostorima koji nas očekuju.

Dom i Nolo se nemo zagledaše. Bilo je velike istine u rečima prvog Administratora Ulona.

– Gde je žena kiborg? – upitao je Ulon.

Dom sleže ramenima.

– Ko zna? Ostavila je poruku i snimke poraza agencijske flote i nestala. Mislim da je uzela kurs ka Trianglu planeta.

Administrator Ulon pogleda na galaktičku kartu. Tri planete su blistale različito od ostalih sazvežđa, daleko na rubu spoljnih svetova. Sada je krug ponovo otvoren, pomisli, i Galaksija postaje prioritet u budućim razgovorima unutrašnjih i spoljnih, odvojenih i zaboravljenih svetova. Mnoštvo novih planeta i zvezda koje gore neugasivim plamenom. Novi prostori, nova svetlost pred kojom se povlače senke zla. Nova, neiscrpna budućnost...

Koptos, Vilinska Kosa, Arus.

Gde je odletela žena kiborg? Ka kojoj planeti i zašto? Njen pratilac je izgleda bio mrtav, atomiziran u kosmičkom sukobu. Gospodari kruga uzeli su svoj danak. Ali, žena nije žalila. Samo je iščeznula. Da li uopšte, zapitao se Administrator Ulon, kiborzi mogu da osećaju?

I koliku cenu plaćaju za to?

Koptos... Mnogo zelenog, modrog, prljavocrvenog i crnog – svuda po toj plutajućoj kugli u prostoru. Gamin brod je zaronio u atmosferu, presekao dnevno nebo planete i skliznuo ka prvom slobodnom kos-

modromu, brzo i sigurno, vođen mehaničkim umom aparata.

Bio je prazan, usamljen, gubitnik kao i svi na bilo kom delu Koptosa. Od sada je morao da računa trajanje vremena od gubitka jedine žene koja mu je nešto značila u životu. Laro, pomisli, bila je to prokleta glupost što sam te poslušao. U ludilu je bilo mesta samo za jedno. Imao je i drugi lik u svojoj podsvesti, lik zammamne, uzbuđujuće, vatrene žene kiborga, Lare koja je sve znala i sve pružala.

U Susretanju nije nailazio na poznata lica, štaviše klonio ih se. Reka mutanata, androida i ostala smesa izgubljenih tekla je mimo njega. Utapao se u alkohol, drogu, mirise ženskih podatnih tela, ali nije uspevao. Menjao je mesta, gradove... Dolazio i odlazio. I uvek isti lik, ista opsena.

Sve dok nije osetio pritisak.

Osmog dana po vraćanju na Koptos, u glavi mu se nešto prevrnulo. Znao je da to njegova mašta nije izmislila i da to nema veze sa Bogomoljkom. Osećanje je bilo čudno, neopipljivo i neobjašnjivo, strano i zloslutno. Kako opisati očajanje i želju za čestim menjanjem mesta, okretanjem iza sebe i strahom u sopstvenom biću? Kao da je neki zao duh bio za njegovim petama, sledio korake koje je pravio, njušio njegov trag, zastajkivao na mestima gde je noćio, duh koji nije poznavao umor. Svim silama volje trudio se da odagna to osećanje, ali ono se pojačavalo svakim otkucanjem vremenskog klatna. Kao da je klizio po zategnutoj žici ograničene dužine, gde ga je na kraju neko očekivao. Ko?

Gama je poznavao sve trikove skrivanja, gubljenja u masi, nestajanja. A ipak, osećanje se nije gubilo i nestajalo, naprotiv. Pojačavalo se. U mozgu nije bilo bola. To je značilo da Antor ne stoji iza svega toga. Ili...

Užasna pomisao pade mu na um: ili neko dvostruk... Čovek koji nije sam, neko ko ima još nečeg u sebi, dualnost, duplo ludilo protiv koga se nije moguće boriti, telo zaraženo mržnjom i zlom, vatrom uništavanja... Mejden! Mejden Najamnik. Mejden Luda Smrt.

Košmar nije bio završen. Tek je otpočinjao. Opsednuti Mejden želeo je da završi započeti posao. Prokleti posao!

Sedeo je u Pacovskom uglu, rupi u kojoj su se jednom sreli. Ispijao je svoj ko-zna-koji koji vrč žestine, posmatrao uspaljena tela koja su se nudila na podijumu, slušao galamu, kupovinu i prodaju, muziku koja je ulazila u pore pažljivog posmatrača tog pakla, mirisao znoj i krv. A ipak, deo razuma neprestano je bio zaokupljen Najamnikom.

Zašto kao divlji pas ide mojim tragom, pomisli. Zar još uvek želi Bogomoljku? Ili traži moju kožu?

Opipa blaster za pojasom. U tome su bili ravnopravni. Ni Luda Smrt nije bio otporan na užasavajuće zrake koji su izletali iz duple cevi razarača. Oseti iznenadni gnev, ispi ostatak pića. Mejden nosi svoj deo krivice za Larinu smrt, ludak koji ju je neprestano progonio. Bilo je vreme da stane i plati mu za to.

Baci svetle monete, ne opažajući kojom su brzinom nestale u šaci androida poslužitelja, progura se kroz masu ka vratima i izađe napolje. Senke su se izdužile, dan se gasio.

Nasuprot njemu, naslonjen na zid, stajao je jedan čovek. Nije bilo potrebno mnogo mašte pa prepoznati tu visoku priliku. Uz vrat i levo rame, gomila krzna bila je prikupljena i sličila crnilu neba. Gama susrete oči drugog čoveka. Isijavale su mržnju.

On, pomisli Gama, ludak koji stoji tu i čeka me. Najzad me je pronašao. Ludi Mejden.

Ruka mu kliznu ka dršci, ali ne učini i krajnji pokret. Mejdeneve usne su bile zgrčene u izvestan poluosmeh zadovoljstva. Bio je na samom kraju puta. Razvuče usne do kraja, otkrivajući zube.

Kao šumski đavo, pomisli Gama, kao šestonožac pre skoka. Šta je taj groteskni znak lica predstavljao – opomenu, zadovoljstvo što je traganje okončano, ili oboje? Šta se u stvari krilo ispod te maske ludila?

– Nisi trebao da se vraćaš odozgo – reče Luda Smrt. – Ovako sam primoran da te ubijem. To moraš da shvatiš, Gamo.

Gamino lice otvrdnu, pretvarajući se u okamenjeni vosak.

– Pa lepo – odgovori – drago mi je što to čujem iz tvojih usta, Najamniče. To isto ja nameravam upravo tebi da priredim!

24.

Mejden trže ruku iz pojasa, istovremeno kad i Gama. Bacio se u stranu, opaljujući pod najjačim naponom. Vatrene mlaz pogodi mesto gde je Gama do maločas stajao, ali ovoga više nije bilo tamo. Vrata od Pacovskog ugla eksplodiraše, nečiji urlik ispuni sumrak. Mejden se otkotrlja, opazivši krajem oka da je i Gamin mlaz završio na zidu, odvalivši komade kamena. Odskoči, prevrte se preko glave i potraži zaklon ispod hitaca. Zraci su parali vazduh, ali bez vidnog rezultata. Aristotel mu je omogućavao blistavu preglednost situacije i potpunu koncentraciju. Nanišani i opali. Pun naboj udari u zid iza kojeg je trebalo da bude Gama.

Nije bio. Nestao je u prvom prolazu, gubeći se uz bat koraka. Mejden zaškripa zubima i jurnu, ne obazirući se na užasnite i zatečene prolaznike. Padala je noć, svetla su se mestimično palila, veliki grad je nastavljao da živi. Protrča, izbi do spleta ulica, opazivši senku koja iščeze iza prvog ugla. Opali, šaljući

ubistvenu jaru za beguncem. Nečiji krik, pad. Dotrča, čučnu, odbaci se nogama i pade na suprotnu stranu gde ne bi mogao protivnik, ranjen i opasan, da ga očekuje. Ništa. Praznina, promašaj.

I mutne, staklaste oči Koptosijanca, nedovoljno brzog da se skloni ispred besa ludaka. Ubio je pogrešnog čoveka, ali to ne zadrža Mejdena duže od nekoliko sekundi, smrt i bes su već bili u njemu. Gama je trčao ka kanalima i predgrađu, žureći da se izgubi u uskim i mračnim uličicama Susretanja. Najamnik kao besna životinja pojuri. Aristotel mu je upumpavao snagu, pojačavao rad njegovog srca, ubrizgavao u elastične tetive i mišiće brzinu i pokretljivost. Visina... skok, prevrtanje u vazduhu, pad i doskok... Dalje, još dalje, njuši trag begunca, Mejden mrzi Gamu, on zna i može da pretpostavi sve njegove trenutke sa Bogomoljkom, njihovom intimnost i sučeljavanje... razumevanje koje je isteklo iz dva tela. Lud, osnažen mentalnom dozom sile vantasa, neprestano je sustizao Gamu. Ugleda ga u dužoj ulici, koja je već mirisala tamom i kanalima daleko ispred. Baci se u ulaz, dovoljno hitro da bi izbegao vreli dah smrti. Zrak se razbi o mesto gde je maločas bio, zrak promašaj, slomljeni Gamin prst sudbine... Njihovi vatreni udarci, koje su neprestano razmenjivali kao da su oživljavali u tami okolinu, mesta koja su pogađali, kamen, drvo, zemlju... Sve se grčilo od trenutačno životodarnog svetlosnog mlaza, prožimalo se hiljadama purpurnih odsajaja, koji kao da su bili arterije same mrtve materije, zaodenute belinom i toplotom.

Gama je dahtao. Njegovo kondicionirano telo lagano je gubilo snagu, gubilo bitku vremena sa Najamnikom koji ga je neumoljivo sledio u stopu. Okrete se, opali nasumce, želeći da dobije još koju sekundu, još jedan dah za svoja

preopterećena pluća. Nasloni se na ugao, proviri. Da, tamo, dvesta-trista stopa dalje nailazio je Mejden. Luda Smrt je imao uz sebe tu mentalnu pijavicu, zmiju razuma koja ga je ojačavala, umnožavala njegovu mržnju i pomamu. Bio je brz, strašno brz, izbegavao njegove kratke zamke, očekivanja, hice... Odskako je kao senka, kao lopta sreće, nestajao iz zenice oka. Mrak, tama. Gama opali, zrak preseče tminu, ali odgovor je bio samo udaljeni, promukli smeh. Kao da je Mejden znao čas i znak pod kojim će ga pobediti.

I Najamnik je morao da ima slabu tačku. Pogleda na pokazivač punjenja oružja. Napon je slabio. Koliko je mogao da zaključa, i Mejden će uskoro imati sličan problem. Možda je u tome ležala njegova šansa, u neposrednom sučeljavanju, sudaru dvaju snažnih tela, lomu kostiju. Neko je morao da ostane da leži, ili...

Baci pogled napred. Kanali! Ot-padni kanali, koji su ujedno služili i za navodnjavanje udaljenih plantaža u okolini Susretanja. Morao je da Najamnika odvuče tamo, u taj lavirint, da potraži svoju šansu. Potrča kao mačka mraka, krivudajući i izbegavajući prepreke. Izbio je na akvadukt, osećajući strujanje vazduha. Zrak prodorno udari iza samih njegovih nogu, Gama oseti snažni udar vreline, bi odbačen naglo uvis i bačen na zid. Jeknu, kada se telo sudari sa kamenom. Ipak, nekako je uspeo da amortizuje udarac i otkotrlja se dalje. Kombinezon na leđima mu je goreo, oseti bol, miris spržene kože. Prokleti Najamnik, gađao je isuviše dobro i u mraku! Baci se na tlo i valjajući se ugasi plamen i bol. Umalo nije bio pogođen. Gde je hodajuće ludilo? Podesi na široku lepezu zraka i najjači napon, rizikujući da punjenje sve odjednom istroši. Ali, postojala je mogućnost da Mejden trči za njim, da želi da vidi rezultat hica.

Da li je čuo bat približavajućih koraka? Pritisnu oroz i blaster koradi...

Mlaz energije proseče crnilo oko njega. Čuo je nečiji urlik i pad. Mejden! Mora da ga je zakačio, jedino je njegovo grlo bilo u stanju da proizvede takav vrisak. Pritisnu još jednom obarač, ali oružje se nije oglasilo. Bilo je prazno i neupotrebljivo. Odbaci ga i pojuri u mrak, ne obazirući se na bol. Ovo je bila prilika koju je čekao. Napred, do zgrčenog, mračnog oblika u daljini, do palog Mejdena, do trenutka kada će njegovi, Gamini prsti, dohvatiti Najamnika i stegnuti ostatak života. Do njegove smrti.

Tlo ispred Mejdena proključa i on vrisnu od udara blistavog plamena. Jara ga dohvati i razarač ispade iz šake. Udar ga ponese i odbaci desetinu stopa dalje. Tresnuo je svom dužinom, muklo jeknuvši. Glava mu se sudari sa kamenitom podlogom akvadukta, osetio je ugriz zuba u jezik, okus krvi. Zakašlja i zgrči se na tlu. Aristotel... Aristotel je ispuštao mentalne vriskove, zraci su zakačili i zmiju na njegovom ramenu. Ne obazirući se na svoju telesnu bol, pokušavao je da doprinese smirivanju svoje podivljale dvostrukosti. Drhtaji straha od gubitka momentalno su potrli sve ostalo. Usled tih sekundi nastojanja da uspostavi prekinutu dualnost, Mejdenu je popustila opreznost. Prekasno je začuo nečiji trk, suviše kasno u tami postao svestan telesnog uragana koji se bacio ka njemu. Uspeo je samo da se pridigne i delimično amortizuje siloviti sudar tela. Gama je izleteo iz mraka i bacio se na njega. Razarač je bio prokleta daleko od ruku, inercija udarca ga ponese i zalepi za kameno tlo akvadukta. Na svojim leđima poneo je svu silinu napada. Spojili su se u živo, urlajuće, gri-

zuce klupko dveju besnih zveri, za-
pečaćeno njihovom sopstvenom kr-

() prsti napipaše Mejdenov
vrat, a ovaj zamahnu i spusti sna-
žan udarac u dijafragmu napa-
dača. Gama jeknu i popusti stisak,
dovoljno da Mejden silovito po-
digne koleno i pogodi ga u trbuh.
Crno telo se odbi, Mejdenova pluća
zahvatiše vazduh, noge ga odbaciše
napred. Razdirući bol kojeg je ose-
ćao u svojoj glavi terao je njegov te-
lesni, kidajući aparat na uništava-
nje. Udarci su naizmenično plju-
štali, bili su slične građe i snage,
oba dovoljno ludi da istraju do
kraja besomučnog obračuna.

Dohvatio je Gamu i žestoko ga
tresnuo o zič. Nešto je muklo
krcnulo i Gamino telo klonu. Mej-
den urliknu i podiže ga iznad glave.
Hitnuo ga je u tamu nadole, vri-
šteći:

— U pakao! Čekaj me tamo, pro-
kletniče!

Duboko dole, Gamino telo
pljusnu i nestade. Mejden se uhvati
za ivicu, iznova pun snage i moći.
Zatim se trže, nešto, neki zvuk, ili se
njemu bar činilo kao zvuk, odjeknu
u njegovim bubnim opnama, pre-
seče ga u likovanju i zalepi za ka-
men.

Krik žene, tako razgovetan i zvo-
nak, pun razdirućeg bola, otvorio je
njegove zenice koje su sekle mrak.
Slogovi reči punih prokletstava,
koje tek što nije izgovorio iznenada
zamreše na usnama... Skliznuo je
do tla. Čiji je bio to glas što je tako
odjeknuo u noći Koptosa? Nije pri-
padao snu, bio je to glas živog stvor-
enja, udaljenog a možda i bliskog,
glas Bogomoljke — ili glas njego-
vog poremećenog uma?

Ustao je. Sve je bilo mirno, krik
se više nije ponovio. Bio je uveren
da je krik bio stvaran, da je odne-
kud izleteo iz noći i odjeknuo u vaz-
duhu, onda kada je Gama preleteo
preko ivice akvadukta. Da li je pre-
kinuo njihovu vezu, čudnu i neobjaš-
njivu, vezu kiborga i polučoveka?

Otpljunu i krenu. Susretanje je
žmirkalo u daljini, grad i ceo Kop-
tos nisu marili za razmišljanja jed-
nog Najamnika. Mnoštvo njih ho-
dalo je ulicama velikog grada, pla-
nete... letelo između zvezda. A
njega je još uvek čekala nagrada,
svi unutrašnji svetovi.

25.

Jutro Koptosa gasilo se na njego-
vim očnim kapcima. Stajao je i če-
kao da se zgrada otvori. Čudna
užurbanost koja je vladala bila mu
je neobična. Uznemiravala ga je,
činila nespokojnim. Aristotel se
umrtvio, mentalnih dodira nije bilo,
nije mogao da računa na njegove
pravovremene reakcije. Ipak nije
napuštao svoj zaklon.

Gipsano lice androida nije se pro-
menilo ni za milimetar kada se Mej-
den stvorio pred njim.

— Treba mi čovek — rekao je. —
Antor, jedan od Zemljana.

Android je imao oznake zapoved-
nika, straže, čovečji mir i staklaste
zenice.

— Zoveš se? — upita.

— Mejden — odgovorio je. — Na-
jamnik sam.

— To vidim, Najamniče. Tvoj
znak igra ti na obrazu. Uđi.

Mejden uđe u stražarsku prostori-
ju i obazre se. Još jedan android
rukovao je komandama, ne obazi-
rući se na Najamnika.

— Gde je Antor Zemljanin? —
upita ponovo Mejden. Bio je nervo-
zan. Sada je bilo sve gotovo i želeo
je da to i oni znaju.

Zapovednik straže reče nešto na
čudnom dijalektu drugom an-
droidu, a zatim uključi nekoliko pre-
kidača.

— Pozvaću ga — reče. — strplje-
nja, Najamniče.

Mejden primeti da obojica nose
blastere. Šta je to trebalo da znači?
Jesi li se plašili napada, iznenadnih
opasnosti? Zemljani su nametali
čudne običaje, večito ustrašeni ne-

poznatim protivnicima. Ponekad je to samo štetilo.

Zapovednik straže se saže nad mikrofoni i promrmlja:

– Najamnik je ovde, gospodaru.

– Tako? – Mejden je mogao da čuje promukli Antorov glas. – O, pa ne dozvoli mu da predugo čeka. Nagradi ga u potpunosti.

Mejden pride i odgurnu androida. Prodera se u mikrofoni, uzalud pokušavajući da dobije i sliku na ekranu:

– Zemljanine! Šta sve ovo treba da znači? Zašto se ne pojavljuješ, do vraga?

– Ne uzbuđuj se, Najamniče – glasio je podrugljivi odgovor. – Prezauzet sam pripremom odlaska. Jesi li završio svoj posao?

– Zar sumnjaš? Gama je mrtav. Kiborg je spaljen u Svemiru.

– To znam i sam, Najamniče. Zato i odlazimo.

– Napuštamo Koptos? Kada?

– Mi? Ti ostaješ, Najamniče. Brodovi ipak nisu toliko veliki da prime i tvoje ludilo.

Mejden se okrete, ali bilo je kasno. Aristotel! Aristotel koji je bio umrtvljen, Aristotel koji ga nije ničim upozorio!

Androidi su imali uperene blasterne prave u njegove grudi. Iz zvuknika se čuo zajedljiv Antorov smeh.

– Zar ništa nisi naučio od prošlog puta, Najamniče? Pridružićeš se Gami u paklu, to je jedino pouzdano. Mi nestajemo, a svedoka ne sme biti. Nijednog, Najamniče. Ni tebe, svakako.

Mejden iznenada klonu, još dok je smeh odjekivao u prostoriji. Android pokaza blasterom vrata i Najamnik poslušno krenu. A zatim se strahovito brzo saže i baci prvome u noge. Zrak pogodi vrata koja eksplodiraše, Mejden udari u telo androida, koji pogodi drugog. U zbrci koja je nastala, Najamnikov bes proključa. Prsti mu zgrabiše zglavak; cimnu, i kost izlete iz ležišta. Nije se zaustavljao. Ne ispuštajući

ga, dohvati ga za glavu i snažno je okrete. Titanska snaga učini svoje, vratni pršljenovi pukoše i telo se umiri. Drugi je bauljao i tražio ispušteno oružje. U isto vreme su dograbili blaster, samo što je Mejden bio brži pri opaljivanju. Rutina Najamnika spasla mu je i ovog puta život. Opalio je i zrak pogodi androida u rame koje se rasprсну. Drugi ga odbaci na kompjuterski terminal. Odbio se i srozao na pod.

Još smrti. Još jedan plameni kraj.

Ludilo mu se iznenada vrati, Mejden vrisnu i zari prste u staklo, električne vodove, prekidače.

– Dolazim, Zemljanine! – zaurla – dolazim da te povedem u pakao!

*

Bila je prilepljena za zid u gotovo nemogućem položaju, držeći se snagom svojih kiborskih ruku za kratka uporišta i izbočine. Ličila je na čudovišnog insekta koji vrebaplen. Čekala je, strpljiva i spora, razmišljajući.

Kada je stigla u bazu Zemljana sve je već bilo gotovo. U stražarnici nije bilo nikoga ko bi je zaustavio, niti je proždirao pogledom, niko nije želeo njeno telo. Ugledala je dva leša, dva mrtva androsa. Krenula je naviše, ka gornjim spratovima, prateći razaranje i nečiji suludi bes. Samo je jedan čovek posedovao takvu silu i moć za razaranjem u sebi. Kretala se i posmatrala oko sebe. Svuda oko nje ležala je smrt i rasejana Mejdenova mržnja. Strašan je bio put kojim je Luda Smrt prošao.

Da li je Najamnika išta moglo da zaustavi, izuzev nje same? Ili ga je mentalna pijavica, ta njegova zmija razuma koja mu je omogućavala dvostrukost, u tolikoj meri pojačala snagu?

Čovek, Gama ga je opisao kao Antora, ležao je mratav, još stežući blaster u rukama, otvorenih usta i sa istopljenim užasom u ukočenim

zenicama. Pola grudnog koša mu je nedostajalo – progoreno udarom razarača.

Sišla je i odabrla položaj. Sa Mejdenom je uvek mogla da se obraćuna. Koliko je mogla da poveže nasumične činjenice, ta prilika će se vrlo brzo i ukazati. Osećala je da Mejdenov razorni put jasno govori da je bio obmanut. Takođe i da je pre toga susreo Gamu. Njenog čoveka, jedinog koji je mogao da ostane uz nju.

Bila je opet Bogomoljka, instrument sile. Visila je ne osećajući silu teže, naoružana strpljivošću krvoločnog insekta. Dan Koptosa je umirao, noć je navlačila poznate senke.

Drugi Zemljanin je morao da se vrati. Mozaik koji je projektovao sav užas, zamislio sve. Tarf.

Noć, noć. To je bilo njeno doba, ona, Bogomoljka, bila je deo noćnog tkiva moćna i zastrašujuće opasna. Pogled joj je bio kao zalepljen za razrušeni ulaz, iznenada blesnu oštrinom. Nešto se milimetarski pokrenulo u tami, samo neznatna promena položaja, kojeg je njen vid odmah registrovao. Znala je da će ovim putem Zemljanin da prođe. Šta je još tražio? Skrивene podatke, neuništene na vreme, koji bi mogli da kompromituju Agenciju? To je bilo moguće. Njen kiborški um razmatrao je sve mogućnosti, upoređujući, razvrstavajući i izvlačeći neumitne zaključke.

Čovek se približavao, čovek senka. Jasno je videla blaster u njegovoj ruci, bio je oprezan i nepoverljiv. Slika je bila promenjena i Tarf je oklevao. Plašio se, Bogomoljka je mogla da čuje tupo otkucavanje njegovog srca, uzbuđeno dahtanje. Plašio se, nevešto prikrivajući svoju slabost. Njenim sočivastim zenicama, kojima je prihvatala sav spektar svetlosti i prodirala kroz tamu ništa nije promicalo.

I kada se približi na desetak stopa, njeno telo se napreže do mak-

simuma, postajući ubistvena opruga. Imala je sasvim dovoljno sekundi Ako promaši, ili je Tarf primeti sekund ranije, znala je da bi to bio kraj. Još nekoliko koraka... još tri... još dva...

Bogomoljka silovito napade.

Udar noge u zglavak i Tarf vrisnu, polomljene kosti. Vitko telo pade po njemu, dve ruke saviše mu kičmu i ona prsnu. Bogomoljka ustade i zagleda se u nepomično telo. Krug je bio zatvoren, za Tarfa i ostale zauvek.

Bila je prazna i mirna, dok je odlazila i gubila se u tami Koptosa. Zvezda nije bilo na mutnom nebu. U divljini planete sačekaće dubinu noći, osluškivati krikove zveri, razmišljati o čoveku koji je bio deo njene kože, miris želje koju je izgubila. Postojala je sve više kiborg, sve manje žena. Prelepa spoljašnjost za mnoge na ovim planetama i dalje će predstavljati smrt. Bogomoljka je žena insekt, nikad ne odbija kada posegnu za njenim telom. Kad talasi strasti minu, ustaje sa poda, tla, izlazi iz kabine nečijeg broda. Iza nje ostaće ispražnjeno, slomljeno muško telo. Želeli su je, žele je i želeće je, dok je bude pratila žudnja, mržnja i strah u ovim muškim svetovima. Smešiće se, davaće se i ubiće na kraju. Ne sopstvenom željom, već igrom izludelog nagona i tela, svog kiborškog tela.

Stopi se sa razlivenim crnilom Koptosa, pokušavajući da zaboravi Gamu. Imala je za sve premnogo vremena.

Mejden Najamnik nije prekidao svoj put traganja ili lutanja. Surov i poprilično lud, teturao je isprekidanim putem patnje. U kretanju za senkama, razgovara sa Aristotelom, misleći na kiboršku opsenu. I kao da uvek čuje usamljeni krik žene gubitnika. Beži tad u usamljenost, pada u komu, iz koje su budi i ustaje iscrpljen i praznog uma. Ne staje, nastavlja kretanje među zvez-

dama, daleko od barijere, daleko od unutrašnjih svetova Zemlje. Daleko od sna.

EPILOG

Čovek je bio visok, duge kose, sa iskrom ludila u oku. Na obrazu mu je pulsirao znak Najamnika. Oko vrata i na levom ramenu nosio je tamnu, jedva pokretnu živu ogrlicu. Vlasnik mračnog bara čuo je za mentalnu pijavicu, mogao je da nasluti koga ima pred sobom. Nemo je izgovorio par paganskih molitvi, kad mu se pogled zaustavio na razraču za pojasom došljaka. Slomljeni nos zadrhta mu od uzbuđenja.

– Zovem se Mejdén – reče čovek. – I tražim jednu ženu duge, vatrene kose.

– Nema takve žene ovde – odgovori promuklo Slomljeni Nos. – Odavno nisam video nijednu zemaljsku ženu. Budi siguran u to, Najamniče.

Nije ništa odgovorio, ništa više pitao. Okrenuo se i izašao kroz

vrata, brišući svoje dotadašnje postojanje u sivilu bara.

Noć. Milovao ju je telom, očima, dahom, jezikom, kao da je bila telesna, kao da je bila senka koju je tražio. Koračao je, osećajući mračnu okolinu, udaljavajući se od svetla grada, ograđujući se udaljavanjem. Zanosio se, posrće, a neke navedljive poluge odbacuju ga neprestano dalje, ka novom mestu, novim pitanjima. Leva ruka mu se podiže, utapa u pulsirajuće krzno vantasa. Aristotel isijava smirujuće mentalne nadražaje, usmerava i gura napred, i samo napred. Zvuci prirode ga okružuju, otimaju se za njegovu pažnju. Sve se ruši oko Mejdén, nastaje sve dublja pomrčina, nos, usta i oči puni tama. Kožom i unutrašnjošću mile mu titravi osećaji bliskosti, njegova dvostrukost se pojačava, prsti mu dodiruju uspostavljenu dvostrukost i on je srećan, kao da se utopio u moru toplog krzna.

I samo za kratko pomeri zavesu tmine.

K R A J

Dragi čitaoci,

U prodaji je **19.** broj SF serije popularne **Roto-biblioteke X – 100.** Sa zadovoljstvom možemo konstatovati da je ona naišla na vaše prihvatanje, već i samom činjenicom što je okupila dvadesetak hiljada stalnih čitalaca. To je tiraž koji je, doduše, na granici rentabilnosti, ali kako je tek nešto više od godinu dana od pokretanja edicije, uvereni smo da će krug njenih stalnih poklonika početi da se širi. Utoliko pre što smo već u prilici da najavimo da će se u njenom izdavačkom planu za 1987. godinu naći dela mnogih velikih majstora SF. Uz nove naslove iz serije **„Zvezdane staze“**, zatražili smo dela **Rogera Zelaznija, Tomasa Diša, braće Strugackih, Olge Larionove, Ilje Erenburga, Pjera Bula, Džeka Vansa, Džordža Martina i Lize Tati, Alekseja Panšina** i mnogih drugih, tako da ćemo moći da vam obezbedimo vrhunsko SF štivo.

Mnogi od vas su, međutim, naknadno uočili na kioscima ovu našu seriju, pa pismima traže informacije o dosad objavljenim naslovima, kako bi propuštene brojeve naručili pouzećem. Da bismo vam omogućili lakše snalaženje prilikom naručivanja ovih brojeva, prilažemo spisak i cene svih dosad objavljenih naslova.

1. Ch. A. Bell RAT ZA ANDROMEDU 17	100 dinara
2. Ch. A. Bell PLANETA OPĆINJENIH	100 dinara
3. S. Tyrkley UJED KOBRE	100 dinara
4. Ch. A. Bell GALAKTIČKA STAZA	100 dinara
5. Ch. A. Bell LOV NA PLANETI GABON	100 dinara
6. S. Tyrkley ZVEZDANI KONKVISTADORI	100 dinara
7. Ch. A. Bell POVRATAK KIBORGA	100 dinara
8. M. L. Arnaud POSLEDNJI FENIKS	150 dinara
9. Ch. A. Bell OBRAČUN KOD CRNE JAME	150 dinara
10. S. Tyrkley DIVLJI LOVAC ZVEZDA	150 dinara
11. J. G. Vandell ZLODUH NAUKE	150 dinara
12. A. Osborne SMRT NA NEPTUNU	150 dinara
13. R. E. Vardeman KLINGONŠKI GAMBIT	200 dinara
14. R. Angelakis GALAKTIČKI TUNEL	200 dinara
15. Ch. A. Bell DUHOVI KAUS MEDJUSA	200 dinara
16. S. Tyrkley ČOVEK VAN VREMENA	200 dinara

17. H. Vajnštajn	
ZAVEŠTANA KRUNA	200 dinara
18. D. T. Bird	
ZELENE ZVEZDE	200 dinara
19. Liberti Borom	
GOSPODAR KEDROVE ŠUME	350 dinara

Poznato vam je takode da smo pokrenuli i posebnu ediciju »Supernova«, u kojoj su dosad objavljene 4 knjige:

1. Džeјms Bliš	
SPOK MORA DA UMRE	400 dinara
2. Artur Klark	
KA SPUŠTANJU NOĆI	400 dinara
3. Kliford Simak	
NEVOLJE SA TIHOOM	400 dinara
4. F. Pol i Dž. Vilijamson	
PODMORSKO TRAGANJE	600 dinara

Svaku od pobrojanih knjiga najjednostavnije možete obezbediti ako ispunite priloženu narudžbenicu.

NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR IZDAVAČKA DELATNOST
21000 Novi Sad, Bulevar 23. oktobra, br. 31

NARUDŽBENICA

Ovim naručujem da mi se pouzećem pošalju sledeći brojevi

1) SF Serije Roto-bibliloteke X – 100 _____

_____ (upisati broj ispred naslova)

2) Bibliloteke »Supernova« _____

Poručilac _____

Broj pošte, mesto: _____

Adresa stana: _____

U _____ 1986. godine

Potpis

SLEDEĆA SVESKA

**zvezdane
 staze**

OPERACIJA PROMETEJ

BROJ 21 ● 350 DINARA

S. MARŠAK — M. KALBRET

Veliki i mnogoljudni kosmički brod **ENTERPRAJZ**, čitav svet u malom, ovog puta odnosi svoju posadu u jednu od najopasnijih avantura na dugom putu kroz kosmos.

U celoj galaksiji iznenada se beleži veliki porast nasilja, pobuna i pučeva što dovodi do međuplanetarnih oružanih sukoba, ratova svemirskih flota itd. Kapetan **ENTERPRAJZA** Džem T. Kirk, inteligentan ratnik i okretan diplomata, zapovednik i naučni savetnik Spok, po majci čovek po ocu Vulkanac, u kome se spajaju ljudska emotivnost i vulkanska strogo racionalna logičnost, dr Lenard Mekoj, lekar, starinski intuitivac, glavni inženjer, Montgomeri Skot, zaljubljenik u mašine, viski i kocku, poručnik Uhura, potporučnik Čehov, kormilar Sulu i ostali sa **ENTERPRAJZA** sukobljavaju se sa predstavnicima super-inteligentne rase koja je ceo kosmos iskoristila kao poligon za svoje eksperimente.